Ochii dragonului

STEPHEN KING

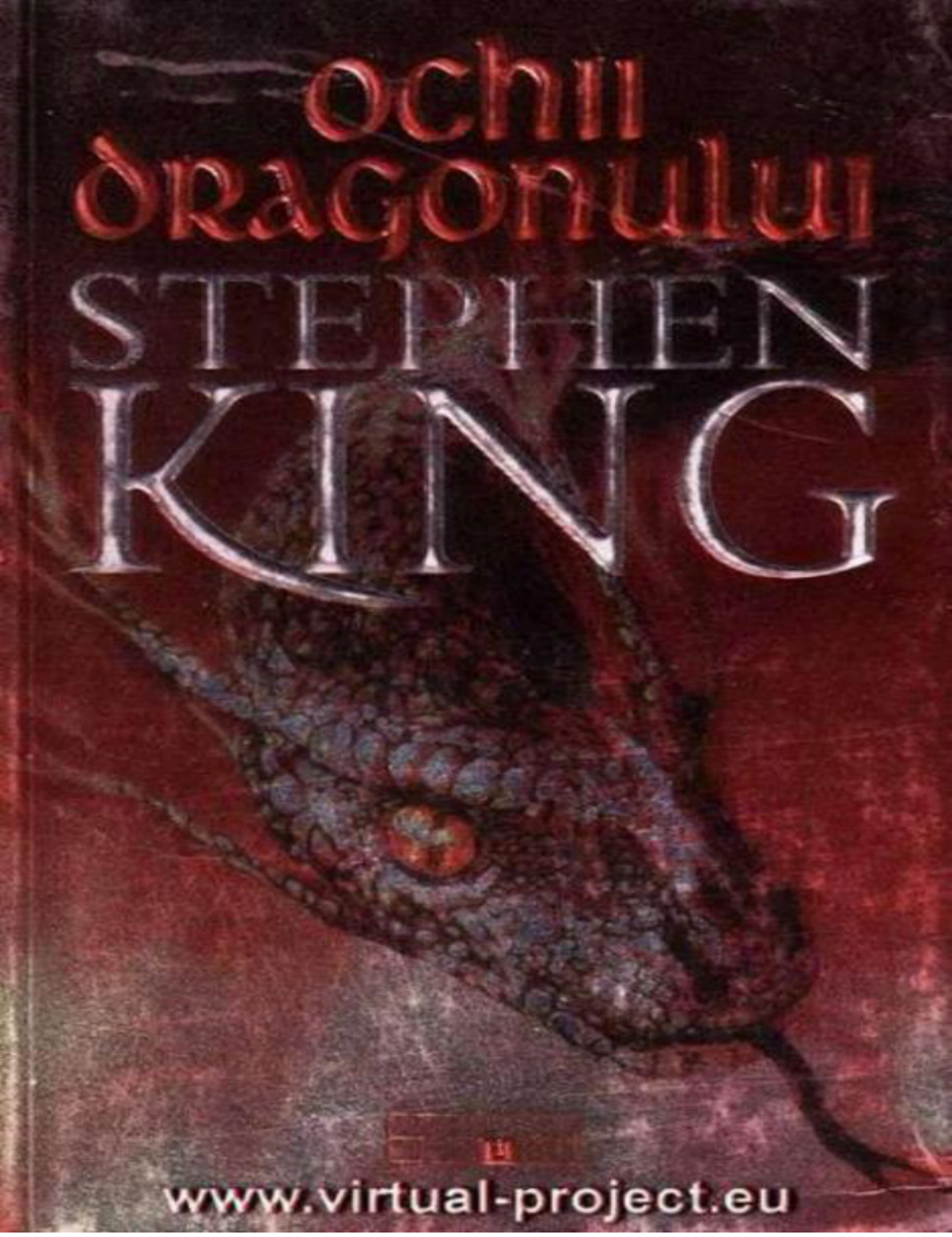

www.virtual-project.eu

Stephen King

Ochii dragonului

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză ANTUZA GENESCU
Coperta: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustraţia copertei: Andy SIMMONS, *Serpent's Song,* detaliu
THE EYES OF THE DRAGON
© 1987 by Stephen King
Illustrations copyright © David Palladini, 1987
© Editura Nemira & Co, 2008

1

A fost odată ca niciodată un regat numit Delain, al cărui rege avea doi fii. Delain era un regat foarte vechi şi avusese sute de regi, poate chiar mii; când se scurge foarte mult timp, nici măcar istoricii nu mai ţin minte toate cele întâmplate. Roland cel Bun nu era nici cel mai bun, dar nici cel mai rău rege care a domnit vreodată în Delain. Se străduia din toate puterile să nu facă rău nimănui şi, de cele mai multe ori, reuşea. Deopotrivă, se străduia să facă fapte măreţe, dar, din nefericire, nu prea avea noroc. Aşadar era un rege mediocru şi se îndoia că-şi va aminti cineva de el după ce va muri. Iar de murit, putea muri în orice clipă, căci era bătrân şi inima nu-l mai slujea cum trebuie. Mai avea de trăit un an, poate trei. Toţi cei care-l cunoşteau şi care-i vedeau chipul întunecat şi mâinile tremurânde când aduna curtea erau de acord că, în cel mult cinci ani, un nou rege va fi încoronat în Piaţa Turnului… Cinci ani, din mila lui Dumnezeu. Aşadar, întreg regatul, de la baronul cel mai înstărit şi curteanul cel mai împopoţonat, la ţăranul cel mai sărac şi nevasta lui zdrenţuită, se gândea şi vorbea despre regele ce va să vină, fiul cel mai mare al lui Roland, Peter.

Un singur bărbat socotea, urzea planuri şi clocea gânduri potrivnice: cum să facă el ca fiul cel mic al lui Roland, Thomas, să fie încoronat rege în locul fratelui său. Acest bărbat era Flagg, vrăjitorul regelui.

2

Regele Roland era bătrân — el pretindea că nu are decât şaptezeci de ani, dar sigur era mai în vârstă —, însă fiii lui erau tineri. Se căsătorise târziu, pentru că nu întâlnise nicio femeie pe placul lui şi pentru că mama sa, regina-mamă a regatului Delain, părea că nu se mai stinge, după părerea lui şi a celorlalţi — inclusiv a ei. Domnise aproape cincizeci de ani până într-o zi când, la vremea ceaiului,

înghiţise o felie de lămâie proaspăt tăiată, ca să-şi calmeze tusea care-o chinuia de-o săptămână. Chiar la ora aceea, un jongler dădea spectacol în faţa ei şi-a curţii. Jongla cu cinci bile de cristal ingenios alcătuite. Tocmai când regina băga felia de lămâie în gură, jonglerul scăpă una din sferele sale transparente. Aceasta căzu cu zgomot pe pardoseala încăperii din partea de răsărit a curţii şi se făcu cioburi. Regina inspiră adânc de spaimă, iar felia îi alunecă pe gât. Se înecă şi muri foarte repede. Peste patru zile, Roland fu încoronat în Piaţa Turnului. Jonglerul nu apucă să vadă ceremonia; fusese decapitat, în spatele turnului, cu trei zile înainte.

Un rege fără moştenitori nelinişteşte pe toată lumea, mai ales când are cincizeci de ani şi cheleşte. Era aşadar în interesul lui Roland să se însoare cât de repede şi să aibă un moştenitor. Sfătuitorul lui apropiat, Flagg, îi atrase atenţia asupra acestor lucruri. De asemenea, îi mai spuse că, la vârsta lui, anii în care mai putea spera să lase o femeie însărcinată se împuţinau. Flagg îl sfătui să-şi ia o nevastă cât de curând, să nu mai aştepte după o doamnă de viţă nobilă care să-i fie pe plac. Dacă ea nu se ivise până acum, sublinie Flagg, nici nu se va ivi vreodată.

Roland pătrunse înţelepciunea vorbelor sale şi fu de acord cu el, fără să-şi dea seama că Flagg, cu părul lins şi chipul palid, mai întotdeauna ascuns de o glugă, îi aflase taina cea mai adâncă: aceea că nu întâlnise niciodată femeia visurilor sale pentru că nu se gândise niciodată la femei cu adevărat. Spiţa femeiască îl speria, iar ideea de a lăsa o femeie însărcinată cu copilul său îl înspăimânta.

Cu toate acestea, percepu înţelepciunea din cuvintele vrăjitorului şi, la şase luni de la înmormântarea reginei-mamă, regatul petrecea la un eveniment mult mai fericit — căsătoria regelui Roland cu Sasha, cea care avea să devină mama lui Peter şi a lui Thomas.

În Delain, Roland nu era nici iubit, nici urât. Sasha însă era iubită de toată lumea. Când a murit dând naştere celui de-al doilea copil, regatul a jelit-o, în mare doliu, un an şi o zi. Fusese una din cele şase femei pe care Flagg le prezentase regelui ca posibile mirese. Roland nu o cunoştea pe niciuna. Aveau toate aceeaşi origine şi acelaşi rang; prin vene le curgea sânge nobil, dar nu regesc. Erau supuse, plăcute şi tăcute. Flagg nu-i sugeră niciuna care să-i ia locul ca sfătuitorul cel mai apropiat al regelui. Roland o alese pe Sasha pentru că era cea mai tăcută şi mai blajină dintre cele şase candidate şi-l speria cel mai puţin. Aşa că s-au căsătorit.

Sasha, baroană de Apus (un rang cu adevărat neînsemnat), avea şaptesprezece ani, cu treizeci şi trei mai puţin decât soţul ei. Nu mai văzuse un bărbat fără pantaloni înainte de noaptea nunţii. Cu ocazia aceea, zărindu-i penisul flasc, îl întrebă plină de interes:

— Ce-i acela, bărbate?

Dacă l-ar fi întrebat altceva sau dacă ar fi folosit un ton nepotrivit, evenimentele din noaptea respectivă ar fi luat o cu totul altă întorsătură; iar dacă n-ar fi fost băutura pe care i-o dăduse Flagg cu o oră înainte, la sfârşitul ospăţului, Roland pur şi simplu s-ar fi făcut nevăzut. Dar îşi văzu mireasa exact aşa cum era — o fată foarte tânără care ştia şi mai puţine decât el despre cum se fac copiii — şi începu s-o iubească, aşa cum întreg regatul avea s-o iubească după aceea.

— E paloşul regelui, răspunse Roland.

— Nu prea seamănă cu un paloş, spuse Sasha nedumerită.

— Încă n-a fost prelucrat la fierărie.

— Ah! Şi unde e fierăria?

— Dacă ai încredere în mine, îi explică regele, vârându-se în pat lângă ea, o să-ţi arăt, căci ai adus-o cu tine din Baronia de Apus, dar fără să ştii.

3

Poporul o iubea pe Sasha pentru că era bună şi blândă. Ea a fost cea care a întemeiat Spitalul cel Mare; ea a fost cea care s-a plâns de cruzimea vânătorii de urşi cu gonaci în Piaţă, aşa că regele a scos obiceiul în afara legii; ea a fost cea care l-a implorat pe suveran să reducă birurile în anul secetei prelungite, când frunzele Bătrânului Copac s-au făcut cenuşii. Dar vă veţi întreba: oare Flagg n-a complotat împotriva ei? Nu de la început. Pentru un vrăjitor adevărat care trăise sute de ani, faptele reginei erau neînsemnate. A permis să se voteze reducerea birurilor, fiindcă în urmă cu un an flota din Delain îi spulberase pe piraţii din Andua, care jefuiseră coasta de sud a regatului peste o sută de ani. Craniul regelui-pirat rânjea înfipt într-o ţeapă din faţa palatului, iar tezaurul regatului gemea de prada recuperată. Însă în problemele importante Flagg era cel care îi şoptea regelui la ureche sfaturi, aşa că, la început, nu avu motive de nemulţumire.

4

Deşi Roland ajunse să-şi iubească nevasta, nu se împăca nici acum cu activitatea pe care majoritatea bărbaţilor o consideră deosebit de plăcută, cea în urma căreia se naşte şi ucenicul celui mai de jos bucătar, şi moştenitorul tronului celui mai înalt. Regele şi Sasha aveau dormitoare separate, iar el n-o vizita prea des. Mergea la ea de patru-cinci ori pe an şi, în unele ocazii, paloşul lui nu putea fi prelucrat la fierărie, în ciuda licorilor din ce în ce mai tari primite de la Flagg şi a farmecului nespus al Sashei.

Totuşi, la patru ani de la căsătorie, Peter fu conceput în patul ei. În noaptea aceea, Roland nu mai avu nevoie de băutura lui Flagg, verde şi înspumată, care-i dădea întotdeauna o senzaţie ciudată în cap, ca şi cum ar fi fost în pragul nebuniei. În ziua respectivă vânase pe domeniile regale cu doisprezece din oamenii săi. Vânătoarea îi plăcea

lui Roland cel mai mult — mirosul pădurii, aerul pătrunzător, sunetul cornului şi satisfacţia de a săgeta vânatul urmărit de câini. Praful de puşcă era cunoscut în Delain, dar a vâna cu un tub de fier era un fapt josnic şi demn de dispreţ.

Sasha citea în pat când regele veni la ea, cu faţa luminată, împodobită de o barbă roşcată, iar ea lăsă cartea pe piept şi-i ascultă captivată povestea pe care el o rosti însoţită de gesturi. Spre sfârşit, el se dădu înapoi ca să-i arate cum se lăsase puţin pe spate şi-o trimise pe Moartea-duşmanilor, săgeata moştenită de la tatăl său, în zbor peste mica vale îngustă. Sasha râse şi bătu din palme, cucerindu-i inima.

Pe domeniile regale aproape că nu mai rămăsese vânat. Pe atunci era greu să găseşti până şi o căprioară mai grăsuţă, iar dragoni nu se mai văzuseră de foarte multă vreme. Oamenii ţi-ar fi râs în nas dacă le-ai fi spus că s-ar putea să mai existe asemenea creaturi de legendă în pădurea aceea cu animale blânde. Dar în acea zi, cu un ceas înainte de apusul soarelui, tocmai când Roland şi ceata lui se pregăteau să se întoarcă, exact peste o astfel de creatură dădură. Or, mai degrabă, dădu ea peste ei…

Dragonul apăru tunând şi fulgerând de prin tufişuri, cu solzii verzi-arămii strălucitori şi cu nările fumegânde, murdare de funingine. Nu era un dragon mic, ci un mascul înainte de prima năpârlire. Vânătorii încremeniră cu toţii, incapabili să se mişte, darămite să tragă cu arcul.

Animalul se holbă la ceata de vânători. Ochii lui, de obicei verzi, se îngălbeniră. Dădu din aripi. Nu avea cum să zboare departe de ei, aripile lui nu erau destul de mari ca să-l ţină în aer, până atunci trebuia să mai treacă cincizeci de ani şi să năpârlească de două ori. Dar pânza care-i ţinuse aripile lipite de trup până la zece sau doisprezece ani căzuse şi o singură zbatere a lor fu suficientă ca s-o doboare pe căpetenia vânătorilor din şa şi să-i zboare cornul din mână.

Roland se dovedi a fi singurul în stare să facă vreo mişcare şi, cu toate că era prea modest ca s-o recunoască în faţa Sashei, faptele lui au fost cu adevărat eroice, stârnite de puternica lui dorinţă de a ucide prada. Dragonul i-ar fi mâncat pe toţi de vii dacă n-ar fi trecut imediat la fapte. Își mână calul în faţă cu cinci paşi, fixă săgeata în arc, ochi şi trase. Săgeata nimeri exact la ţintă — pata moale, ca un fel de branhie, de sub gâtlej, pe unde dragonul inspiră ca să scuipe foc. Animalul căzu mort cu o ultimă răsuflare fierbinte, care aprinse tufişurile din jur. Scutierii începură imediat să stingă focul, unii cu apă, alţii cu bere, destul de mulţi cu urină şi, acum că mă gândesc mai bine, urina era, de fapt, tot bere, pentru că atunci când Roland pleca la vânătoare, lua cu el multă, foarte multă bere şi nu era deloc zgârcit când o împărţea.

Focul fu stins în câteva minute, iar dragonului i se scoaseră maţele într-un sfert de oră. Ai fi putut pune apa din ceainic la fiert pe nările lui aburinde când maţele îi căzură pe pământ. Inima sângerândă, cu nouă despărţituri, îi fu dusă lui Roland cu mare ceremonie. O mâncă după obicei, crudă, şi o găsi delicioasă. Singurul regret al său fu că nu va mai mânca alta vreodată.

Poate că fusese inima dragonului cea care îi dădu atâta putere în noaptea aceea. Poate că fusese numai bucuria lui de vânător care ştia că acţionase repede, cu mintea limpede, când toţi ceilalţi încremeniseră în şa (bineînţeles, în afară de căpetenia vânătorilor, care zăcuse nemişcat pe spate). Indiferent de motiv, când Sasha bătu din palme şi strigă: „Straşnică treabă ai făcut, bărbate!“, el sări imediat lângă ea în pat. Femeia îl primi cu ochi luminoşi şi cu un zâmbet care-i reflecta propriul triumf. Noaptea aceea fu prima şi singura în care Roland se bucură de îmbrăţişarea soţiei cu mintea trează. Peste nouă luni, câte una pentru fiecare despărţitură din inima dragonului, în acelaşi pat, se născu Peter, iar regele simţi o mare fericire: avea un moştenitor la tron.

5

Probabil vă imaginaţi — dacă v-aţi gândit cât de cât la asta — că Roland n-a mai pus gura pe băutura verzuie de la Flagg după naşterea lui Peter. N-a fost nicidecum aşa. Tot o mai lua, din când în când, pentru că o iubea pe Sasha şi voia să-i fie pe plac. Prin unele părţi ale lumii, oamenii cred că numai bărbaţilor le place sexul şi că femeile ar prefera să fie lăsate în pace. Cetăţenii regatului Delain nu aveau asemenea idei, ci considerau că femeile se bucură şi ele de actul care aduce pe lume cele mai frumoase creaturi. Roland ştia că nu-i acordase soţiei suficientă atenţie în această privinţă şi se hotărî să schimbe lucrurile, chiar dacă asta presupunea să bea licoarea lui Flagg. Numai acesta ştia cât de rar poposea regele în patul soţiei sale.

La câţiva ani de la naşterea lui Peter, în ziua de Anul Nou, asupra regatului Delain se abătu de un vifor cumplit. A fost cel mai puternic din istoria regatului, în afară de altul, despre care o să vă povestesc mai târziu.

Ascultând de un impuls pe care nici el nu şi-l putu explica, Flagg îi pregăti regelui o porţie de două ori mai tare din băutura întăritoare. Poate că-l îndemnase chiar viscolul. În mod normal, Roland s-ar fi strâmbat la gustul ei înfiorător şi-ar fi pus-o deoparte, dar, din cauza furtunii de zăpadă, petrecerea de Anul Nou fu deosebit de veselă şi Roland se îmbătă rău de tot. Focul din cămin îi aminti de cea din urmă suflare dogoritoare a dragonului şi ridică de multe ori paharul către trofeul atârnat pe perete. Aşa că bău licoarea verzuie dintr-o înghiţitură şi-l cuprinse imediat o poftă diabolică. Părăsi sala de ospeţe şi se duse direct la Sasha. În timp ce se străduia să facă

dragoste cu ea, o răni:

— Te rog, bărbate… suspină ea.

— Îmi pare rău, bolborosi el. Băăăr…

Regele adormi buştean lângă ea şi nu se mişcă de acolo o zi întreagă. Sasha nu uită niciodată respiraţia lui din noaptea aceea: mirosea a carne stricată, a moarte. „Oare ce-o fi mâncat?“ se întrebă. Sau ce-o fi băut?…

Roland nu mai puse gura pe băutura lui Flagg, dar acesta era totuşi foarte mulţumit. Peste nouă luni, Sasha muri dând naştere celui de-al doilea fiu al ei, Thomas. Toată lumea se întristă, dar, cum astfel de nenorociri se mai întâmplă, nimeni nu se arătă foarte mirat. Oamenii credeau că ştiu ce se întâmplase. Dar singurele persoane din regat care cunoşteau adevărul despre moartea Sashei erau Anna Crookbrows, moaşa, şi Flagg, vrăjitorul regelui. Cel din urmă se săturase în sfârşit de amestecul reginei în treburile regatului.

6

Peter avea numai cinci ani la moartea mamei sale, dar îşi amintea de ea cu mult drag. Era drăguţă, blajină, iubitoare şi foarte iertătoare din fire. Dar la cinci ani eşti încă mic şi amintirile nu sunt foarte clare. Una singură i se întipărise bine în minte, un reproş pe care i-l făcuse mama. Mult mai târziu, amintirea acestui reproş avea să-i fie vitală. Era vorba de şerveţelul lui.

În prima zi a celei de-a cincea luni din an, curtea sărbătorea semănăturile de primăvară. La cinci ani, lui Peter i se dădu voie să participe şi el la sărbătoare. Tradiţia cerea ca Roland să stea în capul mesei, moştenitorul tronului la dreapta sa, iar regina în capătul celălalt. Din acest motiv, Peter nu avea să stea lângă mama lui în timpul mesei. Aşa că Sasha îl dăscăli dinainte, povăţuindu-l cum să se poarte. Voia să facă impresie bună şi să fie manierat. Ştia, bineînţeles, că va trebui să se descurce singur, pentru că tatăl lui nu prea ştia ce sunt acelea maniere.

Poate că unii dintre voi se întreabă de ce îi revenea Sashei datoria de a-l învăţa pe Peter cum să se poarte. Oare băiatul nu avea guvernantă? (De fapt, avea chiar două.) Nu existau servitori care să se ocupe numai de prinţişor? (Câteva zeci îi stăteau la dispoziţie.) Intenţia Sashei era să-i ţină pe toţi cât mai departe de Peter, ca să-l crească singură, pe cât se putea. Avea principii de educaţie solide. Îl iubea din tot sufletul şi voia să-i fie alături din motive personale egoiste. Dar, în acelaşi timp, înţelegea că pe umerii ei cădea marea responsabilitate a educaţiei lui. Băieţaşul va fi rege într-o zi şi, mai presus de toate, Sasha voia să fie bun. Un băiat bun, îşi zicea ea, va fi un rege bun.

Ospeţele grandioase din sala regală nu erau activităţi foarte curate şi multe doici nu s-ar fi preocupat atât de mult de manierele băiatului

la masă. „Păi, o să fie rege!“ ziceau ele, mirate că trebuie să-l corecteze în asemenea probleme nesemnificative. „Cui îi pasă dacă varsă sosiera? Cui îi pasă dacă-şi pătează gulerul sau dacă se şterge pe mâini cu el? Regele Alan, mai demult, nu vomita în farfurie şi-i ordona apoi bufonului curţii să vină şi să bea «supa asta bună şi caldă?» Regele John nu rupea cu gura capetele păstrăvilor vii, aruncând apoi trupurile lor care se zvârcoleau în corsajul servitoarelor? La ospăţul ăsta, ca la toate celelalte, nu vor arunca mesenii cu mâncare unii în alţii?“

Fără îndoială că aşa va fi, dar, când se va ajunge la momentul în care mesenii aruncă unii în alţii cu mâncare, Sasha şi Peter se vor fi retras de mult. Ceea ce o îngrijora pe regină era atitudinea „cui îi pasă?“. După ea, era cea mai proastă idee care i se putea băga în cap unui băieţel menit să devină rege.

Aşa că îl povăţui cu grijă şi-l urmări cu atenţie în seara ospăţului. Iar mai târziu, la culcare, veni la el să-i vorbească.

Pentru că era aşa o mamă bună, mai întâi îi lăudă comportamentul şi manierele — şi avea dreptate, deoarece, în cea mai mare parte, fuseseră exemplare. Dar ştia că nimeni nu-i va îndrepta greşelile în afară de ea şi trebuia s-o facă acum, în puţinii ani când băiatul o idolatriza. Aşa că, după ce termină cu laudele, îi spuse:

— Ai făcut un lucru rău, Peter, şi nu vreau să-l mai faci niciodată.

Băiatul stătea întins pe pat, privind-o serios cu ochii lui albaştri.

— Ce-am greşit, mamă?

— N-ai folosit şerveţelul. L-ai lăsat împăturit lângă farfurie şi asta m-a supărat. Ai mâncat puiul prăjit cu mâna, ceea ce a fost bine, aşa se face. Dar când l-ai pus jos, te-ai şters pe degete de cămaşă, ceea ce nu se face.

— Dar tata… şi domnul Flagg… şi ceilalţi nobili…

— Dă-i încolo pe Flagg şi pe toţi nobilii din Delain! strigă Sasha atât de tare, încât Peter se făcu mic de tot în pat. Îi era teamă şi ruşine că, din cauza lui, i se aprinseră mamei obrajii. Ce face tatăl tău e bine, pentru că e rege, iar ceea ce vei face tu când vei fi rege tot bine va fi, întotdeauna. Dar Flagg nu e rege, oricât ar vrea să fie, şi nici nobilii nu sunt, după cum nici tu nu eşti decât un băieţel care a uitat cum trebuie să se poarte.

Văzu că băiatului îi e frică şi-i zâmbi. Îl mângâie pe sprânceană.

— Linişteşte-te, Peter. Nu-i mare lucru, dar nici de neglijat, pentru că tu vei fi rege la vremea ta. Acum fugi şi adu-ţi tăbliţa.

— Dar e ora de culcare…

— Dă-o încolo de oră de culcare! Poate să mai aştepte. Adu-ţi tăbliţa!

Peter o aduse în grabă.

Sasha luă bucata de cretă legată de ea şi scrise cu grijă trei litere.

— Ştii să citeşti cuvântul ăsta, Peter?

Băieţelul înclină din cap. Ştia să citească doar câteva cuvinte, deşi cunoştea aproape toate literele mari. Pe cel scris de mama lui îl ştia.

— Ai scris *GOD*[1].

— Foarte bine. Acum scrie-l invers şi vezi ce obţii.

— Invers? întrebă Peter nesigur.

— Da.

Băieţelul începu să scrie înşirând litere tremurate pe tăbliţă, sub cele scrise frumos de mama sa. Descoperi cu uimire un alt cuvânt din cele pe care le cunoştea.

— *DOG*[2]*!* Mamă, am scris *DOG!*

— Da, ai scris *dog.* Tristeţea din glasul ei îi potoli imediat elanul. Mama îşi plimbă degetul de la GOD la DOG. Acestea sunt cele două naturi ale omului. Nu le uita niciodată, căci într-o zi vei fi rege, iar regii cresc mari şi înalţi, la fel de mari şi de înalţi ca dragonii când năpârlesc a noua oară.

— Tata nu-i mare şi înalt, protestă Peter.

Roland era scund şi umbla cu genunchii îndoiţi. Pe lângă asta, îi crescuse un burdihan uriaş de la berea şi miedul băute cu nemiluita.

Sasha zâmbi.

— Ba este. Regii cresc *invizibil,* Peter, de îndată ce pun mâna pe sceptru şi li se aşază coroana pe cap, în Piaţa Turnului!

— Daaa? făcu Peter ochii mari.

Vorbeau despre cu totul altceva decât despre şerveţelul pe care nu-l folosise la masă, dar nu regretă schimbarea subiectului stânjenitor cu unul grozav de interesant. Pe lângă asta, se hotărâse deja să nu mai uite niciodată să folosească şerveţelul. Dacă mama spune că e important, atunci aşa e.

— Sigur că da. Se fac cât nişte *uriaşi* şi de-asta trebuie să fie foarte grijulii, căci un uriaş îi poate zdrobi pe cei mai mici doar mergând sau răsucindu-se sau aşezându-se pe un loc nepotrivit. Regii răi fac aşa de multe ori. Cred că nici regii buni nu au cum să-i ferească pe cei mici uneori.

— Nu prea înţeleg…

— Atunci ascultă-mă încă puţin, spuse Sasha bătând cu degetul în tăbliţă. Predicatorii noştri spun că omul are două naturi, una de la Dumnezeu şi una de la ucigă-l crucea. Ştii cine-i ucigă-l crucea?

— Diavolul.

— Da. Dar nu există decât puţini diavoli în afara poveştilor inventate, Peter, oamenii răi sunt mai degrabă câini decât diavoli. Câinii sunt prietenoşi, dar proşti, aşa cum sunt bărbaţii şi femeile când se îmbată. Când un câine e agitat şi nedumerit, muşcă; când bărbaţii sunt agitaţi şi nedumeriţi, se bat. Câinii sunt nişte animale de casă grozave, pentru că sunt devotaţi, dar când vor să fie ca oamenii,

atunci, cred eu, sunt nişte oameni răi. Unii câini sunt curajoşi, alţii laşi, urlă pe întuneric sau fug de pericol cu coada între picioare. Câinele e gata să lingă mâna stăpânului rău, ca şi pe cea a stăpânului bun, pentru că nu face diferenţa dintre bine şi rău. Mănâncă porcării, vomează şi pe urmă le mănâncă iarăşi.

Sasha se opri o clipă, cu gândul la ce se petrecea în sala de ospeţe — femei şi bărbaţi beţi, hohotind, aruncând cu mâncare unii în alţii, câteodată întorcându-se ca să vomeze pe podea, lângă scaune. Roland nu se deosebea cu nimic de ei şi asta o întrista uneori, dar nu se supăra pe el, nici nu-i făcea observaţie. Aşa era el. Putea promite să se schimbe ca să-i facă pe plac, putea chiar să se schimbe, dar n-ar mai fi acelaşi om după aceea.

— Înţelegi lucrurile astea, Peter?

Băiatul încuviinţă din cap.

— Bine! Acum, spune-mi, îl întrebă ea, aplecându-se spre el, câinele se foloseşte de şerveţel?

Umilit şi ruşinat, Peter se uită în jos la pătură şi scutură din cap. Conversaţia nu se îndepărtase de la subiectul stânjenitor cum îşi închipuise el. Seara fusese plină de evenimente şi era foarte obosit, poate de asta avea ochii plini de lacrimi care i se scurgeau pe obraji. Se luptă cu suspinele. Le închise în piept. Sasha văzu şi-l admiră.

— Nu trebuie să plângi din cauza unui şerveţel nefolosit, dragostea mea, îi spuse ea, pentru că nu asta a fost intenţia mea. Se ridică, arătându-şi abdomenul umflat de sarcină. Thomas urma să se nască în foarte scurtă vreme. Te-ai purtat exemplar. Orice mamă din regat ar fi fost mândră ca fiul ei să se poarte pe jumătate la fel de bine ca tine, iar eu te admir din toată inima. Ţi-am spus lucrurile astea numai pentru că sunt mama unui prinţ. Câteodată mi-e greu, dar n-am cum să schimb lucrurile şi, ca să fiu sinceră, nu le-aş schimba nici dac-aş putea. Dar nu uita că, într-o bună zi, de felul în care te mişti, chiar şi de visurile tale, vor atârna vieţi. S-ar putea să nu atârne de şerveţelul pe care l-ai folosit sau nu după ce-ai mâncat pui prăjit… s-ar putea să atârne de el. S-ar putea. Au fost vieţi care au atârnat de mai puţin. Nu-ţi cer altceva decât ca, în tot ceea ce faci, să nu uiţi de partea civilizată a naturii tale. Partea cea bună… de la Dumnezeu. Îmi promiţi că n-o să uiţi, Peter?

— Îţi promit.

— Atunci e bine, îi spuse regina sărutându-l uşor. Din fericire, amândoi suntem tineri.

O să mai vorbim despre lucrurile astea când te faci mai înţelept.

Nu mai vorbiră niciodată, însă Peter nu uită lecţia primită: îşi folosea întotdeauna şerveţelul, chiar dacă ce-i din jur n-o făceau.

7

Aşadar, Sasha se stinse.

Nu mai joacă decât un mic rol în povestea noastră, dar mai e un lucru pe care trebuie să-l ştiţi despre ea: avea o casă de păpuşi mare şi frumoasă, un castel în miniatură. Când i se apropie vremea măritişului, se prefăcu cât se poate de veselă, deşi îi părea rău că trebuie să lase în urmă oamenii şi lucrurile din conacul Baroniei de Apus în care crescuse. Era şi puţin agitată. Îi spuse mamei sale:

— N-am mai fost căsătorită şi nu ştiu dacă o să-mi placă.

Dar, din toate jucăriile copilăriei lăsate în urmă, cel mai rău îi părea după căsuţa de păpuşi, pe care o avea de când fusese doar o fetiţă, Roland, suflet bun, află despre ea şi, cu toate că şi pe el îl îngrijora viitorul său a urma urmei, nici el nu mai fusese căsătorit), îşi găsi timp să-i ordone lui Quentin Ellender, cel mai priceput meşter din regat, să-i construiască soţiei sale o altă casă de păpuşi.

— Vreau să fie cea mai frumoasă casă de păpuşi pe care-a avut-o vreodată o tânără domniţă, îi spuse meşterului. Vreau ca, îndată ce-o priveşte, să uite cu totul de cea veche.

V-aţi dat seama, fără îndoială, că, dacă Roland vorbea serios, înseamnă că vorbea prostii. Nimeni nu uită o jucărie care l-a bucurat peste măsură în copilărie, chiar dacă primeşte una de zece ori mai frumoasă. Sasha nu uită niciodată vechea ei căsuţă de păpuşi, dar se arătă foarte impresionată de cea nouă. Orice om cu mintea întreagă s-ar fi arătat la fel. Cei ce-o vedeau spuneau că e capodopera lui Quentin Ellender, şi e foarte posibil să fi fost aşa.

Era un conac în miniatură, foarte asemănător cu cel în care locuise Sasha cu părinţii ei în Baronia de Apus. Toate obiectele din el erau micuţe, dar lucrate cu atâta măiestrie, încât jurai că funcţionau… şi cele mai multe chiar funcţionau!

Aragazul, de exemplu, se încălzea şi puteai găti pe el porţii mici de mâncare. Dacă puneai în el o bucăţică de cărbune fierbinte, cât o cutie de chibrituri, ardea toată ziua… iar dacă scotoceai prin bucătărie cu degetele tale de om mare şi o atingeai din greşeală, când cărbunele era aprins, te ardeai. Nu existau robinete sau toalete cu apă, căci în Delain astfel de lucruri erau necunoscute — nici azi nu se cunosc —, dar, dacă te uitai atent, vedeai o pompă de apă manuală, cât degetul cel mic. Era şi o cameră de lucru manual, cu o roată de tors care torcea şi un război de ţesut care ţesea. Spineta din salon cânta dacă apăsai pe clape cu o scobitoare. Oricine vedea obiectele spunea că sunt adevărate miracole şi că Flagg sigur se amestecase în crearea lor. Auzind acestea, vrăjitorul zâmbi fără să scoată o vorbă. Nu se implicase deloc în construirea căsuţei, o considera o prostioară, dar ştia că nu era întotdeauna necesar să-ţi atribui orice realizare şi să arăţi lumii cât de grozav eşti. Uneori e destul să afişezi o mină înţeleaptă şi să-ţi ţii gura închisă.

În căsuţa Sashei erau covoare de Kashamin, draperii de catifea şi

farfurii de porţelan, iar cămara păstra alimentele reci. Lambriurile din salonul de primire şi din holul de la intrare erau făcute din lemn preţios, de carpen. Geamurile erau din sticlă, iar la intrare se afla o fereastră în formă de evantai.

Una peste alta, era cea mai frumoasă căsuţă de păpuşi la care ar putea visa o fetiţă. Sasha bătu din palme încântată când fu dezvelită la petrecerea de nuntă. Era un cadou de la soţul ei. Mai târziu se duse la atelierul lui Ellender şi nu numai că-i mulţumi, dar se înclină adânc în faţa lui — lucru neobişnuit pe vremea aceea. Reginele nu făceau plecăciuni artizanilor. Roland fu încântat, iar Ellender, căruia îi slăbise mult vederea lucrând la căsuţă, se arătă foarte impresionat.

Dar Sasha nu uită de vechea ei casă de păpuşi de acasă, oricât de simplă părea faţă de cea nouă, cu care nu se juca prea des în după-amiezile ploioase. Nu rearanja mobila, nu aprindea focul, pretinzând că se bea ceaiul sau că se pregăteşte o mare petrecere pentru regină, cum făcuse înainte, chiar la cincisprezece sau şaisprezece ani. Avea un motiv foarte simplu: n-o mai distra să se pregătească pentru o petrecere la care participă regina, când ea însăşi era regina. Poate că acesta era singurul motiv. Acum era mare şi vedea că a fi adult nu era aşa cum crezuse ea în copilărie. Pe atunci îşi imaginase că va trece în lumea celor mari hotărând dintr-odată să lase deoparte jucăriile, jocurile şi fanteziile. Acum descoperea că lucrurile nu stăteau chiar aşa, ci interesul pentru ele se pierdea, pur şi simplu. Se stingea tot mai mult, până când colbul anilor se aşeza pe bucuriile copilăriei, trecându-le în uitare.

8

Peter, băieţelul care urma să fie rege într-o zi, avea zeci de jucării. Nu, nu zeci, *mii* de jucării: nenumăraţi soldaţi de plumb cu care dădea bătălii mari şi zeci de căluţi, jocuri şi mingi, şi bile colorate, şi catalige care-l făceau înalt de peste un metru. Avea şi un baston magic cu arc, cu care sărea, şi toată hârtia de desen din lume, într-o vreme în care hârtia se găsea foarte greu şi numai bogaţii îşi permiteau s-o cumpere.

Dar, dintre toate jucăriile de la castel, cel mai mult îi plăcea căsuţa de păpuşi a mamei sale. N-o văzuse niciodată pe cea din Baronia de Apus, aşa că, pentru el, asta era căsuţa căsuţelor. Stătea aşezat în faţa ei ore întregi, când afară ploua cu găleata sau când viscolul răscolea zăpada. Când se îmbolnăvi de tatuajul copiilor (boala căreia noi îi zicem varicelă), îl puse pe un servitor să i-o aducă pe o masă specială care se apleca peste patul lui şi se jucă cu ea neîncetat, până se însănătoşi.

Îi plăcea la nebunie să-şi închipuie oamenii mici care umpleau casa. Câteodată aproape că-i vedea. Vorbea în locul lor cu voci diferite şi inventa tot soiul de poveşti. Erau familia regală: regele Roger, curajos şi puternic (nu prea înalt şi cu genunchii îndoiţi), care ucisese cândva

un dragon, minunata regină Sarah, soţia lui, şi băieţelul Petie, care îi iubea pe toţi şi era iubit de toţi. Şi, desigur, o groază de servitori care făceau paturile, aţâţau focul, aduceau apă, pregăteau masa şi coseau hainele rupte.

Fiind băiat, poveştile pe care le broda pe seama casei erau mai războinice decât cele inventate de Sasha în copilăria ei. Într-una din ele, piraţii din Andua înconjurau casa, cu gândul să pătrundă în ea şi să omoare familia care-o locuia. Urma o bătălie faimoasă. Mureau zeci de piraţi, dar tot rămâneau mulţi. Aceştia porneau la atac pentru ultima oară. Dar, chiar înainte de atac, garda personală a regelui — soldaţii de plumb ai lui Peter — sosea şi-i omora pe lupii de mare ticăloşi până la unul. În altă poveste, un cuib de dragoni pornea din pădurea apropiată (de obicei, de sub canapeaua Sashei de lângă geam) cu gând să ardă casa cu răsuflarea lor ucigătoare. Dar Roger şi Petie trăgeau cu arcul şi-i omorau pe toţi. „Până ce pământul era plin de sângele lor negru şi scârbos", îi spunea Peter tatălui său, seara la cină, făcându-l să hohotească în semn de încuviinţare.

După moartea Sashei, Flagg îi spuse lui Roland că nu se cuvenea ca un băiat să se joace cu o căsuţă de păpuşi. Nu că l-ar face neapărat un mototol, dar era posibil să-l facă. Ce-ar zice oamenii dacă ar afla? Astfel de lucruri ajung la urechile poporului. Castelul geme de servitori care văd totul şi au gura slobodă.

— N-are decât şase ani, replică Roland stânjenit.

În preajma lui Flagg, cu chip alb şi lacom, ascuns sub gluga largă, meşter la vrăjitorii, nu se simţea niciodată în largul său.

— Are vârsta potrivită pentru a fi educat aşa cum trebuie, Sire. Gândiţi-vă bine. Judecata voastră va fi cea potrivită şi de data asta, ca întotdeauna.

„Gândiţi-vă bine", îl îndemnase Flagg, iar regele Roland îl ascultă. De fapt, trebuie să spun cinstit că, în toată domnia lui de peste douăzeci de ani în Delain, nu mai cugetase atât de profund la nimic altceva.

Lucru neobişnuit, dacă vă gândiţi la câte are pe cap un rege: să se stabilească taxe noi sau să se renunţe la unele mai vechi, să declare sau nu război, să ierte sau să condamne. Cât de neînsemnată era hotărârea dacă un băiat are voie să se joace sau nu cu o căsuţă de păpuşi, faţă de asemenea probleme serioase?

Poate avea importanţă, poate nu. Judecaţi voi singuri. Eu însă *vă spun* că Roland nu era cel mai înţelept rege care domnise vreodată în Delain. Actul de a gândi însemna pentru el muncă grea. I se părea că în capul său se rostogolesc bolovani. Îi venea să plângă şi-i pulsau tâmplele. Iar dacă se gândea adânc, i se înfunda nasul.

În copilărie, când învăţa compoziţie, matematică şi istorie, atât de tare îl durea capul, că i se dăduse voie să renunţe la studiu la

doisprezece ani şi să facă ce ştia mai bine, adică să vâneze. Se străduia din toate puterile să fie un rege bun, dar trăia cu impresia că niciodată nu era destul de bun sau destul de inteligent ca să rezolve problemele regatului ori să ia hotărâri potrivite. Iar dacă le lua pe cele nepotrivite, ştia că oamenii vor suferi din cauza lor. Dac-ar fi auzit ce-i spusese Sasha lui Peter despre regi după ospăţ, ar fi fost întru totul de acord cu ea. Regii erau *într-adevăr* mai mari decât oamenii ceilalţi şi câteodată — ba de multe ori — îşi dorea să fie mai mic. Dacă v-aţi întrebat vreodată în viaţă cât de potriviţi sau de nepotriviţi sunteţi pentru a îndeplini o anumită sarcină, atunci ştiţi cum se simţea el. Ceea ce nu ştiţi însă este că, după o vreme, grijile începură să-l apese tot mai tare. Chiar dacă, la început, sentimentul că nu eşti destul de bun ca să duci o treabă la bun sfârşit nu e cel adevărat, el se adevereşte în timp. Aşa păţi şi Roland. Cu vremea, ajunse să se bazeze tot mai mult pe Flagg. Uneori îl deranja ideea că vrăjitorul era rege în toate, cu excepţia numelui, dar aceste griji îl copleşeau numai noaptea. Ziua îi era recunoscător lui Flagg pentru sprijinul său.

Fără Sasha, Roland ar fi fost un rege mult mai rău, fiindcă vorbele rostite de vocea scăzută pe care o auzea din când în când noaptea, când nu putea dormi, conţineau mai mult adevăr decât cuvintele de recunoştinţă adresate de el lui Flagg. Acesta *chiar* conducea regatul şi era un om foarte rău. Din păcate, va trebui să vorbim din nou despre el mai târziu, dar acum îi zicem drum bun şi cale bătută.

Datorită Sashei, influenţa lui Flagg asupra lui Roland scăzu. Ea îi dădea sfaturi bune şi practice, mai blânde şi mai drepte decât ale vrăjitorului. Nu-i plăcuse de Flagg niciodată — puţini oameni din regat îl plăceau, iar mulţi tremurau numai la auzul numelui său —, dar nu-l ura. Dacă ar fi ştiut cât de atent o supraveghea şi cu câtă pizmă, poate că altele ar fi fost sentimentele ei faţă de el.

9

Odată, Flagg chiar încercă s-o otrăvească pe Sasha. Se întâmplă după ce ea îl rugase pe Roland să-i ierte pe doi dezertori cărora vrăjitorul voia să le taie capul în Piaţa Turnului. Dezertorii, spunea el, sunt un exemplu negativ. Dacă scăpau câţiva fără să primească pedeapsa capitală, vor încerca şi alţii să dezerteze. Singura cale de a-i descuraja, susţinea Flagg, era să le arate capetele tăiate ale celor care deja încercaseră. Posibilii dezertori se vor uita la ele cu ochii holbaţi de groază şi se vor gândi de două ori la seriozitatea datoriei lor faţă de rege.

Dar Sasha aflase câteva lucruri despre care regele nu avea cunoştinţă de la una din servitoarele ei. Mama băiatului dezertor mai mare se îmbolnăvise grav. El avea trei fraţi şi două surori mai mici. Ar fi murit cu toţii de frigul muşcător al iernii dacă n-ar fi fugit din tabără, nu s-ar fi dus acasă şi n-ar fi tăiat lemne în locul mamei sale.

Băiatul celălalt, mai mic, fugise cu el pentru că îi era cel mai bun prieten, frate de cruce. Fără el, i-ar fi trebuit două săptămâni să taie destule lemne ca să aibă familia căldură iarna. Amândoi munciseră pe brânci şi terminaseră treaba în şase zile.

Aşadar, faptele apăreau într-o lumină nouă. Roland o iubise nespus pe mama lui şi bucuros şi-ar fi dat viaţa pentru ea. Făcu cercetări şi descoperi că Sasha spusese adevărul. De asemenea, află că băieţii dezertaseră numai după ce un sergent-major sadic refuzase în mod repetat să le prezinte cererea de învoire superiorului lor şi că se întorseseră imediat ce terminaseră de tăiat patru stânjeni, conştienţi că-i aşteaptă curtea marţială şi toporul călăului.

Roland îi iertă de pedeapsă. Flagg încuviinţă din cap, zâmbi şi spuse doar atât:

— Voia voastră e voia poporului, Sire.

Nici pentru aurul din cele patru regate nu l-ar fi lăsat pe Roland să vadă furia care-i întunecă inima când se trecuse peste voia lui. Roland fu lăudat în tot regatul pentru iertarea băieţilor, fiindcă mulţi dintre supuşii săi cunoşteau adevărul, iar cei care nu-l ştiau îl aflară imediat de la ceilalţi. Fapta înţeleaptă şi miloasă a regelui nu fu uitată nici când se dădură alte legi, mai puţin milostive (de obicei, ideile vrăjitorului). Însă aceste lucruri nu aveau importanţă în ochii lui Flagg. Voise ca băieţii să moară, iar Sasha se băgase peste el. De ce nu s-a însurat Roland cu altcineva? N-o cunoscuse pe niciuna din candidate şi nici nu-l interesau femeile. De ce nu şi-a luat alta? Zâmbi când regele îi iertă pe băieţi, dar în adâncul sufletului jură că va lua parte la înmormântarea Sashei.

În seara când Roland semnă actul de iertare, Flagg coborî în laboratorul său întunecos. Acolo îşi puse o mănuşă grea şi scoase o femelă de păianjen aducător de moarte, dintr-o cuşcă în care-o ţinea de douăzeci de ani, hrănind-o cu şoricei nou-născuţi. Fiecare şoricel era otrăvit şi pe moarte. Flagg făcea astfel şi mai puternică otrava păianjenului, deja foarte periculoasă. Păianjenul era roşu ca sângele şi mare cât un şobolan. Trupul lui umflat tremura de veninul care se scurgea în stropi mari, lăsând cratere fumegânde pe masa de lucru a vrăjitorului.

— Acum, drăguţa mea, mori şi ucide o regină, şopti Flagg şi zdrobi păianjenul cu mănuşa din oţel magic, rezistent la otravă. Totuşi, când se duse la culcare, mâna îi era umflată şi roşie şi pulsa.

Din trupul zdrobit şi răsucit al păianjenului, otrava se scurgea în pocal. Flagg turnă coniac peste ea, apoi le amestecă. Când o scoase, lingura era deformată. Regina va bea o singură înghiţitură şi va cădea fulgerată la pământ. Va avea o moarte rapidă, însă foarte dureroasă, se gândi Flagg satisfăcut.

Sasha obişnuia să bea un pahar de coniac în fiecare seară, pentru că

adormea greu. Flagg sună după o servitoare să-i ducă băutura.

Regina habar n-avea cât de aproape de moarte fusese în seara aceea.

La câteva minute după ce prepară licoarea ucigătoare, înainte ca servitoarea să bată la uşă, Flagg o vărsă în scurgerea din mijlocul podelei şi o ascultă cum şuieră şi bolboroseşte pe ţeavă. Când zgomotul încetă, aruncă pocalul de cristal în capătul celălalt al încăperii cu toată puterea. Se sparse, iar cioburile săriră ca în urma unei explozii.

Servitoarea bătu. O chemă înăuntru şi-i arătă cu degetul cioburile sclipitoare.

— Am spart un pocal. Curăţă cioburile. Foloseşte mătura, idioato! Dacă pui mâna pe ele, o să-ţi pară rău.

10

Turnase otrava în ţeavă în ultima clipă, pentru că îşi dăduse seama că ar putea fi prins. Dacă Roland n-ar fi iubit-o atât de mult pe tânăra lui regină, ar fi mers până la capăt. Dar se temea ca nu cumva, cuprins de furie la pierderea soţiei sale, să nu-şi găsească liniştea până nu va prinde ucigaşul. Flagg îşi şi văzu capul înfipt în ţeapă, chiar în vârful turnului. Crima lui va fi răzbunată, indiferent de criminal. Va găsi regele vinovatul?

Da.

La urma urmei, la vânătoare se pricepea cel mai bine.

Aşa că Sasha scăpă — de data aceea — apărată de teama lui Flagg şi dragostea soţului ei. Iar între timp, regele tot la sfaturile lui Flagg apleca urechea de cele mai multe ori.

În ceea ce priveşte casa de păpuşi, se poate spune că Sasha câştigase, deşi până atunci vrăjitorul scăpase deja de ea.

11

La scurtă vreme după remarcile dispreţuitoare ale lui Flagg despre căsuţa de păpuşi şi mototolii regali, Roland se strecură nevăzut în camera reginei moarte şi-l urmări pe fiul său la joacă. Stătu chiar în uşă, cu sprâncenele încruntate. Făcu eforturi mult mai mari pentru a se gândi decât era obişnuit, iar asta însemna că i se învârteau bolovani în cap şi avea nasul înfundat.

Observă că Peter se folosea de căsuţă ca să inventeze poveşti, să se amuze cu propria imaginaţie, şi că poveştile nu erau deloc pentru pămpălăi, ci sângeroase, cu tunete şi armate şi dragoni. Cu alte cuvinte, erau poveşti pe placul inimii regelui. Ar fi vrut să i se alăture, ca să inventeze împreună poveşti şi mai frumoase cu căsuţa de păpuşi şi lucruşoarele fascinante din ea şi familia ei imaginară. Mai presus de toate, Roland observă că băiatul se folosea de căsuţă ca să ţină vie în inimă amintirea mamei sale, iar asta îi fu iarăşi pe plac, pentru că şi lui îi era tare dor de regină. Uneori, când era singur, aproape că plângea. Desigur, regii nu plâng… Şi ce dacă, după moartea Sashei, se

trezise de două-trei ori cu perna udă de lacrimi?

Regele părăsi încăperea pe furiş, aşa cum venise. Peter nu-l văzu. În noaptea aceea nu dormi aproape deloc, cu gândul la cele văzute şi, cu toate că suporta greu împotrivirea lui Flagg, a doua zi dimineaţă îl chemă să stea de vorbă între patru ochi, înainte să-i slăbească hotărârea.

Îi spuse că răsucise problema pe toate părţile şi hotărâse că Peter putea să se joace cu căsuţa cât poftea, pentru că nu-i făcea niciun rău.

Acestea fiind zise, se lăsă pe spate agitat, aşteptând reproşurile lui Flagg. Dar ele nu veniră. Vrăjitorul ridică din sprâncene — Roland mai mult ghici mimica lui pe sub gluga nelipsită — şi spuse:

— Voia voastră, Sire, e voia regatului.

Din glasul său, Roland pricepu că nu era de acord cu el, dar şi că nu i se va mai împotrivi. Se simţi uşurat să scape atât de uşor. Mai târziu, în aceeaşi zi, când Flagg propuse ca fermierii din Baronia de Răsărit să plătească biruri mai mari, în ciuda secetei care le distrusese recoltele cu un an înainte, Roland îl aprobă imediat.

De altfel, faptul că prostul ăla bătrân (aşa îi zicea vrăjitorul în sinea lui) nu-i respectase dorinţa în privinţa căsuţei de păpuşi era nesemnificativ. În schimb, creşterea birurilor din Baronia de Răsărit era foarte importantă. Iar Flagg ascundea încă un secret, care-i bucura sufletul. În cele din urmă, reuşise s-o omoare pe Sasha.

12

În zilele acelea, când regina sau o femeie de neam urma să nască, se chema o moaşă. Doctorii erau toţi bărbaţi şi niciun bărbat nu avea voie să stea lângă o femeie care năştea. Moaşa care ajutase la naşterea lui Peter era Anna Crookbrows şi locuia pe Aleea a Treia din Sud. Tot ea fu chemată când veni pe lume Thomas. Văduvă, Ana trecuse de cincizeci de ani când pe Sasha o apucară durerile celei de a doua naşteri. Avea şi ea un fiu. La douăzeci de ani, acesta se îmbolnăvise de boala tremuriciului, de care victimele mureau în dureri groaznice după câţiva ani de suferinţă.

Anna îşi iubea foarte mult copilul. Cum niciuna din ideile ei nu se dovedise folositoare, se dusese la Flagg. Asta se petrecuse cu zece ani înainte, când Roland era încă burlac şi nu avea moştenitori. Vrăjitorul o primise în încăperile lui subpământene mucegăite, vecine cu temniţa. În timpul discuţiei, femeia, agitată, auzea ţipetele îndepărtate ale celor care nu aveau să vadă lumina soarelui ani la rând. Dacă temniţa era aproape, se gândi ea înfiorată, înseamnă că nici camerele de tortură nu puteau fi departe. Nici laboratorul lui Flagg nu-i dădea un sentiment de siguranţă. Podeaua era împânzită cu desene colorate stranii, făcute cu creta. Când clipea, îşi schimbau forma. Din tavan cobora un lanţ negru şi lung; de el atârna o cuşcă în care stătea un papagal cu două capete. Pasărea croncănea şi vorbea cu ea însăşi. Un

cap întreba, celălalt răspundea. Cărţile mucegăite se înclinau parcă spre Anna, cu copertele ca o pereche de sprâncene încruntate. Prin unghere se furişau păianjeni. Întreg laboratorul mirosea a chimicale. Totuşi, femeia reuşi să-şi spună povestea cu glas tremurat, apoi aşteptă, chinuită de suspans.

— Pot să-l vindec pe fiul tău, o asigură Flagg în cele din urmă.

Chipul urât al Annei se înfrumuseţă de bucurie.

— Doamne! rosti ea cu greutate. Nu se putea gândi la altceva, aşa că repetă: O, Doamne!

Sub gluga ce-i ascundea obrazul palid, Flagg rămase de gheaţă, meditând. Femeia fu din nou cuprinsă de teamă.

— Ce-mi dai ca să fac minunea asta? o întrebă vrăjitorul.

— Orice, răspunse Anna cu răsuflarea tăiată şi vorbind serios. O, Flagg, orice!

— Nu-ţi cer decât un serviciu. Mi-l faci?

— Bucuros!

— Încă nu ştiu despre ce este vorba, dar voi afla la vremea cuvenită.

Femeia căzu în genunchi la picioarele vrăjitorului, iar el se aplecă spre ea. Gluga îi căzu, dezvelindu-i chipul hidos, alb ca moartea, cu găuri negre în loc de ochi.

— Dacă refuzi să faci ce-ţi cer, femeie…

— N-o să refuz! O, Doamne, nu! N-o să refuz! Jur pe numele soţului mei iubit!

— Atunci e bine. Vino cu fiul tău la mine mâine, pe întuneric.

Anna se întoarse a doua zi cu băiatul. Săracul, tremura din toate încheieturile, clătina prosteşte din cap, îşi dădea ochii peste cap şi-i curgea saliva pe bărbie. Flagg îi dădu femeii o poţiune de culoarea prunei într-un pahar de laborator.

— Dă-i să bea asta. O să facă băşici în gură, dar trebuie să bea fiecare strop. Apoi ia prostul ăsta din faţa mea.

Anna îşi bolborosi mulţumirea. Băiatul tremură şi mai tare când încercă să mişte din cap în sus şi în jos. Bău tot lichidul, apoi căzu pe-o parte, cu un ţipăt.

— Scoate-l de-aici, ordonă Flagg.

— *Da, scoate-l de-aici*! repetă unul din cele două capete ale papagalului.

— *Scoate-l afară, aici nu-i voie să se ţipe*! strigă şi celălalt.

Femeia îşi duse băiatul acasă, convinsă că Flagg îl omorâse. Dar a doua zi fu complet vindecat şi se simţi bine.

Trecuseră ani de-atunci. Când pe Sasha o apucară durerile facerii, Flagg trimise după femeie şi-i şopti ceva la ureche. Erau singuri în camerele lui subterane, dar tot era mai sigur să-i şoptească ordinul înspăimântător.

Anna Crookbrows se făcu albă la faţă, dar îşi aminti vorbele lui

Flagg: „Dacă refuzi…“

La urma urmei, regele nu va avea doi copii? Ea nu avea decât unul. Iar dacă voia să se recăsătorească şi să aibă mai mulţi, regatul era plin de femei.

Aşa că se duse la Sasha şi-i vorbi ca s-o încurajeze, iar când sosi clipa, un cuţit îi luci în mână. Nimeni nu observă tăietura mică pe care o făcu. Peste o clipă, Anna strigă:

— Împinge, regina mea! Împinge, căci vine copilul!

Sasha împinse. Thomas ieşi din pântecele ei fără efort, ca şi cum ar fi alunecat pe un tobogan. Dar cearşaful se umplu de sângele mamei sale. Peste zece minute, regina era moartă.

Aşa că Flagg nu mai trebui să se preocupe de problema neînsemnată a căsuţei de păpuşi. Conta doar că Roland îmbătrânea, că regina nu-i mai stătea în cale şi că acum avea doi fii dintre care să aleagă. Peter era, bineînţeles, cel mai mare, dar nu asta era important. Putea scăpa de el dacă, în timp, se dovedea nepotrivit cu scopurile sale. Acum era doar un copil lipsit de apărare.

V-am spus că Roland nu se gândise niciodată la o problemă atât de mult ca la ideea de a-i da voie sau nu lui Peter să se joace cu căsuţa Sashei, măiestrit lucrată de meşterul Ellender. V-am spus că rezultatul gândurilor sale a fost o hotărâre opusă celei lui Flagg. V-am spus că vrăjitorul o considera nesemnificativă.

Oare aşa era? Asta trebuie să hotărâţi singuri, după ce mă ascultaţi până la capăt.

13

Acum să lăsăm ani mulţi să treacă toţi într-o clipită. Unul din avantajele poveştilor e că timpul trece foarte repede când nu se întâmplă nimic important. În viaţă nu se întâmplă deloc aşa, dar şi asta e, probabil, un lucru bun. Timpul se scurge repede în istorisiri, şi ce e o istorisire, dacă nu o poveste mai lungă, în care secolele trec la fel de repede ca anii?

În anii aceştia mulţi, Flagg îi urmări pe cei doi băieţi îndeaproape, peste umărul regelui care îmbătrânea în vreme ce ei creşteau, socotind care dintre ei să fie rege după moartea lui. Nu-i luă prea mult timp să se oprească asupra lui Thomas. Când Peter împlini şapte ani, descoperi că nu-i place băiatul. Când împlini nouă ani, descoperi că se şi teme de el.

Peter se făcuse un băiat bine clădit, ţanţos şi chipeş. Era brunet şi avea ochii albastru-închis, ca majoritatea celor din Baronia de Apus. Câteodată, când ridica privirea brusc, semăna cu tatăl său. Altfel, era leit Sasha la chip şi purtare. Spre deosebire de tatăl său, adus de spate, cu mersul târâgănat şi cu genunchii îndoiţi (Roland era graţios numai călare), Peter era înalt şi suplu. Îi plăcea vânătoarea şi era un vânător priceput, dar nu făcea din ea pasiunea vieţii lui. Îi plăcea, deopotrivă,

să înveţe, mai ales geografie şi istorie.

Tatăl său nu înţelegea glumele şi nu avea răbdare să le asculte până la capăt; trebuia să i se explice poanta şi atunci nu mai aveau niciun farmec. Îl distrau bufonii care se prefăceau că alunecă pe o coajă de banană, se ciocneau cap în cap sau se băteau cu plăcinte în sala mare. Asta era cea mai plăcută distracţie pentru el. În schimb, Peter era mai abil şi mai subtil, ca Sasha, iar râsul lui nestăvilit, de copil, răsuna adesea în tot castelul, făcându-i pe servitori să-şi arunce zâmbete aprobatoare.

Deşi mulţi băieţi în situaţia lui Peter ar fi zis că sunt prea importanţi ca să se joace cu alţi copii în afară de cei pe potriva clasei lor sociale, el se împrieteni la cataramă cu un băiat pe nume Ben Staad când aveau amândoi opt ani. Familia lui Ben nu era de sânge regesc şi, cu toate că tatăl lui Ben, Andrew Staad, pretindea că are sânge albastru după mamă, nu putea fi numit nobil. Probabil că „moşier" era cuvântul cel mai potrivit pentru Andy Staad şi „fiu de moşier" pentru fiul său. Oricum, familia Staad, cândva prosperă, trăia vremuri grele.

Băieţii se cunoscură la petrecerea câmpenească a fermierilor când Peter avea opt ani. Era un ritual anual pe care majoritatea regilor şi reginelor îl considerau obositor, în cel mai fericit caz; făceau act de prezenţă, ridicau paharul şi ţineau scurtul discurs tradiţional, apoi dispăreau după ce le urau fermierilor distracţie plăcută şi le mulţumeau pentru încă un an bogat în roade (chiar dacă recolta era una slabă). Dacă Roland ar fi fost un astfel de rege, Peter şi Ben nu s-ar fi cunoscut niciodată. Dar, după cum aţi ghicit, Roland se dădea în vânt după petrecerea câmpenească a fermierilor. O aştepta cu nerăbdare an de an şi stătea până la sfârşit (nu o dată fusese dus acasă beat şi trăgând la aghioase).

Întâmplarea făcu ca Peter şi Ben să concureze împreună în cursa de alergare în sacii cu trei picioare… şi să câştige, deşi lucrurile nu se sfârşiră chiar fericit. Conducând cu aproape şase lungimi, la un moment dat, se răsuciră greşit şi Peter se tăie la braţ.

— Îmi pare rău, prinţul meu! plânse Ben.

Se albi la faţă şi se văzu imediat întemniţat (sunt convins că tot acolo se văzură mama şi tatăl lui, care urmăreau emoţionaţi concursul de pe margine; dacă n-ar fi adus ghinion, Andy Staad ar fi strigat ca să-i încurajeze pe copii, dar familia lui era urmărită de ghinion). Însă mai degrabă îi părea rău de rana pe care îşi închipui c-o provocase prinţului, ori poate era uimit să constate că sângele viitorului rege era la fel de roşu ca al lui.

— Nu fi prost, îi strigă Peter nerăbdător. Eu am fost de vină, cu nepriceperea mea, nu tu. Ridică-te imediat, ne ajung ceilalţi din urmă.

Cei doi băieţi, transformaţi într-un animal neîndemânatic cu trei picioare de sacul în care piciorul stâng al lui Peter şi cel drept al lui

Ben fuseseră legate zdravăn unul de celălalt, reuşiră să se ridice şi să avanseze clătinat. Însă amândoi se răsuciseră în cădere. Pe măsură ce se apropiau de linia de sosire, unde mulţimea de fermieri (ca să nu mai pomenesc de Roland, care stătea printre ei fără să se simtă deloc stânjenit că se găsea într-un loc nepotrivit pentru el) îi aclama în delir, doi băieţi înalţi şi transpiraţi veneau din urmă cu viteză. Părea inevitabil că-i vor depăşi pe Ben şi Peter pe ultimii metri.

— Mai repede, Peter! strigă Roland, răsucind o cană de mied cu atâta entuziasm, că-şi vărsă băutura pe cap. De emoţie, nici nu-şi dădu seama. Sari ca un iepuroi, băiete! Ca un iepuroi! Ţăranii ăia sunt la un pas de tine, acuşi îţi suflă-n ceafă!

Mama lui Ben începu să geamă, blestemând soarta care-l aduse pe fiul ei alături de prinţ.

— Dacă pierd, o să-l arunce pe Ben în cea mai adâncă temniţă din castel, suspină ea.

— Taci, femeie, îi spuse Andy. N-o să-l arunce. Aşa voia el să creadă, dar tot îi era frică.

Norocul lui, la urma urmei, tot ăla era.

Între timp, Ben începu să chicotească. Nu-i venea nici lui să creadă, dar chicotea.

— Ţi-a zis să sari ca un iepuroi?

Peter se puse şi el pe râs. Îl dureau picioarele foarte tare, îi curgea sânge din braţ, iar pe faţă se prelingeau broboane de sudoare. Nu se putea opri, în ciuda obrajilor înroşiţi de efort.

— Da, aşa a zis.

— Păi, atunci, hai să ne punem pe sărit!

Când se apropiară linia de sosire, nu arătau deloc ca doi iepuri, ci ca două ciori şchioape.

Numai o minune îi ajută să rămână în picioare. Reuşiră să facă trei paşi greoi. Al treilea îi duse peste linia de sosire, unde căzură sfârşiţi, zguduindu-se de râs.

— Iepuroiule! strigă Peter, arătând spre Ben.

— Iepuroi eşti tu! strigă şi Ben, îndreptând degetul spre prinţ, la rândul lui.

Tot râzând, se cuprinseră cu braţele şi fură căraţi pe umeri de câţiva fermieri puternici (şi de Andrew Staad, care nu va uita niciodată cinstea de-al ridica pe fiul său alături de prinţ, amândoi destul de grei) până la locul în care Roland le atârnă după gât panglici albastre. Pe urmă îi sărută pe amândoi zgomotos pe obraz şi le turnă restul de mied pe cap, în uralele răsunătoare ale fermierilor. Aşa o cursă grozavă nu se mai pomenise de când lumea.

Cei doi băieţi îşi petrecură împreună restul zilei şi, după cum se văzu mai târziu, voiau să-şi petreacă împreună restul vieţii. Dar, pentru că şi un băiat de opt ani are anumite îndatoriri (iar dacă va fi

rege cândva, are chiar mai multe), cei doi nu puteau sta împreună cât voiau. Dar, când puteau, erau nedespărţiţi.

Unii strâmbau din nas la prietenia lor şi ziceau că nu se cuvine ca viitorul rege să se împrietenească cu un băiat puţin mai răsărit decât un fermier obişnuit. Dar cei mai mulţi le ţineau partea. Nu o dată, cei care degustau miedul din ulcele în cârciumă ziseră că Peter luase ce-i mai bun de la cei doi părinţi: mintea mamei şi dragostea tatălui pentru oamenii de rând.

Se pare că Peter nu avea în el nici urmă de răutate. Nu avusese perioade în care să smulgă aripile muştelor sau să dea foc cozii câinelui, ca să vadă cum o ia la fugă. De fapt, chiar interveni când Yosef, grăjdarul regelui, a vrut să omoare o iapă… şi tocmai această poveste, ajunsă la urechile lui Flagg, îl făcu pe vrăjitor să se teamă de fiul cel mare al regelui şi să-şi spună că nu mai avea mult timp la dispoziţie pentru a scăpa de el, cum îşi propusese mai demult. Intervenind în favoarea iepei cu piciorul rupt, Peter dovedi un curaj şi o voinţă care lui Flagg nu-i plăcură deloc.

14

Peter trecea prin faţa grajdurilor când văzu o iapă priponită de balustrada din faţa hambarului mare. Animalul ţinea unul din picioarele din spate ridicat. În timp ce băiatul se uita la el, Yosef scuipă în palme şi puse mâna pe un ciocan greu. Era clar ce voia să facă. Peter fu şi înspăimântat, şi şocat.

— Cine ţi-a spus să omori iapa? îl întrebă el.

Yosef, un bărbat solid şi bine clădit, de şaizeci de ani, era bine cunoscut la castel. N-avea de gând să tolereze un puşti obraznic cu mucii la nas, fie el şi prinţ. Îi aruncă o privire fioroasă, cu gând să-l sperie. Pe atunci doar de nouă ani, Peter se înroşi la faţă, dar nu se sperie. Iapa, cu ochii ei maronii, parcă îl implora: *Tu eşti singura mea speranţă, oricine-ai fi. Fă tot ce poţi pentru mine, te rog!*

— Tatăl meu şi tatăl lui şi tatăl tatălui lui, răspunse Yosef, văzând că trebuie să-i dea un răspuns, fie că-i plăcea, fie că nu. Iată cine mi-a spus s-o omor. Un cal cu piciorul rupt nu mai e de folos nimănui, nici măcar lui. Ridică ciocanul. Tu poate crezi că ciocanul ăsta e o armă ucigaşă, dar, când o să mai creşti, o să vezi ce e cu adevărat… arma milosteniei. Acuma dă-te la o parte, ca să nu te murdăreşti.

Bărbatul ridică ciocanul cu ambele mâini.

— Lasă-l jos, îi spuse Peter.

Yosef se opri ca trăsnit. Niciodată nu mai fusese întrerupt în acest fel.

— Măi, măi, ce tot zici acolo?

— Ai auzit foarte bine. Am spus *să laşi ciocanul jos.*

Rostind aceste cuvinte, vocea lui Peter se înăspri. Yosef îşi dădu seama dintr-odată — adică înţelese în sfârşit — că în faţa lui, în curtea

lui plină de praf, se afla viitorul rege. Dacă Peter s-ar fi apucat să strige, dacă ar fi stat acolo, în faţa lui, şi-ar fi ţipat la el „Lasă-l jos, lasă-l jos, am zis, o să fiu rege într-o zi, auzi, rege, aşa că lasă-l jos când îţi zic!“, Yosef i-ar fi râs în nas dispreţuitor, ar fi scuipat în palmă şi-ar fi omorât iapa şchioapă dintr-o singură lovitură năprasnică, dată cu braţele lui musculoase. Dar Peter nu trebui să spună astfel de lucruri. Ordinul lui venea clar din glas şi din privire.

— O să-i povestesc tatălui tău despre asta, prinţişorule, îl ameninţă Yosef.

— O să audă de două ori, a doua oară de la tine, replică băiatul. Îţi dau voie să te întorci la treburile tale fără să-ţi mai cer nimic, Lord Grăjdar, dacă poţi să-mi răspunzi cu „da“ la o singură întrebare.

— Pune întrebarea.

Yosef fu impresionat de băiat, în ciuda voinţei sale. Când îi spusese că el, Peter, o să-i povestească mai întâi regelui despre incident, îl crezu, căci adevărul îi lucea în priviri. Pe lângă asta, nimeni nu-l mai numise până atunci Lord Grăjdar, şi-i plăcea cum sună.

— A văzut vreun doctor iapa? îl întrebă Peter.

Yosef rămase trăsnit.

— Asta-i întrebarea? *Asta?*

— Da.

— Dumnezeule mare, *nu*! strigă el, dar, văzând tresărirea băiatului, coborî vocea, se lăsă pe vine în faţa lui şi începu să-i explice: un cal cu piciorul rupt e întotdeauna pierdut. Mort, înălţimea Ta. Piciorul nu se repară niciodată. Poate să i se infecteze sângele. Să-l doară *teribil* pe bietul cal. *Teribil.* La sfârşit, îi pocneşte inima, face febră la creier şi înnebuneşte. Acuma înţelegi ce-am vrut să spun când am zis că ciocanul ăsta e arma milosteniei, nu a crimei?

Peter se gândi mult şi cu seriozitate, având capul plecat. Yosef tăcu, ghemuit în faţa lui, fără să-şi dea seama de poziţia sa cuviincioasă, plină de cel mai adânc respect.

Băiatul ridică privirea şi-l întrebă:

— Şi zici că toată lumea spune aşa?

— Toţi, ’nălţimea Ta. Tatăl meu…

— Atunci să vedem ce zice şi doctorul de cai.

— Of… Na! se răsti grăjdarul şi aruncă ciocanul în capătul celălalt al curţii.

Unealta se lovi de cocina porcilor şi căzu cu capul în pământ. Porcii începură să grohăie, protestând pe limba lor. Yosef, la fel ca Flagg, nu era obişnuit să i se pună cineva împotrivă, aşa că nu-i luă în seamă.

Se ridică şi se depărtă băţos. Peter îl privi nedumerit, convins că era conştient de greşeală şi că merita să fie biciuit pentru fapta lui. Grăjdarul se opri în mijlocul curţii, se întoarse şi scoase un rânjet răutăcios, scurt, ca o rază de soare într-o dimineaţă cenuşie.

— Du-te după doctorul de cai, îi spuse prinţului. Adu-l singur. Îl găseşti în cabinetul lui, la capătul Aleii a Treia din Est, cred. Ai douăzeci de minute. Dacă nu vii cu el până atunci, îi trag una calului în cap, poţi să fii tu prinţul prinţilor.

— Am înţeles, Lord Grăjdar! Mulţumesc! strigă Peter, apoi o luă la fugă.

Când se întoarse însoţit de tânărul doctor, cu respiraţia tăiată, Peter fu convins că animalul nu mai trăia; ghicise, după mişcarea soarelui, că trecuseră de trei ori douăzeci de minute. Dar Yosef, curios, aşteptase.

Vindecarea cailor şi medicina în general erau noutăţi în Delain, iar doctorul era doar al treilea sau al patrulea reprezentant al meseriei sale, aşa că nu se arătă surprins când Yosef îi aruncă o privire plină de neîncredere. Nu-i plăcu nici că fusese târât afară din cabinet de prinţul transpirat, cu ochii ieşiţi din orbite de efort, dar, ajuns în faţa pacientului, se calmă. Îngenunche lângă iapă şi-i pipăi delicat piciorul rupt, bâzâind pe nas. Iapa se trase înapoi de durere.

— Stai cuminte, căluţule, îi vorbi doctorul liniştit, stai cuminte.

Animalul se potoli. Peter se uita la ei, terorizat de aşteptare. Yosef îi privea şi el, cu braţele încrucişate la piept. Ciocanul se afla în apropiere. Doctorul crescuse puţin în ochii lui. Era tânăr, dar ştia să-şi mişte mâinile cu pricepere.

În cele din urmă, tânărul se ridică şi-şi curăţă mizeria de grajd de pe mâini.

— Ei? întrebă Peter nerăbdător.

— Omoar-o, îi spuse el ferm lui Yosef, ignorându-l pe băiat.

Grăjdarul puse mâna pe ciocan imediat, căci nu se aşteptase la alt răspuns. Dar nu simţi nicio satisfacţie când doctorul îi dădu dreptate; privirea îngrozită a băiatului îl străpunse direct în inimă.

— Stai! strigă Peter. Deşi pe chipul său se putea citi disperarea, glasul îi deveni iarăşi ferm, făcându-l să pară mult mai matur decât în realitate.

Doctorul îl privi uimit.

— Vrei să spui c-o să moară de infecţie? întrebă Peter.

— Poftim? făcu doctorul, privindu-l îngrijorat.

— O să moară de infecţie dacă n-o omoară acuma? O să-i explodeze inima? O să înnebunească?

Doctorul era clar nedumerit.

— Despre ce vorbiţi? Infecţie? Nu-i vorba de nicio infecţie. Dimpotrivă, ruptura se vindecă frumos. Se uită la Yosef puţin dispreţuitor. Am mai auzit poveşti din astea. Sunt numai minciuni.

— Înseamnă că mai ai multe de învăţat, tinere, replică grăjdarul.

Peter îl ignoră. Era rândul său să fie nedumerit.

— De ce-i spui grăjdarului-şef să omoare un cal care se poate

vindeca?

— Înălţimea Ta, spuse doctorul hotărât, iepei ar trebui să i se schimbe compresa în fiecare zi şi în fiecare noapte, o lună de zile sau chiar mai mult, ca să nu se infecteze rana. Se poate face şi asta, dar pentru ce? Ar rămâne oricum şchioapă. Un cal şchiop nu poate lucra. Un cal şchiop nu poate alerga la curse, să pună oamenii pariuri pe el. Un cal şchiop numai mănâncă şi bea, fără să-şi câştige nutreţul. Aşadar, trebuie omorât.

Zâmbi satisfăcut. Își dovedise dreptatea.

Atunci, tocmai când Yosef puse iar mâna pe ciocan, Peter spuse repede:

— O să-i schimb eu compresa. Dacă cumva n-o să pot, o să i-o schimbe Ben Staad. O să fie un cal bun, pentru că o să fie al meu şi-o să-l călăresc chiar dacă şchiopătează atât de tare încât să mi se facă rău.

Yosef pufni în râs şi-l lovi pe băiat peste spate de-i clănţăniră dinţii.

— Ai o inimă pe cât de bună, pe atât de curajoasă, băiete, dar copiii promit multe şi le pare rău mai apoi. Nu te-ai ţine de cuvânt, zic eu.

Peter îl privi calm.

— Am vorbit serios.

Yosef se opri imediat din râs. Se uită mai atent la băiat şi văzu că vorbea serios… ori cel puţin aşa credea. I se citea hotărârea pe chip.

— Ei, spuse doctorul pe tonul ferm şi îngâmfat de dinainte, nu pot să-mi petrec toată ziua aici. Am pus un diagnostic. O să duc nota de plată la Tezaur în timp util… Poate mă plăteşti chiar din alocaţia înălţimii Tale. În orice caz, nu e treaba mea ce hotărăşti. La revedere!

Peter şi grăjdarul-şef se uitară cum se depărtează târându-şi umbra lunguiaţă de după-amiază prin curte.

— E un înfumurat şi jumătate, trase Yosef concluzia când doctorul ieşi pe poartă şi nu-l mai putea auzi, deci nici contrazice. Ascultă-mă pe mine, înălţimea Ta, şi n-ai să suferi. N-a fost pe lume niciun cal care să-şi frângă piciorul şi să nu se otrăvească. E voia Domnului.

— O să vorbesc cu tata despre asta, spuse Peter.

— Aşa zic şi eu c-ar trebui, rosti Yosef cu obidă…

Dar, în timp ce Peter se îndepărta, zâmbi. Băiatul se descurcase binişor. Regele se va simţi obligat să ordone biciuirea mucosului care-şi băga nasul în treburile oamenilor mari, dar grăjdarul ştia că Roland ţinea foarte mult la fiii lui, mai ales acum, la bătrâneţe — poate mai mult la Peter decât la Thomas —, şi putea jura că băiatul îşi va primi iapa. Bineînţeles, o să sufere la moartea ei, dar, cum zisese şi doctorul pe bună dreptate, ce treabă avea el? El se pricepea la creşterea cailor; de a prinţilor, mai bine să se ocupe alţii.

Peter fu într-adevăr biciuit pentru că-şi băgase nasul în treburile grăjdarului. Înţelegea că tatăl său îl onorase când îi administrase el

însuşi bătaia, în loc să-l dea pe mâna vreunui supus care ar fi încercat să fie mai blând cu el ca să-i intre în graţii, deşi asta nu făcea să-l usture mai puţin fundul.

Nu dormi pe spate trei zile şi nici nu se aşeză pe fund vreo săptămână, dar vorbele grăjdarului se adeveriră: Roland îi dădu voie să păstreze iapa.

— N-o să-ţi ocupe prea mult timp, Peter, îi explică Roland. Dacă Yosef spune că va muri, atunci va muri.

Regele era cam palid şi-i tremurau mâinile. Bătaia îl duruse mai mult pe el decât pe băiat, fără îndoială, preferatul său… deşi, în naivitatea lui, credea că nimeni nu-şi dă seama de asta în afară de el.

— Nu ştiu, spuse Peter. Am crezut că doctorul ăla de cai ştie ce spune.

Şi, într-adevăr, se dovedi că ştia. Iapa nu se infectă, nu muri şi ajunse să şchiopăteze atât de slab, încât Yosef trebui să recunoască, înfrânt, că nici nu se observă.

— Cel puţin când e odihnită, se corectă el.

Peter se ţinu de cuvânt şi-i schimbă iepei compresele. Mai mult decât atât, respectă spusele doctorului cu un fel de religiozitate. Le schimba de trei ori pe zi şi încă o dată înainte de culcare. Ben Staad îl înlocui doar de puţine ori. Peter botează iapa Peony[3] şi se împrieteni cu ea la cataramă.

Flagg nu greşise deloc în privinţa unui lucru atunci când îl sfătuise pe rege să nu-l mai lase pe băiat să se joace cu căsuţa de păpuşi: servitorii se aflau peste tot, vedeau tot şi bârfeau. Câţiva dintre ei văzură întâmplarea cu iapa. Dacă s-ar fi aflat cu adevărat acolo atâţia câţi ziceau ei c-au fost, atunci curtea ar fi trebuit să geamă de mulţime în ziua aceea fierbinte de vară. Nu aşa stătuseră lucrurile, dar, dacă atât de mulţi considerau că merită să mintă pentru întâmplarea respectivă, înseamnă că se uitau la Peter cu mult interes. Atât de mult se vorbea despre asta, că ajunse senzaţia regatului. Şi Yosef o povestea; şi doctorul cel tânăr. Toată lumea avea numai cuvinte de laudă pentru prinţ. Vorbele lui Yosef aveau mare greutate, pentru că era foarte respectat. Începu să-l numească pe băiat „tânărul rege“, ceea ce nu mai făcuse niciodată.

— Cred că Dumnezeu a salvat iepşoara pentru că tânărul rege i-a ţinut partea cu atâta curaj, spunea el. Viteaz, să ştiţi că este, dar are inima unui dragon. Va fi rege într-o zi, fără îndoială. Să fi auzit pe ce ton mi-a zis să las jos ciocanul…!

Era o poveste pe cinste, ce mai încoace şi încolo, iar Yosef bău pe seama ei şapte ani — până când Peter fu arestat pentru o crimă înfiorătoare, judecat, găsit vinovat şi trimis la închisoare în celula cea mai de sus a turnului pentru restul vieţii sale.

Poate că v-aţi întrebat cum e Thomas, iar unii dintre voi deja îl consideraţi un ticălos, un partener de-al lui Flagg, care complota să smulgă coroana de pe capul celui ce-ar fi purtat-o pe drept.

În realitate, lucrurile nu stăteau deloc aşa, chiar dacă unii aşa cred, şi, desigur, Thomas are şi el de jucat un rol în povestea noastră. Recunosc că nu părea un băiat bun, cel puţin nu la prima impresie. Nu semăna cu Peter, dar, în comparaţie cu el, *nicium* frate n-ar fi fost la fel de bun. Acest lucru Thomas îl pricepu foarte bine de la patru ani — la un an după faimoasa cursă de alergare în sac, când avu loc renumitul incident de la grajd. Peter minţea foarte rar şi nu înşela pe nimeni. Peter era inteligent şi bun, înalt şi frumos. Peter semăna cu mama lor, pe care poporul şi regele o iubiseră atât de mult.

Cum se putea compara Thomas cu atâta bunătate? O întrebare simplă, cu un răspuns la fel de simplu: nu se putea compara deloc.

Spre deosebire de Peter, Thomas semăna leit cu tatăl său. Asta îl bucura pe bătrân, dar nu era încântat ca alţi părinţi, ai căror copii sunt bucăţică ruptă din ei. Când se uita la Thomas, parcă se uita în oglindă. Ştia că părul blond şi frumos al băiatului va încărunţi devreme şi va începe să cadă; va fi chel la patruzeci de ani. Nu va fi înalt, iar dacă va moşteni apetitul lui pentru bere şi mied, va avea o burtă cât toate zilele la douăzeci şi cinci de ani. Degetele de la picioare îi erau deja îndoite şi cu siguranţă va merge legănat, cu genunchii îndoiţi.

Thomas nu era un băiat bun, dar nu trebuie să credeţi că era rău. Uneori se întrista, alteori părea derutat (şi în această privinţă semăna cu tatăl său — când trebuia să gândească i se înfunda nasul şi i se rostogoleau bolovani în cap), adesea suferea de gelozie, dar nu era deloc rău.

Pe cine era el gelos? Păi, desigur, pe fratele său. Era gelos pe Peter. Nu numai din cauză că avea să fie rege. Nu… Nu era destul că tatăl lor îl iubea pe el mai mult, că servitorii îl plăceau pe el mai mult, că *profesorii* îl lăudau pe el mai mult, pentru că mergea întotdeauna la lecţii de bunăvoie, fără să fie împins de la spate. Nu era destul că toţi îl plăceau pe Peter mai mult sau că avea un prieten foarte bun. Mai era ceva.

Ori de câte ori se uita cineva la el, îndeosebi tatăl său, Thomas credea că-i ghiceşte gândurile: „Noi am iubit-o pe mama ta şi tu ai omorât-o când te-ai născut. Şi cu ce ne-am ales noi în urma durerii şi morţii ei? Cu un băieţel posac, cu faţa rotundă, fără bărbie, un băieţel care n-a fost în stare să înveţe cele optsprezece litere mari decât la opt ani. Fratele tău, Peter, le ştia deja la şase ani. Cu ce ne-am ales? Cu nimic. De ce te-ai născut, Thomas? La ce eşti tu bun? La siguranţa tronului? Atâta tot? Urmaş la tron, dacă Peter cade cumva de pe iapa lui şchioapă şi-şi sparge capul? Doar atât? Ei bine, să ştii că nu te

vrem. Nimeni nu te vrea. Nimeni nu te vrea…“

Deşi Thomas n-a fost străin de întemniţarea lui Peter, totuşi nu era un băiat rău. Eu aşa cred şi sper că, în timp, o să credeţi şi voi la fel.

16

Odată, pe la şapte ani, Thomas îşi petrecu o zi întreagă în camera lui, sculptând o bărcuţă cu pânze. Lucră fără să ştie că, în aceeaşi zi, Peter se umplu de glorie pe terenul de tras cu arcul, în prezenţa tatălui său. Fratele său nu era un arcaş grozav — în această privinţă, el se dovedea mai bun —, dar în ziua aceea nimeri cele mai multe ţinte pentru juniori dintre toţi. Thomas era un băiat trist, un băiat derutat, adesea urmărit de ghinion.

Se gândise să construiască bărcuţa pentru că uneori, duminica după-amiaza, tatălui său îi plăcea să meargă la şanţul care înconjura castelul şi să dea drumul pe apă bărcuţelor de diferite modele. Asemenea plăceri simple îl făceau pe Roland foarte fericit, iar băiatul nu putea uita ziua când îl luase pe el — *numai* pe el — la jocul cu bărcuţele. Pe vremea aceea, regele avea un sfătuitor a cărui singură îndatorire era să-i arate cum se construiesc bărcile din hârtie, iar Roland făcuse mare pasiune pentru ele. Ei bine, în ziua aceea, un crap mare şi gri sări din apa murdară şi înghiţi cu totul una dintre bărcuţele regelui. Acesta râse ca un copil şi mărturisi, strângându-l tare la piept pe Thomas, că întâmplarea i se părea mai grozavă decât poveştile cu monştri din apă. Băiatului îi rămaseră în minte duminica aceea cu soare strălucitor, mirosul umed, de mucegai, al apei din şanţ, îmbrăţişarea caldă a tatălui său şi ţepii aspri ai bărbii sale.

Aşadar, într-o zi când se simţea tare singur, îi veni ideea să-i construiască regelui o barcă cu pânze. N-o să facă o treabă grozavă, ştia lucrul ăsta. Era la fel de neîndemânatic în a construi ceva ca şi cu învăţatul lecţiilor. Dar mai ştia că tatăl său putea să-i ceară oricărui meşter din Delain — chiar lui Ellender, acum aproape orb — să-i facă nenumărate bărci. Diferenţa era, îşi spuse Thomas, că propriul său fiu îşi ocupase o *zi întreagă* să-i sculpteze o barcă pentru plăcerea lui de duminica după-amiaza.

Thomas şedea răbdător la fereastră, muncind la bărcuţa dintr-o bucată de lemn. Lucra cu un cuţit ascuţit, aşa că se răni de nenumărate ori şi o dată se tăie foarte adânc. Nu se opri, deşi îl dureau mâinile. Se şi vedea alături de tatăl său la marginea şanţului, lansând bărcuţa la apă duminică după-amiază, numai ei doi, pentru că Peter o va călări pe Peony prin pădure sau se va juca cu Ben. Şi n-o să se supere dacă va veni iar crapul cel bătrân să mănânce barca, pentru că tatăl lui va râde şi-l va îmbrăţişa şi va spune că e mai grozav decât o poveste cu monştri din apă, care înghiţeau cu totul bărcile din Andua.

Dar când se duse în camera regelui, Peter era deja acolo, şi trebui să

aştepte aproape o jumătate de oră, cu bărcuţa ascunsă la spate, până când tatăl său termină de lăudat priceperea de arcaş lui Peter. Observă că fratele său se simţea stânjenit de laudele necontenite şi că, la rândul lui, acesta, ghicindu-i intenţia, încerca să-i atragă atenţia regelui. Dar n-avea importanţă. Deloc n-avea importanţă, căci el îl ura oricum pe Peter.

Într-un sfârşit, Peter primi învoirea să plece. Thomas se apropie de tatăl său, care-i aruncă o privire blândă, acum că fratele lui plecase.

— Am construit ceva pentru tine, tăticule, îi spuse Thomas, cuprins de ruşine dintr-odată. Ţinea bărcuţa la spate cu palmele ude şi lipicioase de transpiraţie.

— Zău, Tommy? Ce frumos din partea ta, nu-i aşa?

— Foarte frumos, Sire, răspunse Flagg, care se întâmpla să fie prin preajmă. Vorbi degajat, dar îl privi pe Thomas plin de interes.

— Ia să vedem ce-ai făcut, băiete. Arată-mi!

— Mi-am adus aminte ce mult îţi place să dai drumul pe apă bărcuţelor duminica după-amiaza, tăticule, şi… Ar fi vrut din tot sufletul să spună: *Şi am vrut să mă iei cu tine şi altă dată, aşa că ţi-am făcut bărcuţa asta*, dar nu fu în stare să rostească decât: Aşa că ţi-am făcut o barcă… am muncit toată ziua… m-am tăiat… şi… şi…

Lângă fereastră, lucrând, Thomas îşi concepuse un discurs lung şi grăitor, pe care să-l rostească înainte de a scoate barca la iveală şi de a i-o înmâna, fericit, tatălui său. Acum însă nu-şi amintea nicio vorbă, iar cuvintele care-i ieşeau pe gură n-aveau nicio noimă.

Cu limba încleştată, scoase barca la iveală şi i-o dădu lui Roland. Regele o răsuci pe toate părţile în palmele sale mari, cu degete scurte şi groase. Thomas îl privea şi aştepta, uitând să mai respire.

În cele din urmă, Roland ridică ochii spre el.

— Foarte frumoasă, foarte frumoasă, Tommy. O canoe, nu-i aşa?

— O barcă cu pânze. „Nu vezi pânza?“ ar fi vrut el să strige. „Mi-a trebuit o oră să strâng nodurile şi nu-i vina mea că unul s-a lărgit şi pânza flutură prea tare!“

Regele pipăi pânza cu dungi pe care Thomas o tăiase dintr-o faţă de pernă.

— Aşa este… sigur că da. Am crezut că-i o canoe şi că pânza e rufa unei fete din Orania. Îi făcu cu ochiul lui Flagg, care zâmbi discret, în tăcere. Lui Thomas îi veni să vomite.

Roland se uită la fiul său mai serios şi-i făcu semn să se apropie. Timid şi plin de speranţe, copilul se supuse.

— E o barcă bună, Tommy. Solidă, ca tine, cam strâmbă, ca mâinile tale, dar bună, ca tine. Dacă vrei să-mi faci un cadou cu adevărat frumos, străduieşte-te mai mult la orele de tras cu arcul, ca să câştigi o medalie, cum a făcut Peter astăzi.

Thomas primise o medalie la trasul cu arcul prin cercul inferior cu

un an înainte, dar se pare că tatăl său uitase de ea, din cauza reuşitei lui Peter. Băiatul nu-i aminti; rămase nemişcat, cu ochii la bărcuţă şi la degetele groase ale regelui, cu fruntea şi obrajii roşii ca sfecla.

— Când au mai rămas în concurs doar doi băieţi — Peter şi fiul lordului Towson — instructorul a hotărât ca ei doi să mai tragă o săgeată. Băiatul lui Towson se posomorî de-ndată, dar Peter se duse direct la stâlp şi puse săgeata în arc. I-am văzut privirea şi mi-am zis: „A câştigat! Pe toţi zeii, nici n-a tras încă şi-a câştigat!“ Şi aşa a fost! Ar fi trebuit să vezi cu ochii tăi, Tommy. Ar fi trebuit…

Regele îşi continuă povestea, punând deoparte bărcuţa la care Thomas muncise o zi întreagă, fără să se mai uite la ea. Băiatul îl asculta, zâmbind involuntar, cu obrajii la fel de fierbinţi. Tatăl lui nu va catadicsi să dea drumul pe apă bărcii cu pânze. De ce s-o facă? Era un obiect care-i producea greaţă, greaţă care-l cuprindea şi pe el. Probabil că Peter ar fi sculptat una mai frumoasă cu ochii închişi şi în jumătate din timp. Iar tatălui lor i-ar fi plăcut mai mult.

După minute lungi şi chinuitoare, Thomas primi învoire să se retragă.

— Cred că băiatul a muncit foarte mult la barcă, aruncă Flagg o remarcă oarecare.

— Da, îl aprobă regele. E un obiect jalnic, nu crezi? Seamănă cu un răhăţel de câine din care flutură o batistă. „Cum ar fi arătat şi obiectele pe care le-aş fi făcut eu la vârsta lui“, adăugă el pentru sine.

Thomas nu auzea gândurile… dar, fiindcă sala mare avea o acustică perfectă, auzi *cuvintele* rostite de Roland tocmai când ieşea. Îl copleşi un nou val de greaţă. Fugi în camera lui şi vomă într-un lighean.

A doua zi, pierzând vremea pe la bucătăria de afară, Thomas urmări pe ascuns un câine şchiop care scurma în gunoi. Luă o piatră şi-o aruncă în el. Câinele schelălăi şi căzu rănit grav.

O clipă, îl cuprinse mila şi ochii i se umplură de lacrimi. Dar, fără un motiv anume, îşi aminti de vorbele tatălui său: „Seamănă cu un răhăţel de câine din care flutură o batistă.” Adună o mână de pietre şi merse la câinele căzut pe-o parte, ameţit, cu urechea însângerată. O parte din el îi spunea să lase animalul în pace sau să-l vindece — cum a vindecat-o Peter pe Peony —, să facă din el câinele lui şi să-l iubească toată viaţa. Dar o altă parte voia să-l rănească, de parcă lovind animalul şi-ar fi alinat suferinţa. În picioare, deasupra câinelui, nehotărât, îl străbătu un gând cumplit:

„Dacă animalul era chiar Peter?“

Asta îl ajută să se hotărască. Aruncă cu pietre în câine până când îl omorî. Nu-l văzu nimeni, dar, dacă l-ar fi văzut cineva, s-ar fi gândit: „Uite un copil rău… Rău, stăpânit de diavol.“ Dar persoana care l-ar fi văzut n-ar fi ştiut întâmplările din urmă cu o zi, când Thomas vomase şi plânsese amarnic. Un băiat adesea derutat, mare ghinionist, dar eu

tot la vorba mea rămân — nu era deloc un băiat rău.

Am spus că nimeni nu văzu cum Thomas omorî corcitura în spatele bucătăriei, dar n-a fost chiar aşa. Îl văzu Flagg, seara, în cristalul lui magic. Îl văzu… şi fu încântat.

17

Roland… Sasha… Peter… Thomas. Mai e cineva despre care trebuie să vorbim, nu-i aşa? Al cincilea personaj, învăluit de umbre. A venit vremea să vorbim despre Flagg, oricât de urât ne-ar fi de el.

Câteodată, oamenii din Delain îi spuneau cel cu glugă; altă dată îl numeau, simplu, omul întunericului, pentru că, în ciuda chipului alb, ca de mort, părea o creatură născută din beznă. Ziceau că se ţine bine, dar nu cu intenţia de-al măguli, ci dintr-un sentiment de teamă. Vrăjitorul venise în Delain din Garlan, pe vremea bunicului lui Roland. În vremea aceea era un bărbat slab, cu înfăţişare austeră, pe la patruzeci de ani. Acum, în ultima parte a domniei lui Roland, era un bărbat slab, cu înfăţişare austeră, pe la cincizeci de ani. Însă nu trecuseră zece sau douăzeci de ani de atunci, ci şaptezeci şi şase. Bebeluşii care, la sosirea lui în Delain, nu aveau dinţi şi sugeau de la sânul mamei, crescuseră, se căsătoriseră, avuseseră copii, îmbătrâniseră şi muriseră ştirbi în patul lor sau prin unghere pline de funingine. De atunci, Flagg îmbătrânise numai cu zece ani. Era o vrăjitorie la mijloc, şuşoteau oamenii. Sigur, trebuia să existe un vrăjitor la curte, unul adevărat, nu unul care să ştie doar să ascundă monede în palmă sau porumbiţe în mânecă. Dar, în adâncul sufletului, simţeau că în Flagg nu zăcea nimic bun. Când îl vedeau că se apropie, cu ochii roşii lucind sub glugă, îşi căutau de lucru în celălalt capăt al străzii.

Oare chiar venise din Garlan, ţinutul cu privelişti îndepărtate şi munţi violeţi, de vis? N-aş putea să vă spun. Garlan a fost şi este un tărâm magic, cu covoare zburătoare, în care oameni sfinţi fac frânghia să se ridice singură din coşurile de răchită, se urcă pe ea şi dispar, fără ca nimeni să-i mai vadă vreodată. Numeroşi învăţaţi din tărâmuri mai civilizate, ca Delain şi Andua, dornici de cunoştinţe noi, plecau în Garlan. Cei mai mulţi dispăreau cu totul, ca oamenii sfinţi pe frânghia zburătoare. Cei care totuşi se întorceau nu veneau schimbaţi în bine. Da, se poate ca Flagg să fi venit în Delain din Garlan, dar nu pe timpul când domnea bunicul lui Roland, ci mult, mult mai înainte.

De fapt, venise în Delain de mai multe ori. De fiecare dată sub alt nume, dar întotdeauna însoţit de nenorocire, necaz şi moarte. Acum era Flagg. Înainte fusese Bill Hinch, călăul de la curte. Deşi asta se petrecuse cu două sute cincizeci de ani înainte, mamele încă îşi speriau odraslele cu numele lui când făceau rele. „Dacă nu termini cu chiţăitul, o să vină Bill Hinch să te fure!“, ziceau ele. Servind de călău sub domnia a trei dintre cei mai sângeroşi regi din Delain, Bill Hinch

omorâse sute de prizonieri — mii, ziceau unii — cu toporul său greu.

Mai înainte şi înainte de *asta*, cu patru sute de ani înainte de Roland şi fiii lui, se dăduse drept un cântăreţ pe nume Browson, care deveni sfătuitorul apropiat al regelui şi al reginei. Dispăru ca în ceaţă după ce iscă un război sângeros între regatele Delain şi Andua.

Iar înainte de *asta*…

Dar de ce să continuăm? Nu sunt sigur c-aş putea, nici dac-aş vrea. Când se scurge foarte mult timp, nici măcar istoricii nu mai ţin minte toate cele întâmplate. Flagg apărea de fiecare dată sub altă înfăţişare şi cu tolba plină de vrăji noi, dar două lucruri erau mereu aceleaşi: gluga, de parcă n-ar fi avut chip, şi faptul că nu se înscăuna rege, ci rămânea cel care şoptea din umbră, otrăvind urechile regelui.

Dar cine era oare cu adevărat acest om al întunericului?

Nici asta nu ştiu să vă spun.

Nu l-a bănuit nimeni, niciodată?

Ba da, dar numai câţiva — istorici şi povestitori, aşa ca mine. Ei bănuiau că bărbatul care îşi zicea acum Flagg mai fusese în Delain, urmărind mereu să facă rău. Dar se temeau să vorbească despre asta. Un om care trăia printre ei de şaptezeci şi şase de ani, dar îmbătrânise numai cu zece, era sigur vrăjitor; dar un om care a trăit de zece ori mai mult, poate mai mult… un astfel de om trebuie să fie diavolul întruchipat.

Ce voia el? La întrebarea asta cred că pot să vă răspund.

Voia ceea ce vor toţi oamenii diavolului: să aibă putere şi s-o folosească pentru a face rău. Nu-l interesa să fie rege, pentru că de prea multe ori capetele regilor ajungeau atârnate de zidurile castelului, când lucrurile o luau razna. Dar sfătuitorii regilor… cei care făceau şi desfăceau din umbră… asemenea oameni se risipeau ca umbrele nopţii în zori, înainte ca toporul călăului să le despartă capul de trup. Flagg era ca boala, căuta un trup sănătos pe care să-l nenorocească. Îşi ascundea faptele aşa cum îşi ascundea faţa. Şi când venea nenorocirea — cum se întâmpla întotdeauna după nişte ani — dispărea ca fumul.

Mai târziu, când suferinţa se încheia şi boala trecea, când vindecarea era desăvârşită şi apărea ceva nou de distrus, Flagg îşi făcea din nou apariţia.

18

De data asta, Flagg găsise regatul Delain într-o perioadă extrem de înfloritoare. Landry, bunicul lui Roland, fusese un beţivan, uşor de influenţat şi jucat pe degete, mort de tânăr din cauza unui atac de cord. Lita, mama lui Roland, era ultima persoană pe care Flagg ar fi vrut-o urmaşă la tron: urâtă, dar cu suflet bun şi voinţă de fier. O astfel de regină nu era un mediu bun pentru microbii nebuniei vrăjitorului.

Dacă ar fi venit mai la începutul domniei lui Landry, ar fi avut timp să se descotorosească de Lita, aşa cum voia să se descotorosească acum de Peter. Dar sosise numai de şase ani şi nu-i erau de ajuns.

Regina îl acceptase totuşi ca sfătuitor, iar asta nu era lucru de nimic. Nu-l simpatiza, dar îl tolera, mai ales pentru că ştia să ghicească de bine în cărţi. Lita se dădea în vânt după mici bârfe şi scandaluri de la curtea şi cabinetul ei, iar bucuria femeii creştea când auzea nu numai ce *se întâmplase*, dar şi ce se *va întâmpla*. Îi venea greu să renunţe la distracţia asta, deşi bănuia că ghicitorul era periculos. Flagg nu-i spunea niciodată reginei veştile proaste pe care i le dădeau uneori cărţile. Ea voia să afle cine şi-a luat un nou iubit sau cine se certase cu bărbatul ori cu nevasta. N-o interesau profeţiile sumbre şi urzelile criminale. Voia să afle dinainte doar lucruri nevinovate.

Cât a ţinut domnia lungă, lungă de tot a Litei, Flagg n-a reuşit, spre marele lui necaz, să facă o faptă cât se poate de rea. A mişcat el ceva — o ceartă între doi moşieri din Baronia de Apus şi discreditarea unui doctor care descoperise un medicament împotriva unor infecţii (Flagg nu accepta ca bolile să se vindece fără vrăji, adică fără să le vindece sau, dimpotrivă, să le agraveze el însuşi), dar atât.

Sub domnia lui Roland — cel veşnic nehotărât şi cu genunchii mereu îndoiţi — vrăjitorul se apropia mai repede de scopul său. Pentru că, să ştiţi, avea un scop, în felul său malefic de a fi, şi era unul măreţ. Urmărea, nici mai mult, nici mai puţin, să răstoarne monarhia printr-o răscoală sângeroasă, după care, în următorii o mie de ani, în Delain să domnească întunericul şi anarhia.

Nu avea importanţă dacă nu erau chiar o mie de ani bătuţi pe muchie, dar ce conta un an în plus sau în minus…

19

În privirea rece a lui Peter, Flagg ghici zădărnicirea planurilor şi strădaniilor sale. Era tot mai convins că trebuia să scape de băiat. Stătuse deja prea mult în Delain. Lumea vorbea.

Rezultatele atât de promiţătoare obţinute sub Roland — creşterea permanentă a taxelor, scotocirea, pe timp de noapte, a hambarelor şi depozitelor fermierilor, pentru a se descoperi recolte şi alimente nedeclarate, înarmarea gărzilor — trebuie să se înregistreze şi sub Thomas. Nu avea timp să aştepte să treacă domnia lui Peter, cum aşteptase sfârşitul bunicii sale.

Poate că Peter nici nu va aştepta să-i ajungă zvonurile la urechi. Primul lui ordin, ca rege, ar putea fi exilarea lui Flagg undeva în răsărit, în afara regatului, cu interdicţia de a se întoarce vreodată înapoi, sub ameninţarea morţii. Flagg l-ar putea ucide pe sfătuitorul care l-ar îndemna să procedeze astfel, dar marea nenorocire era că Peter nu va avea nevoie de sfătuitor. Se va descurca singur. Iar când Flagg zări privirea de gheaţă, îndrăzneaţă, pe care o îndrepta spre el

băiatul, acum de cincisprezece ani şi foarte înalt, bănui că Peter se gândea deja să-l exileze.

Băiatul citea cu drag şi-i plăcea istoria, iar în ultimii doi ani, în vreme ce Roland încărunţea şi slăbea, pusese nenumărate întrebări celorlalţi sfătuitori ai tatălui său şi anumitor profesori. Multe din ele, prea multe, se refereau fie direct la Flagg, fie la întâmplări care, cercetate în amănunt, ar fi condus la el.

Că băiatul punea astfel de întrebări la paisprezece şi cincisprezece ani era un lucru grav. Că primea răspunsuri corecte de la istoricii regatului şi sfătuitorii regelui era unul şi mai grav. Însemna că, în mintea acelor oameni, Peter era aproape rege şi că se bucurau de asta. Îl întâmpinau cu veselie şi erau foarte mulţumiţi de el, pentru că era un intelectual, aşa ca ei. Şi pentru că se dovedea un băiat îndrăzneţ, care se va transforma într-un rege cu inimă de leu, a cărui viaţă va geme de fapte vitejeşti. Înscăunarea lui prevedea viitoarea sosire a Albului, forţa aceea străveche, răscolitoare şi totuşi fragilă, care salvase omenirea de atâtea şi atâtea ori.

Trebuia să scape de băiat. *Trebuia.*

Flagg îşi repeta gândul ăsta noapte de noapte, când se retrăgea în imperiul beznei, şi cu el se trezea, tot în beznă, în fiecare dimineaţă.

„Trebuie să scap de el. Trebuie să scap de acest băiat“, îşi spunea vrăjitorul.

Uşor se zis, greu de făcut. Roland îşi iubea amândoi copiii şi bucuros şi-ar fi dat viaţa pentru ei, dar pe Peter îl iubea într-un fel anume, mai puternic. Flagg l-ar fi putut sugruma pe băiat în leagăn, în aşa fel încât să pară că l-a luat moartea bebeluşilor, dar acum acesta devenise un adolescent sănătos.

Orice accident ar fi cercetat în cel mai mic amănunt de tatăl său îndurerat. Nu o dată, Flagg se gândi la un final de-a dreptul ironic: ce s-ar întâmpla dacă Peter ar muri în urma unui accident adevărat şi el ar fi acuzat că l-a provocat? O mişcare greşită când se caţără pe-un burlan… sau când se târăşte pe acoperişul grajdului, jucându-se de-a baba-oarba cu prietenul său, Staad… sau când călăreşte… Care-ar fi rezultatul? Oare Roland, înnebunit de durere, tot mai senil şi mai confuz, n-ar considera accidentul un omor? Oare nu l-ar acuza el pe Flagg? Ba da. L-ar acuza pe Flagg înainte de a se gândi la alţi posibili vinovaţi. Regina Lita nu avusese încredere în el, iar el, în adâncul sufletului, ştia că nici Roland nu avea. Vrăjitorul îi controla neîncrederea prin teama amestecată cu fascinaţie pe care i-o trezea, însă dacă regele ar fi avut vreun motiv să creadă că provocase sau jucase un rol cât de neînsemnat în moartea fiului său…

Flagg îşi imagină chiar situaţii în care ar fi nevoit să-l scape pe băiat dintr-un accident, ca să nu fie el învinovăţit. Înfiorător! Înfiorător!

„Trebuie să scap de el. Trebuie să scap de el. Trebuie.”

Se scurgeau zile, săptămâni şi luni, iar gândul nu-i dădea pace. Roland îmbătrânea şi slăbea văzând cu ochii, Peter creştea şi devenea tot mai înţelept, deci un duşman tot mai periculos. Ce era de făcut?

Vrăjitorul îşi frământa mintea în toate felurile. Deveni ursuz şi iritabil. Servitorii, mai ales valetul lui Peter, Brandon, şi fiul acestuia, Dennis, se ţineau cât mai departe de el şi vorbeau în şoaptă despre duhoarea care venea din laboratorul lui în timpul nopţii. Mai ales Dennis, care într-o zi avea să ia locul iubitului său tată, era înspăimântat de Flagg. Odată îl întrebă pe tatăl său dacă poate să-i spună ceva lui Peter despre vrăjitor.

— Ca să fie prinţul în siguranţă, vreau să spun.

— Nicio vorbă, îi interzise Brandon, fixându-l cu privirea pe Dennis, care nu era decât un băieţel. Nicio vorbă, m-auzi? E un om periculos.

— Cu atât mai mult atunci… reluă băiatul timid.

— Un prostovan confundă sâsâitul şarpelui cu zgomotul pietricelelor dintr-o scoică şi întinde mâna spre ele, dar prinţul nostru nu e un prostovan. Acuma du-te şi adu-mi încă un pahar cu gin şi să nu te mai aud că vorbeşti despre asta.

Aşa că Dennis nu-i spuse nimic lui Peter, dar dragostea pentru tânărul lui stăpân şi teama de sfătuitorul cu glugă al regelui crescură amândouă după scurta discuţie cu tatăl său. De câte ori îl vedea pe Flagg măturând cu haina sa lungă coridoarele castelului, se ascundea, tremurând, şi-şi zicea: „Şarpe! Şarpe! Fereşte-te de el, Peter! Fereşte-te când îl auzi!“

Într-o noapte, când Peter avea şaisprezece ani şi când Flagg îşi pierduse nădejdea că nu s-ar putea descotorosi de băiat fără să-şi rişte pielea, vrăjitorul găsi în sfârşit o soluţie. Era o noapte sălbatică. O furtună de toamnă urla şi vâjâia în jurul castelului, iar străzile erau pustii, căci oamenii se adăpostiseră de perdeaua de stropi reci şi vântul turbat.

Roland răcise din cauza umezelii. Răcea tot mai des şi mai uşor, iar leacurile lui Flagg, cât de tari, nu-l mai vindecau. Una din răcelile astea — poate tocmai cea cu care se lupta acum — se va transforma în boala plămânilor umezi şi-o să-l omoare. Poţiunile magice nu vindecau, ca medicamentele doctorilor, iar vrăjitorul cunoştea motivul pentru care licorile pe care i le dădea regelui nu mai aveau efectul aşteptat: el, Flagg, nu mai voia ca acestea să aibă efect. Îl ţinea pe rege în viaţă numai pentru că se temea de Peter.

„Aş vrea să mori, bătrâne“, îşi zise el cu mânie copilărească, aşezat lângă un capăt de lumânare aprinsă şi ascultând vântul şuierând afară şi papagalul cu două capete croncănind somnoros înăuntru. „Te-aş omorî cu mâinile mele chiar şi pentru o ceapă degerată, ca să-ţi plătesc necazurile pe care mi le-ai făcut tu, cu nevasta aia tâmpită a ta şi cu fiu-tău cel mare. Nu m-ar supăra să-mi văd planurile zădărnicite,

numai să te văd mort. Bucuria de a te ucide…“

Dintr-odată îngheţă, apoi se îndreptă de spate, în bezna încăperilor sale subpământene, în dansul macabru al umbrelor.

Ochii îi luciră argintii. Îl străfulgeră o idee.

Lumânarea pâlpâi verzui, apoi se stinse.

— Moarte! strigă unul din capetele papagalului pe întuneric.

— Crimă! strigă şi celălalt.

În bezna grea de sub pământ, nevăzut, Flagg dădu drumul unui hohot lugubru.

20

Dintre toate armele folosite vreodată pentru a omorî un rege, cea mai des întâlnită este otrava.

Şi nimeni nu ştie mai multe despre otrăvuri decât un vrăjitor.

Flagg, unul dintre cei mai mari vrăjitori care a trăit pe lume, cunoştea toate otrăvurile pe care le cunoaştem şi noi: arsenicul, stricnina, curara — care te arde pe dinăuntru, îţi paralizează muşchii şi apoi inima —, nicotina, sucul de mătrăgună, de nebunariţă şi de ciuperci otrăvitoare. Cunoştea veninul a o sută de şerpi şi păianjeni; zeama limpede a crinului *clanah* — care miroase ca mierea, dar de care mori în ţipete sfâşietoare de durere; sucul de gheara-morţii, care creşte în Mlaştina Disperării. Flagg cunoştea sute de otrăvuri, care de care mai tare. Stăteau aliniate frumos pe rafturi, într-o cămăruţă ascunsă, unde servitorii nu aveau voie să intre. Le ţinea în pahare, fiole şi pliculeţe. Fiecare era însemnată cu grijă. Cămăruţa era capela satanică a lui Flagg, anticamera agoniei, foaierul molimelor, budoarul morţii. Vrăjitorul intra deseori acolo când nu se simţea în apele lui şi voia să se înveselească. În prăvălia diavolului zăceau ororile de care se tem oamenii, creaturi fragile, plămădite din carne şi oase: dureri de cap înfiorătoare, crampe la stomac care te fac să urli de durere, atacuri cumplite de diaree şi vomă, substanţe care fac să-ţi plesnească vasele de sânge, să-ţi paralizeze inima, să-ţi iasă ochii din orbite, să ţi se umfle şi să ţi se înnegrească limba şi să înnebuneşti.

Dar Flagg păstra cea mai puternică otravă separat de celelalte. În cameră se afla o masă de scris. Fiecare sertar al ei era încuiat o dată… unul însă, de trei ori. În el se găsea o cutie din lemn de tek, gravată cu simboluri magice, rune şi alte desene. Încuietoarea cutiei era unică. Părea din oţel portocaliu, dar, la o examinare mai atentă, vedeai că e dintr-un material vegetal. De fapt, era un morcov *kleffa.* O dată pe săptămână, Flagg îi uda încuietoarea cu o sticluţă-stropitoare. Morcovul era înzestrat şi cu oarecare inteligenţă. Dacă ar fi încercat cineva să forţeze încuietoarea sau dacă orice altă persoană, în afară de Flagg, încerca s-o descuie cu cheia potrivită, începea să ţipe. Înăuntrul cutiei se ascundea o cutiuţă ce se deschidea cu cheia pe care Flagg o purta întotdeauna la gât.

În ea se afla un pacheţel cu câteva grăunţe de nisip verde. Frumoase, ai fi zis, dar nu deosebite. Nimic care să merite spus şi altora. Numai că nisipul era cea mai periculoasă otravă din lume, atât de tare, că şi Flagg se temea de ea. Provenea din Deşertul Grenh, care se întindea dincolo de Garlan, iar în Delain nimeni nu auzise de ea. Puteai străbate regiunea numai în ziua în care vântul bătea din direcţia opusă celei obişnuite, pentru că era suficient să inspiri o dată aburii deşertului ca să mori.

Nu imediat. Nu aşa lucra otrava. O zi, două, poate trei, persoana care-a inspirat aburii otrăviţi (sau, mai grav, a înghiţit grăunţele de nisip) se simţea mai bine ca niciodată. Apoi, brusc, plămânii începeau s-o ardă, roşii ca focul, din piele îi ieşea fum, iar trupul i se scofâlcea ca la mumii. Apoi cădea moartă, adesea cu părul în flăcări. Cel care inhala aburii sau înghiţea nisipul ardea mai întâi pe dinăuntru, apoi pe dinafară.

Era Nisipul Dragonului şi nu exista leac pe lume pentru el. Ce interesant…

În noaptea aceea furtunoasă, Flagg se hotărî să toarne în pocalul regelui câteva grăunţe de nisip. Peter avea obiceiul să-i ducă tatălui său un pocal de vin în fiecare seară, înainte ca acesta să plece la culcare. Toată lumea din palat cunoştea obiceiul prinţului şi îi lăudau devotamentul filial. Roland se bucura de compania fiului său la fel de mult ca de vin, îşi zise Flagg, dar, în ultima vreme, o servitoare îi atrase atenţia lui Peter, care petrecea acum doar jumătate de ceas cu tatăl lui.

Dacă ar fi să meargă la Roland după plecarea lui Peter, regele nu va refuza al doilea pocal de vin.

Un vin cu totul deosebit.

„Un vin cald, regele meu“, i-ar spune Flagg cu un rânjet pe faţa alungită. „Unul cald, de ce nu? Podgoria vecină cu iadul, cred, iar când lichidul va începe să lucreze pe dinăuntrul tău, o să crezi că ai ajuns direct în iad.“

Flagg îşi dădu capul pe spate şi începu să hohotească.

21

Odată pus la punct planul — acela de a se descotorosi pentru totdeauna de Roland şi de Peter —, vrăjitorul nu mai pierdu vremea. Făcu toate vrăjile ca să-l însănătoşească pe rege. Observă încântat că poţiunile lui au efectul pe care nu-l mai avuseseră de mult, mult timp. Ce ironie! Voia într-adevăr să-l vindece pe rege, aşa că poţiunile aveau efect. Dar el îşi dorea să-l facă bine ca să-l omoare după aceea şi să se asigure că nimeni nu-l va acuza de omor. Chiar era caraghios, dacă te gândeai mai bine.

Într-o noapte cu vânt sălbatic, la câteva zile după ce regelui îi trecuse tusea, Flagg descuie sertarul şi scoase cutia de tek. Murmură

„foarte bine“ către morcovul *kleffa,* care chiţăi nepăsător, apoi deschise capacul greu şi scoase cutiuţa dinăuntru. O deschise cu cheia de la gât şi extrase plicul cu Nisipul Dragonului. Îl vrăjise, aşa că era imun la puterea lui ucigătoare. Cel puţin aşa spera. Totuşi, nu riscă, ci scoase pacheţelul cu o pensetă. Îl aşeză pe masă, lângă unul dintre pocalele regelui. Pe frunte îi alunecau broboane de transpiraţie, căci era o treabă migăloasă. O singură greşeală şi ar plăti cu viaţa.

Ieşi pe coridorul care ducea spre temniţă şi începu să gâfâie. Era hiperventilat. Când respiri prea repede, îţi umpli plămânii cu oxigen, aşa că poţi să-ţi ţii respiraţia mai multă vreme. Cât făcea pregătirile, nu voia să respire deloc. Nu va face nicio greşeală, nici mare, nici mică. Era prea bucuros ca să moară.

Trase o ultimă gură de aer prin fereastra cu gratii de lângă uşă şi reveni înăuntru. Luă pacheţelul, scoase pumnalul de la brâu şi-l tăie cu grijă. Pe masă era o bucată plată de obsidian pe care-o folosea drept prespapier. Pe vremea aceea, era cea mai dură rocă din lume. Apucă din nou penseta, prinse cu ea pacheţelul, îl răsuci şi scurse o mare parte din nisipul verde pe obsidian. Păstră numai puţin din el — vreo zece grăunţe, foarte importante pentru planurile sale. Cât de tare, roca tot începu să fumege.

Trecură treizeci de secunde.

Luă piatra cu grijă, ca să nu-i scape nisip pe piele. Dacă-l atingea, lua foc pe dinăuntru şi murea. Clătină obsidianul deasupra pocalului şi scutură nisipul înăuntru.

Repede, înainte ca grăunţele să înceapă să lucreze, turnă vinul preferat al regelui, acelaşi din care Peter îi ducea chiar în clipa aceea. Nisipul se dizolvă imediat. Băutura se tulbură şi deveni de un verde sinistru, pe urmă reveni la culoarea roşie.

Cincizeci de secunde.

Flagg se duse din nou la masă. Luă roca plată şi prinse pumnalul de mâner. Deşi lama fusese foarte puţin atinsă la tăierea pacheţelului, nisipul deja lucra, iar pumnalul anduan fumega. Mută cele două obiecte pe coridor.

Şaptezeci de secunde. Începea să nu mai aibă aer.

La o distanţă de aproximativ zece metri, pe coridorul care ducea la temniţă (niciun cetăţean din Delain nu voia să meargă pe acolo) era un grătar în podea. Flagg auzi apa bolborosind şi, dacă nu şi-ar fi ţinut respiraţia, ar fi simţit şi duhoarea. Era unul dintre canalele castelului. Aruncă piatra şi pumnalul în el şi, cu toate că inima-i bătea să-i spargă pieptul, rânji mulţumit când auzi pleoscăiturile. Pe urmă fugi la fereastră, se aplecă adânc în afară şi trase aer în piept de mai multe ori.

Cu respiraţia revenită la normal, se întoarse în cameră. Pe masă rămăseseră numai penseta, pacheţelul şi pocalul cu vin. Nu era nici fir

de nisip pe prima, iar grăunţele din pacheţelul vrăjit nu-i puteau face rău, dacă avea grijă.

Era mulţumit, până acum. Treaba nu era nici pe jumătate terminată, dar măcar o începuse cu bine. Se aplecă deasupra pocalului şi inspiră adânc. Niciun pericol. Dacă amestecai nisipul cu un lichid, aburii deveneau inofensivi şi invizibili. Nisipul Dragonului scotea aburi mortali numai în contact cu un material solid, ca obsidianul.

Sau carnea.

Flagg ridică pocalul în lumină, admirându-i strălucirea sângerie.

— Un pocal de vin, regele meu, rosti el şi râse până când papagalul cu două capete începu să ţipe.

— Iată o băutură care o să-ţi încălzească măruntaiele.

Se aşeză, răsuci clepsidra şi începu să citească dintr-o carte cu vrăji. Citea din ea de o sută de ani — era legată în piele de om — şi nu ajunsese decât la un sfert. Dacă stăteai prea mult cu ochii în această carte, scrisă de un nebun cu numele de Alhazred pe îndepărtatele câmpii din Leng, îţi pierdeai minţile.

O oră… numai o oră. Când se va goli jumătatea de sus a clepsidrei, putea fi sigur că Peter plecase deja de la rege. O oră numai, şi-i va duce lui Roland ultimul pocal de vin. Flagg se uită o clipă la talia subţire a clepsidrei prin care se strecurau firele albe de nisip, apoi îşi aplecă privirea pe carte.

22

Roland fu mulţumit şi impresionat că Flagg îi aduse vin în seara aceea, înainte de culcare. Îl bău pe tot din două înghiţituri lacome şi-i spuse că-l încălzi tare bine pe dinăuntru.

Rânjind pe sub glugă, vrăjitorul rosti:

— Aşa mi-am zis şi eu, înălţimea Voastră.

23

Dacă soarta sau norocul îl ajută ca Thomas să-l vadă pe Flagg la rege în seara aceea, nimeni nu poate şti. Eu ştiu doar că *l-a văzut*, pentru că vrăjitorul se străduia de câţiva ani buni să se împrietenească cu băieţelul acela amărât şi nenorocit.

Vă explic imediat ce s-a întâmplat, dar mai întâi trebuie să vă scot din minte o idee greşită pe care s-ar putea s-o aveţi despre magie.

În poveşti, trei vrăji sunt neglijate, ca şi cum orice vrăjitor nepriceput le-ar putea face: să transformi plumbul în aur, să-ţi schimbi forma şi să te faci invizibil. Primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi este că nu-i deloc uşor să faci vrăji. Dacă v-aţi zis că e uşor, încercaţi numai s-o faceţi să dispară pe mătuşa nesuferită data viitoare când vine la voi, cu gând să stea una sau două săptămâni. E *greu* să faci vrăji adevărate. Deşi nu-i mare lucru să faci vrăji rele în locul celor bune, nici cele rele nu sunt floare la ureche.

Poţi să transformi plumbul în aur dacă ştii ce nume să rosteşti şi

dacă găseşti pe cineva care să-ţi arate cum se taie plumbul în bucăţi. Însă e imposibil să-ţi schimbi forma sau să devii invizibil… adică atât de greu, încât poţi spune chiar imposibil.

Câteodată, Flagg, care se pricepea de minune să tragă cu urechea, auzea proştii spunând poveşti despre prinţi tineri scăpaţi din ghearele diavolului rostind un simplu cuvânt magic şi făcându-se nevăzuţi sau despre prinţese frumoase (toate erau frumoase în poveşti, deşi, din experienţa lui, Flagg ştia că sunt răsfăţate şi, ca odrasle din căsătorii incestuoase, urâte ca moartea şi netoate) care păcăleau căpcăunii, convingându-i să se transforme în muşte pe care le plesneau de îndată. În cele mai multe poveşti, prinţesele ştiau să prindă muşte, dar cele pe care le cunoscuse el nu erau în stare să omoare nici musca pe jumătate moartă de pe pervazul rece în luna decembrie. În *poveşti*, îşi schimbau forma sau se transformau în ochiuri de geam umblătoare.

În *realitate*, Flagg nu văzuse aşa ceva. Cunoscuse cândva un mare vrăjitor din Andua care credea că stăpânea vraja schimbării formei, dar, după şase luni de meditaţie şi o săptămână de incantaţii în poziţii chinuitoare, când rosti ultima vrajă, nu reuşi decât să-şi lungească nasul de trei metri şi să-şi piardă mintile. Pe lângă asta, din nas îi creşteau unghii. Flagg rânji. Mare vrăjitor sau nu, omul fusese un idiot.

De asemenea, după câte experimentase Flagg, era imposibil să-ţi schimbi forma. Dar puteai să devii… *străveziu.*

Da, *străveziu,* ăsta era cuvântul cel mai potrivit, deşi unii foloseau altele: *fantomatic, vaporos, transparent.* Flagg nu se putea face invizibil, dar, dacă mânca penisul unui taur şi recita anumite vrăji, se făcea *străveziu.* În această stare, când se apropia de tine vreun servitor pe hol, te dădeai pur şi simplu la o parte şi-l lăsai să treacă. De cele mai multe ori, acesta descoperea o pată inexistentă pe pantofi sau găsea imediat ceva interesant de văzut pe tavan. Dacă treceai printr-o cameră, conversaţia se oprea şi oamenii se simţeau o clipă rău, de parcă toţi aveau gaze în acelaşi timp. Torţele şi suporturile de candele fumegau. Câteodată, se stingeau lumânările. De fapt, dacă erai *străveziu*, trebuia să te ascunzi numai când te întâlneai cu un cunoscut, căci, fie *străveziu,* fie nu, cunoscuţii vedeau *ceva* întotdeauna. Puteai să fii *străveziu,* dar nu invizibil.

În seara când Flagg îi duse regelui vinul otrăvit, se făcu pentru prima oară *străveziu.* Nu se aştepta să dea peste niciun cunoscut. Era trecut de nouă, regele era bătrân şi bolnav, ziua era scurtă şi lumea din castel se culca devreme. „Când Thomas va fi rege, îşi zise el, ducând cu grijă pocalul pe coridor, o să dea petreceri în fiecare seară. A prins deja gustul tatălui său pentru băutură, deşi îi place mai mult vinul decât berea sau miedul. Ar trebui să-mi fie uşor să-i vâr pe gât nişte băuturi mai tari. La urma urmei, nu sunt eu prietenul lui? Da,

după ce l-am trimis pe Peter în temniţă şi l-am făcut pe Thomas rege, se vor da petreceri măreţe în fiecare seară… până când oamenii de pe stradă şi baroniile, apăsate de sărăcie, vor porni răscoale sângeroase… care nu cred că vor fi pe placul lui Thomas. Petrecerea va fi la fel fierbinte ca vinul pe care-l duc acum tatălui său.“

Nu se aştepta să dea peste cunoscuţi, şi nici nu se întâlni cu vreunul. Trecură pe lângă el vreo doi-trei servitori, dar se îndepărtară imediat de locul în care stătea el, ca şi cum i-ar fi gonit un curent rece.

Cu toate acestea, cineva tot îl văzu: Thomas, prin ochii dragonului ucis de tatăl său cu mult timp în urmă. Băiatul reuşi să-l vadă, pentru că Flagg însuşi îl învăţase cum să procedeze.

24

Felul în care Roland îi refuzase barca îl răni pe Thomas adânc. După întâmplarea aceea, se ţinu departe de el. Totuşi, îl iubea mult şi voia din tot sufletul să-l facă fericit, aşa cum făcea Peter. Mai mult, voia ca tatăl lui să-l iubească aşa cum îl iubea pe fratele său. Ar fi fost bucuros şi dacă i-ar fi oferit măcar jumătate din dragostea pe care i-o arăta lui Peter.

Necazul era că ideile bune îi veneau mai întâi primului născut. Uneori, încerca să i le spună şi lui Thomas, dar acestuia fie îi păreau prosteşti până când se dovedea contrariul, fie se temea că nu va fi în stare să-şi îndeplinească jumătatea de sarcină, cum se întâmplase cu trei ani înainte, când Peter sculptase pentru rege trei bărbaţi Bendoh.

„Eu o să-i dau tatei ceva mai bun decât nişte piese de joc tâmpite“, spusese Thomas dispreţuitor, deşi, în mintea lui, socotea că, dacă n-a fost în stare să construiască o simplă barcă cu pânze, n-o să reuşească nici să construiască douăzeci de soldaţi Bendoh. Aşa că Peter făcu singur piesele în patru luni — infanteria, cavaleria, arcaşii, puşcaşii, generalul, călugărul — şi, firește, lui Roland îl plăcură toate, deşi nu erau foarte reuşite. Dădu imediat la o parte setul de statuete Bendoh din jad, sculptate de Ellender cu patruzeci de ani în urmă, şi aşeză în locul lui armata lucrată de Peter. Văzând aceasta, Thomas se retrase în camera lui şi se culcă, deşi nu era decât după-amiază. Parcă cineva i-ar fi străpuns pieptul, i-ar fi tăiat o bucată din inimă şi l-ar fi obligat s-o mănânce. Inima avea gust amar şi-l urî pe Peter mai tare ca niciodată, deşi un colţişor din sufletul său încă îl iubea pe fratele lui, cum avea să-l iubească întotdeauna.

Deşi amar, îi plăcu gustul inimii.

Pentru că era a lui.

Mai era şi paharul de vin din fiecare seară.

Mai demult, Peter venise la el şi-i spusese:

— M-am gândit c-ar fi frumos dacă i-am duce tatei un pahar de vin în fiecare seară, Tom. L-am întrebat pe servitor şi mi-a spus că nu ne poate da o sticlă întreagă, pentru că trebuie să dea socoteală

pivnicerului tot la şase luni, dar că am putea să punem bani de la noi şi să cumpărăm o sticlă de vin din Baronia de Apus, preferatul tatei. Nu-i scump deloc. Mai avem o groază de bani din alocaţia noastră. Şi…

— Asta-i cea mai prostească idee din câte am auzit, izbucnise Thomas. Tot vinul aparţine tatei, tot vinul din regat, şi poate să bea din el cât vrea! De ce să cheltuim banii *noştri* că să-i dăm tatei un lucru care deja îi aparţine? O să-l îmbogăţim pe servitorul ăla gras şi îndesat, asta o să facem!

— O să-i pară bine dacă cheltuim din banii noştri pe ceva pentru el, chiar dacă îi aparţine deja, îi explicase Peter răbdător.

— De unde *ştii?*

— Ştiu, replică Peter simplu, aducându-l pe Thomas în pragul nebuniei.

Acesta îl privise dispreţuitor. Cum să-i spună că pivnicerul-şef îl prinsese furând o sticlă de vin din pivniţă doar luna trecută? Porcul ăla îndesat îi trăsese o scuturătură zdravănă şi-l ameninţase că-l va pârî tatălui său dacă nu-i va da un ban de aur. Thomas plătise, cu lacrimi de furie şi ruşine curgându-i pe obraji. „Dacă în locul meu ar fi fost Peter, te-ai fi întors cu spatele, ca şi cum n-ai fi văzut nimic, scârbosule“, îşi zisese el. „Dacă ar fi fost Peter, te-ai fi întors cu spatele, pentru că Peter va fi rege într-o zi, pe când eu nu voi fi decât un amărât de prinţ toată viaţa.“ Adevărat, îi trecuse prin minte că, în primul rând, Peter n-ar fi încercat niciodată să fure vin, dar gândul îl înfuriase şi mai tare.

— M-am gândit că… începuse Peter.

— Te-ai gândit, te-ai gândit… îl maimuţărise Thomas. Du-te şi gândeşte-te în altă parte! Când o să afle tata că l-ai plătit pe pivnicerul-şef pentru propriul lui vin, o să râdă de tine şi-o să te facă prost!

Dar Roland nu râsese de Peter şi nu-l făcuse prost, ci fiu recunoscător, cu glas tremurat, aproape suspinând. Iar Thomas îl auzise, pentru că îl urmărise pe furiş pe fratele lui când îi dusese vinul tatălui lor prima oară. Se uitase prin ochii dragonului şi văzuse şi auzise totul.

25

Dacă l-aţi fi întrebat pe Flagg de ce i-a arătat lui Thomas pasajul secret, n-ar fi fost în stare să vă dea un răspuns mulţumitor. Asta pentru că *nu ştia* nici el de ce. Era înclinat spre rău, aşa cum unii sunt înclinaţi spre matematică sau au un simţ de orientare dezvoltat. Castelul era foarte vechi, cu nenumărate uşi şi coridoare tainice. Flagg le cunoştea aproape pe toate (nimeni nu le cunoştea chiar pe toate), dar lui Thomas nu-i arătase decât unul singur. Instinctul îi spunea că e aducător de nenorociri, iar el îşi asculta instinctul. La urma urmei, din

nenorocirile altora îşi câştiga traiul.

Din când în când, intra brusc în camera lui Thomas şi striga:

— Tommy, eşti cam posomorât. M-am gândit că vrei să vezi ceva. Vii?

Întotdeauna spunea „eşti cam posomorât, Tommy", „ţi s-au înecat corăbiile, Tommy" sau „arăţi de parcă tocmai ai văzut o stafie, Tommy", pentru că avea fler şi ghicea momentele când băiatul era mai deprimat ca de obicei. Ştia că se temea de el, că va căuta o scuză ca să nu-l urmeze, dacă nu simţea neapărat nevoia unui prieten şi nu era atât de abătut, încât nu conta ce prieten apărea. Flagg ştia aceste lucruri. Thomas, nu. Îi era tot mai frică de vrăjitor. La suprafaţă, îl considera pe Flagg un om plăcut, care ştie multe jocuri şi şmecherii. Uneori, jocurile erau cam dure, dar nu-l deranja prea tare.

Vi se pare ciudat că Flagg ştia despre Thomas lucruri pe care băiatul nu le ştia despre el însuşi? Nu-i deloc aşa. Mintea omului, mai ales a copilului, e ca o fântână, adâncă şi plină de apă dulce. Câteodată, dacă un gând e prea dureros şi greu de suportat, omul îl încuie într-o cutie grea, pe care o aruncă în fântână. Ascultă cum face pleosc… şi dispare. Numai că ea nu dispare. Flagg, foarte bătrân şi înţelept, dar ticălos, ştia că şi cea mai adâncă fântână are fund şi că un lucru care nu se vede nu e neapărat dispărut. Rămâne acolo, pe fundul fântânii. Cutiile care ascund gândurile înspăimântătoare putrezesc, iar urâciunea din ele se ridică la suprafaţă după o vreme şi otrăveşte apa… iar când fântâna sufletului musteşte de otravă, nebunia e la un pas de tine.

Dacă vrăjitorul îi arăta lui Thomas lucruri înfricoşătoare din castel, o făcea convins că, cu cât se temea băiatul mai mult de el, cu atât avea putere mai mare asupra lui. Avea puterea aceea, fiindcă ştia ceva ce eu v-am spus deja: Thomas era neputincios şi deseori neglijat de tatăl său. Flagg voia ca lui Thomas să-i fie frică de el, voia să fie sigur că, pe măsură ce treceau anii, băiatul va arunca multe cutii încuiate în fântâna neagră din mintea lui. Şi ce dacă va înnebuni după ce va ajunge pe tron? Va fi mai uşor pentru Flagg să conducă, îi va spori puterea.

Cum de afla vrăjitorul momentul potrivit să-l viziteze pe Thomas, să-l ducă la plimbare pe coridoarele tainice ale castelului? Uneori vedea în cristalul său care întâmplări anume îl amărau. Adesea pur şi simplu instinctul îl trimitea la el, şi-l asculta. Instinctul şi înclinaţia pentru răutate nu-l înşelau decât rareori.

Odată îl duse pe Thomas sus, în turnul de la răsărit. Urcaseră atâtea trepte, că băiatul de-abia îşi mai trăgea sufletul, dar nu şi Flagg. În vârf se afla o uşă mică de tot. Thomas fu nevoit să se târască în patru labe până în odaia întunecoasă din spatele ei, plină de foşnete şi cu o singură fereastră. Flagg îl duse la ea fără o vorbă şi-i arătă panorama

— regatul Delain, oraşele vecine şi Baronia de Răsărit, toate învăluite într-o ceaţă albastră. Băiatul îşi zise că priveliştea merita fiecare treaptă urcată şi fiecare junghi din picioarele sale obosite. I se umplu inima de bucurie şi se întoarse spre vrăjitor să-i mulţumească, dar chipul vag, ascuns sub glugă, îi îngheţă cuvintele pe buze.

— Acum, priveşte! strigă Flagg ridicând mâna. Din degetul lui arătător ţâşni o flacără albastră, iar foşnetele din odaie, pe care le confundase cu şuieratul vântului, erau, de fapt, fâlfâitul unor aripi de piele. În clipa următoare, Thomas începu să ţipe şi să lovească aerul de deasupra capului, îndreptându-se orbeşte spre uşiţă. Odaia din vârful turnului de la răsărit oferea cea mai frumoasă privelişte din Delain, în afară de celula din vârful turnului, dar acum pricepu de ce n-o vizita nimeni. Era plină de lilieci uriaşi. Deranjaţi de lumina ivită din degetul lui Flagg, se roteau şi se lăsau în picaj. Mai târziu, după ce plecară de acolo, vrăjitorul îl potoli pe băiatul care făcuse o criză de isterie şi-i spuse că totul fusese o glumă menită să-l înveselească. Thomas îl crezu… dar în săptămânile următoare se trezi ţipând din cauza coşmarurilor cu lilieci care băteau din aripi deasupra capului său, i se agăţau în păr şi-l zgâriau pe faţă cu ghearele ascuţite şi dinţii lor de şobolan.

Într-o altă excursie nocturnă, Flagg îl duse la tezaurul regal şi-i arătă munţii din monede de aur, grămezile de lingouri şi lăzile pe care scria SMARALDE, DIAMANTE, RUBINE şi altele.

— Chiar sunt pline de bijuterii? întrebă Thomas.

— Uită-te să vezi, îl îndemnă Flagg. Deschise o ladă şi scoase un pumn de diamante neşlefuite care-i sclipiră printre degete.

— Pe numele tatălui meu! rosti băiatul, rămas cu gura căscată.

— Şi asta nu-i nimic. Uită-te acolo! Comoara piraţilor, Tommy!

Îi arătă prada luată după bătălia cu piraţii anduani, cu doisprezece ani în urmă. Tezaurul era plin, funcţionarii — puţini şi bătrâni, iar grămada încă nu fusese sortată. Thomas privi cu respiraţia tăiată săbiile cu mânere îngreunate de bijuterii, pumnalele cu lame crestate şi împodobite cu diamante ca să taie mai adânc, obuzele din rodocrozit.

— Toate astea sunt ale regatului? întrebă el cu voce mirată.

— Ale *tatălui* tău, îl corectă Flagg, deşi Thomas nu greşise. Într-o zi, o să-i aparţină lui Peter.

— Şi mie, spuse băiatul cu încredere în glas.

— Nu, îl contrazise vrăjitorul, punând în voce exact unda de regret necesară. Pentru că e fratele mai mare şi va fi rege.

— O să le împartă cu mine, rosti Thomas, uşor neîncrezător. El împarte *orice* cu mine.

— Peter e un băiat minunat şi sunt convins că ai dreptate. O să le împartă cu tine. Dar nimeni nu-l poate obliga pe un rege să împartă,

să ştii. Nimeni nu-l poate forţa pe rege să facă ce nu vrea. Flagg se uită la băiat, măsurând efectul cuvintelor sale, apoi la tezaurul din camera întunecată. Atâta bogăţie, în mâinile unui singur om, remarcă el. Îţi dă de gândit, nu-i aşa, Tommy?

Thomas nu-i răspunse, dar vrăjitorul fu satisfăcut. Ştia la ce se gândeşte. Încă o cutie cu gânduri otrăvite aluneca în fântâna minţii sale… Pleosc! Şi avea dreptate. Mai târziu, când Peter îi propuse să împartă cheltuiala pe vinul pentru tatăl lor, băiatul îşi aminti de încăperea tezaurului care va aparţine fratelui său. „Ţi-e uşor să aduci vorba de cumpărat urină! Cum să nu-ţi fie? Într-o zi o să ai toţi banii din lume! “

Cu un an înainte de a duce regelui vinul otrăvit, Flagg îi arătase lui Thomas pasajul secret… Instinctul lui desăvârşit dăduse greş atunci. Dar, încă o dată, vă las pe voi să hotărâţi dacă a greşit sau nu.

26

— Tommy, iar ţi s-au înecat corăbiile! strigă Flagg. Gluga îi căzuse pe spate şi arăta aproape omeneşte.

Aproape.

Tommy parcă se înecase chiar el. Fusese nevoit să suporte un prânz interminabil, la care tatăl său îi adusese lui Peter necontenite laude pentru notele mari la geometrie şi navigaţie, în faţa sfătuitorilor lui. Roland nu fusese niciodată priceput la cele două materii. Ştia că un triunghi are trei laturi şi pătratul, patru; ştia cum să-şi găsească drumul prin pădure dacă se rătăcea, cu ajutorul Stelei Străvechi; dar numai atât. Atât ştia şi Thomas, care avea impresia că prânzul nu se va mai termina niciodată. Mai rău, carnea era gătită pe gustul tatălui său, în sânge. Carnea în sânge îi făcea greaţă.

— Nu mi-a priit prânzul, atâta tot, îi spuse el lui Flagg.

— Ştiu exact ce-ţi trebuie ca să-ţi revii. Hai să-ţi arăt un secret din castel, Tommy, băiete.

Thomas se juca cu un gândac. Îl puse pe birou şi clădi manualele în jurul lui, pe post de bariere. Dacă insecta găsea o cale de evadare, el mişca una din cărţi ca s-o blocheze.

— Sunt foarte obosit. Nu era o minciună. Laudele aduse lui Peter îl oboseau întotdeauna.

— O să-ţi placă, îl ademeni Flagg, pe un ton jumătate convingător, jumătate ameninţător.

Thomas îl privi speriat.

— N-o să mai dăm peste… peste lilieci, nu?

Vrăjitorul râse amuzat, dar îi făcu băiatului pielea de găină. Îl bătu uşor pe spate.

— Nici măcar unul! Niciun strop de ploaie! Nicio pală de vânt! O să fie cald şi bine! Şi poţi să te uiţi pe furiş la tatăl tău, Tommy!

Thomas ştia că privitul pe furiş era un fel de spionat şi că spionatul

era un lucru nepermis, dar vrăjitorul rosti vorbele cu multă abilitate. Gângania reuşi să evadeze printre manuale. O lăsă în pace.

— Bine, acceptă băiatul, dar să nu mai văd lilieci.

Flagg îl cuprinse cu braţul pe după umeri.

— N-o să vezi niciunul, îţi jur. Dar uite un lucru la care să meditezi. Nu numai c-ai să-l vezi pe tatăl tău, dar ai să-l vezi prin ochii celui mai mare trofeu al său.

Thomas căscă ochii plin de curiozitate. Flagg era mulţumit. Peştele muşcase momeala.

— Ce vrei să spui?

— Vino şi-o să vezi.

Îl purtă pe Thomas printr-un labirint de coridoare. Voi v-aţi fi rătăcit imediat, la fel şi eu, dar băiatul cunoştea drumul ca-n palmă, aşa cum vă cunoaşteţi voi, pe întuneric, fiecare colţişor al camerei voastre. Asta până când Flagg îl trase într-un pasaj lateral.

Aproape că ajunseseră la încăperile regelui, când Flagg împinse o uşă dintr-o nişă, pe care Thomas n-o mai văzuse până atunci. Sigur că fusese dintotdeauna acolo, dar castelele au deseori uşi — chiar aripi întregi — care sunt *străvezii.*

Pasajul era foarte îngust. Pe lângă ei trecu o slujnică cu braţul plin de cearşafuri. Se sperie aşa de tare când dădu peste vrăjitorul regelui pe coridorul strâmt, că ar fi preferat să se micşoreze şi s-o înghită zidurile decât să-l atingă. Thomas râse, pentru că şi el se simţea câteodată la fel în preajma lui Flagg. Nu se mai întâlniră cu altcineva.

De undeva, de jos, răzbătea lătrat de câini. Băiatul ghici cam pe unde se aflau. Singurii câini din castel erau cei de vânătoare ai tatălui său, şi lătrau pentru că se apropia, probabil, ora mesei. Aproape toţi erau la fel de bătrâni ca stăpânul lor, iar acesta, pentru că ştia ce înseamnă să-ţi roadă frigul oasele, comandase construirea unui adăpost pentru ei în castel. Ca să ajungi la câinii din camera principală a regelui, coborai un şir de trepte, coteai la dreapta şi mergeai cam zece metri pe un coridor care urca. Aşadar, Thomas ghici că se aflau cam la zece metri în dreapta faţă de camerele tatălui său.

Flagg se opri atât de brusc, încât băiatul se ciocni de el. Se uită iute în jur, ca să fie sigur că nu se mai găsea nimeni prin preajmă. Erau singuri.

— A patra piatră de la cea cu aşchia în ea, spuse Flagg. Apas-o. Repede!

Aha, iată şi secretul. Lui Thomas îi plăceau la nebunie secretele. Cu chipul luminat de bucurie, numără patru pietre de la cea cu aşchia şi apăsă. Se aşteptă la vreun truc, o tăblie care să alunece, poate, dar nu era deloc pregătit pentru ceea ce-i văzură ochii.

Piatra se deplasă cam zece centimetri, apoi se auzi un declic. Peretele alunecă spre interior, dând la iveală o despicătură verticală

întunecată. Nu era deloc un perete, ci o uşă! O uşă imensă! rămase cu gura deschisă de uimire.

Flagg îi dădu o palmă peste fund.

— Am zis repede, prostule! îl repezi el în şoaptă, pe un ton grăbit. Nu era vorba doar de binele lui Thomas, de data asta. Vrăjitorul se uită prevăzător la stânga şi la dreapta. Pasajul era pustiu. Du-te! Acum!

Thomas se uită la despicătura întunecoasă şi-l cuprinse din nou teama de lilieci. O singură privire aruncată spre chipul lui Flagg îl convinse că nu era momentul să discute iar despre şoarecii înaripaţi.

Deschise uşa mai tare, apoi păşi în beznă. Flagg îl urmă imediat. Băiatul auzi foşnetul discret al mantiei când acesta se răsuci şi închise uşa la loc. Nu se vedea absolut nimic în jur, iar aerul, nemişcat, era uscat. Înainte de a apuca să deschidă gura, din degetul lui Flagg ţâşni flacăra albăstruie.

Thomas se crispă şi ridică automat mâinile.

— Nu-i niciun liliac, Tommy! râse vrăjitorul. Ţi-am promis.

Într-adevăr, băiatul se convinse singur că de tavanul jos nu atârna niciun şobolan zburător. Era cald şi bine… aşa cum îi promisese vrăjitorul. La lumina degetului-flacără, văzu că se aflau într-un pasaj secret, lung de vreo opt metri. Pereţii, podeaua şi tavanul erau acoperite cu panouri de lemn tare. Nu vedea bine până la celălalt capăt, dar i se păru un perete gol.

Tot se mai auzea lătratul înăbuşit al câinilor.

— Când ţi-am zis să te mişti repede, n-am glumit, îi spuse Flagg. Umbra lui se aplecă ameninţătoare asupra băiatului, ca două aripi de liliac… Thomas se dădu un pas înapoi, speriat. Ca de obicei, vrăjitorul împrăştia un miros neplăcut, de prafuri tainice şi ierburi amare. Acum ştii unde se află pasajul şi nu-ţi spun că n-ai voie să vii aici. Dar, dacă nu m-asculţi şi eşti prins, trebuie să spui că l-ai descoperit din întâmplare.

Umbra se lăsă mai mult în jos, obligându-l pe Thomas să mai facă un pas înapoi.

— Dacă spui că ţi l-am arătat *eu,* Tommy, o să am grijă să-ţi pară rău.

— N-o să spun nimănui, promise băiatul. Glasul subţire îi tremura.

— Foarte bine. Şi mai bine e să nu te prindă nimeni pe-aici. Spionatul regelui e o faptă gravă, cât eşti tu de prinţ. Acum vino după mine. Şi să nu faci gălăgie.

Flagg îl conduse până la capătul pasajului. Şi peretele de acolo era îmbrăcat în lemn tare. Când vrăjitorul îşi ridică degetul-flacără, Thomas văzu două panouri mai mici. Flagg ţuguie buzele şi stinse flacăra.

În beznă, îi şopti băiatului.

— Să nu dai niciodată panourile la o parte dacă e lumină. S-ar putea să te vadă. E bătrân, dar are încă ochi buni. Te poate zări, chiar dacă globii ochiului sunt de sticlă colorată.

— Ce…

— Taci! Nici de urechi nu se poate plânge.

Thomas îşi ţinu gura. Inima îi bătea să-i sară din piept. Trăia o emoţie nouă, neînţeleasă. Mai târziu îşi zise că agitaţia se datora presimţirilor.

Auzi un sunet slab şi, dintr-odată, văzu o rază de lumină slabă, de torţă. Încă un sunet, încă o rază. Îl văzu pe Flagg, foarte vag, şi propriile mâini, când şi le ridică în faţa ochilor.

Vrăjitorul se apropie de perete şi se aplecă puţin; se făcu iar întuneric când îşi lipi ochii de cele două găuri prin care pătrundeau razele de lumină. Privi prin ele scurt, apoi mormăi şi se dădu la o parte. Îi făcu semn lui Thomas.

— Uită-te şi tu.

Mai emoţionat ca oricând, băiatul îşi lipi ochii de găuri. Vedea destul de clar, deşi totul părea colorat în galben-verzui, ca şi cum s-ar fi uitat prin sticlă afumată. Îl cuprinse un fior de încântare. Vedea camera de zi a tatălui său. Îl zări aşezat într-o poziţie relaxată, lângă foc, în scaunul lui preferat, cu braţe mari, care aruncau umbre pe faţa sa ridată.

Era camera unui vânător; în lumea noastră, i-am fi spus vizuină, deşi era mare cât o casă. Pe pereţi luminau, aliniate, torţe aprinse; peste tot atârnau capete de urs, căprioară, elan, antilope sau cormorani. Era şi o zburătoare uriaşă, ruda legendarei păsări phoenix. Thomas nu văzu capul dragonului ucis de tatăl său înainte de naşterea lui, dar nu-şi dădu seama imediat.

Regele ciugulea posac un desert. Ceainicul aburea la îndemână.

Atât, şi nimic mai mult, se petrecea în camera în care ar fi încăput (şi chiar au încăput odată) două sute de oameni: tatăl lui, învelit într-o haină de blană, luând ceaiul de după-amiază de unul singur. Totuşi, băiatul nu se mai dezlipea de privelişte. Fascinaţia şi emoţia lui la vederea regelui nu se pot descrie în cuvinte. Inima, care-i bătea oricum repede, acum o luase la goană. Sângele îi pulsa zgomotos în cap. Strânse pumnii atât de tare că, mai târziu, descoperi în palmă urme de semiluni sângerii lăsate de unghii.

De ce era aşa de tulburat că vedea un bătrân ciugulind fără chef dintr-o felie de tort? Păi, mai întâi, nu uitaţi că nu era un bătrân oarecare, ci tatăl lui. Iar spionatul, o spun cu regret, e o activitate incitantă. Când urmăreşti pe ascuns nişte oameni şi ei nu te văd, orice gest al lor ţi se pare important.

După un timp, Thomas fu cuprins de ruşine. Nu-i de mirare. Spionatul e un fel de furt, la urma urmei: îi urmăreşti pe oameni când

se cred singuri. Dar tocmai asta e marea atracţie, iar Thomas ar fi fost în stare să spioneze ore întregi, dacă n-ar fi auzit vocea lui Flagg:

— Ştii unde ne aflăm, Tommy?

— Nu… *cred*, ar fi vrut să adauge, căci ştia. Avea un simţ de orientare ascuţit. Cu puţin efort de gândire, şi-ar putea imagina opusul unghiului din care se afla. Înţelese dintr-odată de ce îi spusese Flagg că-şi va privi tatăl prin ochii celui mai mare trofeu al lui. Se uita la el cam de la jumătatea peretelui vestic… pe care atârna capul imens al dragonului ucis de mâna lui.

„Te poate zări, chiar dacă globii ochiului sunt de sticlă colorată." Acum înţelegea şi asta.

Îşi astupă gura cu mana ca să nu chicotească. Flagg închise micile panouri… dar zâmbi şi el.

— Nu, şopti Thomas, mai vreau să văd!

— Nu în după-amiaza asta. Ai văzut destul. Mai vii şi altă dată, când vrei. Deşi, dacă vii prea des, o să fii prins cu siguranţă. Acum, haide. Ne întoarcem.

Flagg aprinse din nou degetul magic şi îl conduse pe băiat înapoi prin pasaj. La capătul lui, stinse flacăra. Se auzi un declic când dădu la iveală o deschizătură minusculă. Conduse mâna lui Thomas ca să vadă unde e, apoi îl puse să privească prin ea.

— Pasajul se poate vedea din ambele sensuri, îi zise Flagg. Nu uita să-l verifici întotdeauna înainte de a deschide uşa secretă, altfel poţi fi luat prin surprindere.

Băiatul îşi duse ochiul la deschizătură şi văzu, în partea opusă a coridorului, o fereastră de sticlă lucioasă, uşor înclinată. Era prea împopoţonată pentru aşa un pasaj îngust. Înţelese fără să i se spună că fusese montată acolo de cel care-l construise. Privind în colţurile ei, văzu coridorul reflectându-se în ambele sensuri.

— E pustiu? şopti Flagg.

— Da, veni răspunsul, tot în şoaptă.

Vrăjitorul apăsă un arc interior (ghidând încă o dată mâna lui Thomas, ca să-l găsească singur data viitoare) şi uşa de deschise.

— Repede!

Ieşiră îndată, iar uşa se închise în spatele lor într-o clipită.

Peste zece minute, se aflau din nou în camera lui Thomas.

— Destulă aventură pentru o zi, îi spuse Flagg. Ţine minte ce ţi-am zis, Tommy: să nu te duci în pasaj prea des, ca să nu fii prins. Iar dacă cumva eşti prins — ochii îi luciră a răutate — nu uita că l-ai descoperit din întâmplare.

— Aşa o să fac, promise repede băiatul.

Avea o voce piţigăiată, ca o balama neunsă.

Când văzu privirea lui Flagg, inima lui începu să se zbată ca o pasăre speriată în colivia pieptului.

27

Thomas respectă sfatul lui Flagg şi nu se duse prea des în pasaj, dar tot mergea acolo din când în când, ca să-l spioneze pe tatăl său prin ochii de sticlă ai dragonului, aflat într-o lume în care totul avea nuanţe verzui-aurii. Când se înapoia, cu o durere de cap teribilă (aşa păţea de obicei), se gândea: „Te doare capul pentru că ai văzut lumea prin ochi de dragon, uscată şi gata să se aprindă.“ Poate că înclinaţia spre rău a lui Flagg îi fusese, de data asta, de ajutor, pentru că, spionându-şi părintele, încercă faţă de el un sentiment nou. Înainte de a afla de pasajul secret, îl iubise şi-l duruse că nu-i putea fi pe plac, uneori chiar se temuse. Acum însă ştia cum e să-l dispreţuiască.

De câte ori mergea să-l urmărească şi descoperea că are musafiri, pleca repede. Rămânea doar când regele era singur. În trecut, rareori se întâmplase ca Roland să nu aibă companie, chiar şi în camera-vizuină, care era a lui, personală, întotdeauna apărea de rezolvat o problemă urgentă, un sfătuitor care cerea să-i vorbească sau o petiţie de ascultat.

Dar vremea domniei lui trecea. Pe măsură ce măreţia lui se stingea odată cu sănătatea, îşi amintea de timpul în care se plângea Sashei sau lui Flagg: „Nu mă mai lasă odată în pace oamenii ăştia?“ Amintirea îi aduse pe buze un zâmbet de regret. Acum, că nu-l mai bătea nimeni la cap, îi era dor de ei.

Thomas îl dispreţuia pentru că oamenii nu sunt în cea mai bună formă când rămân singuri. Lasă la o parte masca politeţii, a ordinii şi a bunei-creşteri. Şi ce se ascunde în spatele ei? Un monstru plin de negi? O creatură dezgustătoare, care pune oamenii pe fugă, ţipând? Poate că da, uneori, dar, de obicei, nimic rău. Oamenii râd când îi surprindem fără mască — râd, se strâmbă, revoltaţi, sau şi una, şi alta.

Thomas văzu că tatăl său, pe care-l iubise şi-l venerase cu teamă dintotdeauna, pe care-l considerase cel mai important om din lume, se scobea adesea în nas când era singur. Scotocea într-o nară, apoi în cealaltă, până scotea doi muci rotunzi şi verzi. Se uita la ei cu satisfacţie solemnă, răsucindu-i pe toate părţile la lumina focului, ca un bijutier care cercetează un smarald delicat. Uneori îi lipea de marginea scaunului pe care stătea. Alteori, v-o spun cu părere de rău, îi ducea în gură şi-i mesteca cu o expresie de plăcere.

Bea un singur pahar de vin pe seară, cel adus de Peter, dar, după plecarea lui, sorbea, i se părea lui Thomas, cantităţi uriaşe de bere (numai peste ani avea să afle că nu voia să-l vadă Peter beat), iar când îi venea să urineze, rareori folosea scaunul pentru necesităţi din colţ. De cele mai multe ori, se ridica şi se uşura în foc, trăgând şi câte-un vânt.

Vorbea singur. Străbătea încăperea în lung şi-n lat, de parcă n-ar fi ştiut unde se află, adresându-se aerului sau trofeelor de pe pereţi.

„Ţin minte ziua când te-am prins, Bonsey, îi spuse într-o zi capului de elan (una din excentricităţile sale era că botezase fiecare trofeu). Eram cu Bill Squathings şi individul ăla cu o umflătură pe obraz. Ţin minte cum ai apărut dintre copaci şi Bill şi-a dat drumul, pe urmă tipul cu umflătura şi-a dat drumul, pe urmă eu…“

Arăta cum îşi dăduse drumul ridicând piciorul şi slobozind un vânt, în timp ce mima că trage cu arcul. Pe urmă râdea, un râs bătrânesc, mai degrabă un cotcodăcit enervant.

După o vreme, Thomas cobora panourile de lemn şi se furişa înapoi pe coridorul îngust, cu capul plesnindu-i de durere şi cu un rânjet stânjenit pe figură — capul şi rânjetul unui copil care-a mâncat mere verzi şi ştie că dimineaţă îi va fi mai rău decât acum.

Acesta era tatăl pe care-l iubise şi de care se temuse?

Un bătrân care trăgea vânturi puturoase, ridicând nori de aburi.

Acesta era regele pe care supuşii devotaţi îl numeau Roland cel Bun?

Se uşura în foc, ridicând alţi nori de aburi.

Acesta era bărbatul care-i frânsese inima când îi refuzase bărcuţa?

Vorbea cu capetele împăiate de pe pereţi, dându-le nume caraghioase, ca Bonsey, Cerb-Deşirat sau Bot-Încreţit. Se scobea în nas şi uneori îşi mânca mucii.

„Nu te mai iubesc deloc”, se gândea Thomas, uitându-se prin deschizătură ca să vadă dacă nu e cineva pe coridor, apoi strecurându-se la el în cameră, ca un răufăcător. „Eşti un bătrân murdar şi scârbos şi nu mai însemni nimic pentru mine! Nimic! Nimic! “

Cu toate acestea, jumătate din el îl iubea la fel de mult ca înainte şi ar fi dorit să meargă la el, ca să nu mai stea de vorbă cu nişte capete împăiate.

Însă celeilalte jumătăţi îi plăcea la nebunie să spioneze.

28

În seara în care Flagg merse la rege cu pocalul de vin otrăvit, Thomas îşi luă inima în dinţi şi-şi spionă tatăl din nou, după o pauză lungă. Avea un motiv serios.

Într-o noapte, cu vreo trei luni înainte, nu putu dormi. Se răsuci pe-o parte şi pe alta până când îl auzi pe paznic strigând ora unsprezece. Se sculă, se îmbrăcă şi ieşi din cameră. În mai puţin de zece minute, se holba deja în vizuina tatălui său. Credea că-l va găsi dormind, dar se înşelase. Roland era treaz, dar mort de beat.

Îl văzuse beat de nenumărate ori, dar niciodată atât de amorţit. Era şocat şi speriat de moarte.

Sunt oameni mult mai bătrâni ca Thomas care spun că bătrâneţea e o vârstă frumoasă, că bătrânii sunt blânzi în înţelepciunea lor, uneori morocănoşi, vicleni sau derutaţi din cauza senilităţii, dar niciodată cuprinşi de focul pasiunii. Aceşti oameni trăiesc cu iluzia că, la

şaptezeci de ani, din el rămân doar tăciunii. Poate să fie adevărat, dar în noaptea aceea Thomas descoperi că tăciunii se pot aprinde într-un foc violent.

Tatăl lui străbătea camera în lung şi-n lat cu paşi repezi, mantia lui de blană fluturându-i în spate. Tichia de noapte îi căzuse pe-o parte; părul, cât mai avea, atârna în şuviţe încâlcite, mai ales deasupra urechilor. Nu se clătina ca alte dăţi, ci pipăia mobila cu mâna ca să nu se lovească de ea. Se apleca pe rând, la stânga şi la dreapta, ca un marinar. Când totuşi lovi unul din scaunele cu spătar înalt de lângă perete, sub capul rânjit al unui râs, îl trânti cu un urlet care-l băgă pe Thomas în sperieţi şi-i făcu părul măciucă. Scaunul zbură prin cameră şi se lovi de peretele opus. Lambriul crăpă la mijloc — beat, bătrânul rege îşi recăpăta forţa din floarea vârstei.

Se uită la râs cu ochi injectaţi, lucioşi.

— Muşcă-mă! răcni la el. Răguşeala din voce îi zburli iar părul lui Thomas. De ce nu mă muşti, ţi-e *frrriiică?* Dă-te jos de-acolo, Pişcot! Sari! Uite de-aici să mă muşti, de piept! Vezi? Îşi rupse haina, arătându-şi pieptul costeliv. Rânji, dezvelindu-şi dinţii rari, către animalul cu dantura întreagă, apoi înălţă capul. Hai, Pişcot, sari la gât! Ce mai aştepţi? Te-omor cu mâinile goale! ÎŢI SCOT MAŢELE ALEA PUTUROASE!

Se opri o clipă, cu pieptul în faţă şi capul ridicat, semănând el însuşi cu un animal — un cerb bătrân, încolţit, a cărui singură speranţă e să moară frumos. Pe urmă se răsuci către un cap de urs, îi arătă pumnul şi-l blestemă atât de urât, că Thomas, chircit în beznă, se temu că spiritul înfuriat al ursului va învia capul împăiat şi-i va sfâşia tatăl în faţa ochilor săi cuprinşi de groază.

Dar Roland era deja în altă parte. Luă halba, o goli, pe urmă se răsuci, cu berea scurgându-i-se pe la colţurile gurii. Azvârli halba de argint în cealaltă parte a camerei şi lovi un colţ al şemineului atât de tare, că ciobi metalul.

Apoi se îndreptă spre locul în care se afla Thomas. Aruncă un alt scaun care-i stătea în drum şi trase un picior desculţ mesei. Ridică ochii… şi se uită direct în ai băiatului. Da — direct într-ai lui. Cei doi se fixară cu privirea. Thomas simţi cum îl străbate un fior de groază şi-i îngheaţă respiraţia.

Regele porni ţanţoş spre el, arătându-i dinţii îngălbeniţi, şuviţele rare din dreptul urechilor, stropii de bere alunecându-i pe bărbie din colţul gurii.

— Tu, şopti Roland cu glas scăzut, terifiant. De ce te holbezi la mine? Ce crezi c-o să vezi?

Thomas înţepeni. „M-a prins“, îşi zise. Până şi gândurile-i tremurau. „Pe toţi zeii care-au fost şi vor fi, m-a prins şi-o să mă expulzeze, nu-ncape îndoială!“

Tatăl lui încremenise cu ochii la capul dragonului. Vinovat, băiatul crezu că vorbeşte cu el, dar se înşela. I se adresa animalului, cum se adresase şi celorlalte trofee. Totuşi, dacă Thomas vedea înăuntru prin ochii de sticlă colorată, atunci şi tatăl său vedea prin ei în afară. Să nu fi fost paralizat de frică, ar fi luat-o la fugă cuprins de panică. Şi dacă ar fi avut suficientă prezenţă de spirit să nu se mişte, tot ar fi mişcat din ochi. Iar dacă Roland ar fi văzut ochii rotindu-se, ce-ar fi crezut? Că dragonul prinde viaţă? Poate. Beat cum era, eu zic că nu era imposibil. Dacă băiatul ar fi clipit o singură dată, Flagg n-ar mai fi avut nevoie de otravă. Regele, bătrân şi slăbit, în ciuda forţei temporare căpătate de la băutură, ar fi murit de spaimă.

Roland sări în faţă pe neaşteptate.

— DE CE TE HOLBEZI LA MINE? ţipă el. Sigur, ţipa către dragon, căci mintea îi plutea în bere, dar Thomas nu ştia. DE CE TE HOLBEZI AŞA LA MINE? AM FĂCUT TOT CE-AM PUTUT, ÎNTOTDEAUNA AM FĂCUT TOT CE-AM PUTUT! CREZI CĂ EU AM VRUT SĂ FIE AŞA? CREZI CĂ EU AM VRUT SĂ FIE AŞA? RĂSPUN- DE-MI, FIR-AI AL DRACULUI! AM FĂCUT TOT CE-AM PUTUT ŞI UITĂ-TE CE-AM AJUNS! UITĂ-TE LA MINE!

Îşi desfăcu larg haina, dezvelindu-şi goliciunea şi petele roşii lăsate de băutură pe pielea cenuşie.

— UITĂ-TE LA MINE ACUM! strigă din nou şi se privi pe sine, suspinând.

Thomas nu mai putu suporta. Trânti panourile din spatele ochilor de dragon în clipa în care tatăl său îşi mută privirea de la animal la trupul său sfrijit. Cedă nervos şi ţâşni înapoi pe coridorul întunecat. Se lovi cu toată puterea de uşa încuiată, se răni la cap şi căzu grămadă la podea. Se ridică imediat. Nici nu simţi sângele care-i şiroia de pe frunte. Pipăi după arcul secret şi deschise uşa brusc. O luă la fugă pe coridor, fără să mai verifice dacă e singur. Vedea numai ochii holbaţi şi roşii ai tatălui său, auzea numai ţipetele lui: „De ce te holbezi la mine?“ N-avea de unde să ştie că regele adormise deja, cu mintea înecată în băutură. Se trezi dimineaţa, pe podea, şi, în ciuda capului cât o baniţă şi a trupului plin de vânătăi (era prea bătrân pentru aventuri bahice obositoare), primul impuls fu să se uite în ochii dragonului. Rareori visa când se îmbăta, se cufunda pur şi simplu într-o beznă lichidă. Dar noaptea trecută îi adusese un coşmar: ochii de sticlă se mişcau şi dragonul prindea viaţă. Îl învăluia cu răsuflarea lui ucigătoare, pe care n-o vedea, dar o simţea arzându-i măruntaiele, fierbinte, tot mai fierbinte.

Îngrozit, având coşmarul proaspăt în minte, nu-i venea să ridice privirea. Dar lucrurile erau aşa cum le ştia de ani de zile. Animalul rânjea fioros, limba despicată îi atârna printre dinţi, lungă cât un stâlp de gard, ochii verzui-aurii îl priveau goi din partea cealaltă a camerei.

Deasupra trofeului fantastic atârnau, încrucişate ceremonios, arcul cel mare şi săgeata, Moartea-duşmanului, cu vârful înnegrit de sângele animalului. Mai târziu îi povesti lui Flagg coşmarul. Vrăjitorul se mulţumi să dea din cap şi să cadă pe gânduri mai mult ca altădată. Apoi Roland uită de el cu totul.

Însă Thomas nu putea uita atât de uşor.

Fu bântuit de coşmaruri săptămâni la rând. În ele, tatăl său îl ţintuia cu privirea şi striga: „Vezi ce mi-ai făcut?“ Apoi îşi desfăcea haina şi-şi arăta goliciunea — pielea încreţită de cicatrice vechi, burdihanul atârnând greoi, muşchii scofâlciţi — ca şi cum Thomas ar fi fost vinovat că trupul i se degradase, că, dacă nu l-ar fi spionat…

— De ce nu mai vrei să-l vezi pe tata? îl întrebă Peter într-o zi. Crede că eşti supărat pe el.

— Că *eu* sunt supărat pe el? Se arătă uimit Thomas.

— Aşa a spus astăzi când lua ceaiul. Peter se uită atent la fratele său. Observă că avea cearcăne şi era palid la faţă. Tom, ce-i cu tine?

— Nimic, răspunse mezinul încet.

A doua zi, bău ceaiul cu tatăl şi fratele său. Îi trebui tot curajul din lume pentru asta, dar el nu era lipsit de curaj şi-l găsea mai ales când stătea cu spatele lipit de perete. Regele îl sărută şi-l întrebă dacă are vreun necaz. Băiatul mormăi că nu se simţise prea bine în ultima vreme, dar că îşi revenise. Roland mişcă aprobator din cap, îl strânse tare în braţe şi pe urmă se purtă ca de obicei, adică îl ignoră şi se ocupă numai de Peter. Pentru prima dată, lui Thomas îi păru bine. Nu voia ca tatăl său să-l privească mai mult decât era necesar, cel puţin o vreme. În noaptea următoare, întins pe pat, dar treaz câteva ore bune, ajunse la concluzia că scăpase ca prin urechile acului… dar că nu-l mai pândea niciun pericol.

„N-o să mai fac aşa ceva niciodată”, îşi promise el. În săptămânile următoare, coşmarurile se răriră şi, în cele din urmă, dispărură.

Cu toate acestea, Yosef, grăjdarul-şef, avusese dreptate într-o anumită privinţă: băieţii sunt gata să facă jurăminte, dar le încalcă sigur. Dorinţa lui Thomas de a spiona se dovedi mai puternică decât frica şi bunele sale intenţii. Aşa se întâmplă că, în seara în care Flagg îi duse lui Roland vinul otrăvit, Thomas era la post, spionând.

29

După ce dădu la o parte micile panouri de lemn, îl văzu pe tatăl său în compania lui Peter. Tocmai îşi terminau *amândoi* vinul. Fratele său, înalt şi chipeş, avea acum aproape şaptesprezece ani. Stăteau lângă foc, bând şi pălăvrăgind ca doi prieteni vechi. Inima lui Thomas se umplu iar de ură. În curând, Peter se ridică şi-şi luă politicos rămas-bun de la rege.

— Pleci tot mai repede în ultima vreme, remarcă Roland.

Băiatul luă o poziţie afectată.

Roland zâmbi — un zâmbet dulceag şi trist, care-i descoperea puţinii dinţi rămaşi.

— Am auzit că e o făptură minunată.

Peter roşi. Nu i se întâmpla prea des. Se bâlbâi, lucru şi mai rar.

— Du-te, îl îndemnă tatăl. Du-te! Fii blând şi bun cu ea… dar plin de pasiune, dacă o simţi că arde în tine. Peste câţiva ani, n-o să-i mai simţi căldura. Fii pătruns de ea cât eşti tânăr, căci ai cu ce să aprinzi flăcările care pot să se ridice până la cer.

Peter zâmbi, la rândul lui.

— Vorbeşti de parcă ai fi foarte bătrân, tată, pe când mie mi se pare că eşti în putere şi sănătos.

Roland îl îmbrăţişă.

— Te iubesc, fiule.

— Şi eu te iubesc, tată, îi spuse Peter, fără să fie stânjenit sau deranjat.

În singurătatea întunericului (spionatul nu se face decât singur şi pe întuneric), Thomas făcu o strâmbătură oribilă.

Peter plecă. O oră nu se întâmplă nimic. Regele stătu posomorât lângă foc, bând halbă după halbă. Nu răcni, nu vorbi cu trofeele de pe pereţi şi nu distruse mobilierul. Thomas fu gata să plece când auzi două bătăi în uşă.

Roland înţepenise cu privirea aţintită asupra focului, ca hipnotizat de jocul flăcărilor. Se trezi şi strigă:

— Cine-i acolo?

Thomas nu auzi răspunsul, dar îl văzu pe rege ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă, ca şi cum *el* l-ar fi auzit. O deschise. La început, băiatul crezu că obiceiul tatălui său de a vorbi cu capetele de pe pereţi se schimbase în acela de a se adresa unei făpturi invizibile ca să-şi alunge plictiseala.

— Ciudat că vii aici la ora asta, vorbi regele, înapoindu-se lângă foc, singur. Credeam că faci tot soiul de vrăji după ce se lasă întunericul.

Thomas clipi, se frecă la ochi şi văzu că totuşi mai era cineva în cameră. Nu văzu de la început cine anume… Pe urmă se întrebă cum de-a putut crede că tatăl său era singur, când Flagg se afla chiar lângă el. Vrăjitorul ţinea o tavă de argint cu două pocale de vin.

— Bârfe muiereşti, stăpâne. Vrăjitorii lucrează şi devreme, şi târziu. Dar trebuie să ne păstrăm imaginea de creaturi ale beznei.

Berea deştepta simţul umorului în Roland şi-l făcea să râdă la vorbe care nu erau deloc amuzante. La remarca lui Flagg, îşi dădu capul pe spate şi hohoti de parcă tocmai auzise cea mai bună glumă din viaţa lui. Flagg îi mulţumi cu un zâmbet subţire.

Când termină de hohotit, întrebă:

— Ce-i ăsta, vin?

— Fiul înălţimii Voastre nu e decât un băiat, dar devotamentul faţă

de tatăl său şi respectul faţă de regele său m-au făcut de ruşine pe mine, om bătrân. V-am adus un pocal de vin, regele meu, ca să vă arăt că şi eu vă iubesc.

Îi dădu pocalul lui Roland, care se arătă ridicol de impresionat.

„Nu bea, tată!“ îşi zise imediat Thomas… alarmat fără să ştie de ce. Capul regelui se ridică brusc şi se clătină, ca şi cum l-ar fi auzit.

— E băiat bun, Peter al meu.

— Într-adevăr, rosti Flagg aprobator. Tot regatul o spune.

— Serios? Roland se arătă plăcut surprins. Serios?

— Da. Bem în cinstea lui?

„Nu, tată!“ strigă Thomas din nou în mintea lui. Însă regele nu-i auzi şi al doilea gând. Chipul îi strălucea de dragoste pentru fiul său cel mare.

— În cinstea lui Peter, atunci! spuse şi ridică pocalul cu băutura otrăvită.

— În cinstea lui Peter! repetă Flagg zâmbind. În cinstea regelui!

Thomas se făcu mic de frică. „Flagg a ridicat pocalul de două ori. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar… Tată!“

De data asta, vrăjitorul fu cel care-şi întoarse iute privirea întunecată spre capul dragonului, de parcă *el* ar fi auzit gândul lui Thomas. Băiatul îngheţă. În clipa următoare, Flagg se uită din nou la rege.

Ciocniră şi băură amândoi. În timp ce tatăl său sorbea vinul cu poftă, un sloi de gheaţă străbătu inima băiatului.

Flagg se răsuci pe jumătate în scaun şi-şi aruncă pocalul în foc strigând:

— Peter!

— Peter! îl imită Roland, aruncându-l pe al lui.

Pocalul se sparse de cărămizile pline de funingine din spatele şemineului şi căzu în flăcările care, preţ de o clipă, scăpărară într-o nuanţă verzuie urâtă.

Roland îşi acoperi gura cu podul palmei, ca şi când ar fi vrut să-şi reţină un râgâit.

— Ai pus ceva în el? Avea gust… de vin fiert cu mirodenii.

— Nu, stăpâne, răspunse Flagg grav, dar lui Thomas i se păru că întrezăreşte un rânjet sub masca seriozităţii, iar sloiul de gheaţă îi pătrunse mai adânc în suflet.

Dintr-odată, se hotărî că nu mai vrea să spioneze niciodată. Coborî panourile şi se târî în camera sa. Îl trecură valuri de căldură, apoi fiori de gheaţă, apoi iarăşi valuri de căldură. Dimineaţa avea febră. Până când îşi reveni din boală, tatăl său muri, fratele lui fu întemniţat în celula din vârful turnului, iar el deveni un rege-copil, la numai doisprezece ani — Thomas Aducătorul de Lumină, cum fu supranumit la ceremonia de încoronare. Şi cine era cel mai apropiat sfătuitor al

lui?

Ia ghiciţi!

30

După ce plecă de la Roland (bătrânul se simţea plin de viaţă, semn că Nisipul Dragonului lucra pe dinăuntrul său), Flagg se întoarse în laboratorul lui subteran. Scoase penseta şi pacheţelul cu restul de grăunţe de nisip şi le aşeză pe masa lui uriaşă. Pe urmă răsuci clepsidra şi începu să citească.

Afară, urletul vântului spinteca aerul — soţiile bătrâne se ghemuiau sub plapumă, neputând să doarmă, şi le spuneau soţilor lor că Rhiannon, Vrăjitoarea Neagră din Coos, călărea pe mătura ei vrăjmaşă şi punea la cale tot felul de blestemăţii. Soţii bolboroseau nervoşi, se întorceau pe partea cealaltă, le spuneau să se culce la loc şi să-i lase în pace. Erau nişte indivizi dintr-o bucată; când vrei să vezi un pericol care nu există, fă-ţi rost de-o nevastă bătrână.

La un moment dat, un păianjen se căţără sprinten pe cartea lui Flagg, atinse o vrajă atât de puternică, încât nici vrăjitorul nu îndrăznea s-o folosească şi împietri într-o clipită.

Flagg rânji.

Când nisipul se scurse în jumătatea de jos a clepsidrei, o răsuci din nou. Apoi din nou şi din nou, de opt ori şi, după ce trecură opt ore, se întoarse la treabă. Străbătu holul spre cămăruţa slab luminată în care ţinea nenumărate animale. Creaturile începură să alerge în spate şi să se ascundă prin colţuri când se apropie de ele. Nu le condamna.

În colţul îndepărtat al odăii stătea o cuşcă împletită, cu şase şoareci maronii. Astfel de animăluţe mişunau peste tot în castel, lucru foarte important. În odăile lui Flagg însă îşi făceau veacul şi şobolani uriaşi, dar nu de ei avea nevoie el în noaptea aceea. Regele-Şobolan fusese otrăvit deja; un şoarece obişnuit era destul pentru a se asigura că se va scăpa şi de Puiul de Şobolan. Dacă toate mergeau bine, în curând, Peter va zace şi el încuiat în temniţă, ca şoarecii lui în cuşcă.

Flagg scoase unul din cuşcă. Bietul animal tremura ca varga în pumnul lui. Îi simţea inima bătând nebuneşte. Ştia că, numai ţinându-l în palmă prea mult, ar fi murit de frică.

Îndreptă degetul mic de la mâna stângă spre el. Unghia luci scurt, albastră.

— Dormi, ordonă vrăjitorul, iar şoarecele căzu pe o parte şi adormi.

Îl aşeză pe masă, pe locul unde stătuse obsidianul. Pe urmă se duse în cămară şi turnă puţin mied dintr-un borcan pe o farfurioară. Îl îndulci cu miere, îl puse pe masă, ieşi pe coridor şi, în dreptul ferestrei, trase aer adânc în piept.

Ţinându-şi respiraţia, reveni şi, cu ajutorul pensetei, vărsă grăunţele de Nisipul Dragonului în miedul îndulcit. Păstră în pacheţel numai trei dintre ele. Trase un sertar al mesei şi scoase de acolo un alt pachet,

gol. Scotoci până în spatele sertarului şi mai scoase o cutie deosebită.

Pachetul gol era vrăjit, dar nu de o vrajă foarte puternică. O să păstreze în el cele trei grăunţe rămase, care vor începe să lucreze după o vreme. N-o să dea foc hârtiei, nu în interiorul cutiei, pentru că nu era destul aer. Dar o să scoată fum şi o să ardă mocnit, iar asta era suficient.

Flagg nu mai avea aer, dar tot mai petrecu un moment uitându-se la cutie. Se felicită. O furase cu zece ani în urmă. Dacă l-ai fi întrebat atunci de ce, n-ar fi ştiut să răspundă, aşa cum nu ştia exact de ce îi arătase lui Thomas pasajul secret care se termina în spatele ochilor de dragon. Îl mânase instinctul de a face rău, şoptindu-i că, odată, îi va găsi o utilizare cutiei. Aşa că o luase. Iată că, după atâţia ani de stat în sertar, acum avea nevoie de ea.

Pe capac era gravat cuvântul PETER.

Fusese un cadou de la Sasha pentru băiatul ei. Peter o lăsase puţin pe masa dintr-un hol, pentru că trebuia să se întoarcă după ceva. Flagg, apărut între timp, o văzu şi-o vârî în buzunar. Peter fu nespus de îndurerat, fireşte, şi când un prinţ e supărat, chiar dacă are numai şase ani, oamenii observă. Cutia fu căutată, dar în zadar.

Folosindu-se de pensetă, Flagg mută cele trei grăunţe din pacheţelul original, vrăjit cum se cuvine, în celălalt, vrăjit numai pe jumătate. Apoi se duse în coridor şi inhală aer proaspăt. Respiră din nou numai după ce aşeză pachetul cu grăunţe în cutia de lemn, puse penseta deoparte şi aruncă pachetul original în canal.

Lucra în grabă, dar se simţea în siguranţă. Şoarecele dormea, cutia era închisă, dovezile — încuiate. Totul mergea strună.

Îndreptându-şi degetul mic de la mâna stângă spre şoarecele întins pe masă, ca o blană pentru odihna spiriduşilor, Flagg îi ordonă să se trezească.

Şoarecele dădu din picioare, deschise ochii şi înălţă capul.

Cu un zâmbet, vrăjitorul îşi roti degetul mic în cerc şi spuse:

— Fugi!

Animalul fugi în cercuri.

Degetul se mişcă în sus şi în jos.

— Sari!

Şoarecele începu să sară pe labele din spate, ca un câine la circ, cu ochii învârtindu-i-se sălbatic.

— Acum bea, îi comandă Flagg, şi-i arătă miedul îndulcit cu miere.

Afară, vântul şuiera turbat. În celălalt capăt al oraşului, o căţea fătă pui cu două capete.

Şoarecele bău.

— Acum culcă-te la loc, îi ordonă vrăjitorul, după ce băuse destul ca să-i servească scopurilor sale. Animalul adormi.

Flagg alergă spre camera lui Peter. Cutia se afla într-unul din

nenumăratele lui buzunare — vrăjitorii au foarte multe —, iar şoarecele într-altul. Trecu pe lângă câţiva servitori şi un grup de curteni care hohoteau, beţi, dar nu-l văzu niciunul din ei. Era tot *străveziu.*

Camerele lui Peter erau încuiate, dar Flagg, cu talentul său, descuie uşa repede, din trei pase cu mâna. Nu era nimeni înăuntru, desigur; prinţul se întâlnea cu prietena lui. Vrăjitorul nu ştia atâtea despre Peter cât ştia despre Thomas, dar era suficient. De exemplu, ştia unde îşi ascundea comorile pe care nu trebuia să le vadă alţi ochi.

Se duse direct la bibliotecă şi scoase trei sau patru manuale plictisitoare. Apăsă pe una din marginile de lemn şi auzi cum se declanşează un arc. O placă se dădu la o parte, dezvăluind o nişă în spatele bibliotecii. Nici măcar nu era încuiată. Găsi o panglică argintie primită de Peter de la iubita lui, un pachet de scrisori de la ea, alte scrisori, de la el pentru ea, atât de fierbinţi, că nu îndrăznise să i le trimită, şi un mic medalion cu fotografia mamei sale.

Flagg deschise cutia gravată şi rupse cu mare grijă un colţ al pachetului. Arăta ca ros de şoareci. Închise capacul şi puse cutia în nişă. „Ai plâns la nesfârşit când ai pierdut cutia, dragă Peter“, murmură el. „Cred c-o să plângi la fel de mult când o s-o găseşti.“ Chicoti.

Lăsă şoarecele adormit lângă cutie, închise compartimentul secret şi aşeză cărţile la loc.

Pe urmă plecă şi dormi liniştit. Avea să vină o mare nenorocire, dar era convins că lucrase aşa cum îi plăcea: din umbră, fără să fie văzut de nimeni.

31

În următoarele trei zile, regele Roland se însănătoşi, prinse puteri şi păru mai viguros decât în ultimii ani. Toată curtea vorbea numai despre el. Când îşi vizită fratele bolnav, cu febră mare, Peter îi spuse mirat că firele de păr pe care le mai avea tatăl lor pe cap îşi schimbau culoarea, de la albul fin din ultimii patru ani, la cenuşiul de oţel din anii maturităţii.

Thomas zâmbi, dar îl străbătu un fior de gheaţă. Îl rugă pe Peter să-i mai aducă o pătură, deşi nu de ea avea nevoie. Voia să nu fi văzut toastul final din camera tatălui său, dar aşa ceva nu se putea.

A treia zi, după cină, Roland se plânse de indigestie. Flagg se oferi să trimită după doctorul curţii. Regele îi neglijă propunerea cu un gest de nepăsare, spunând că nu se simţise aşa de bine de luni, dacă nu de ani de…

Râgâi — un zgomot prelung, monoton, ca o pârâitură. Se lăsă liniştea peste sala de bal când se auzi al doilea râgâit. Muzicanţii din colţ se opriră din cântat. Când Roland se îndreptă de spate, mulţimea rămase cu gura căscată de uimire. Obrajii regelui se aprinseră. Din

ochi îi curgeau lacrimi cenuşii, iar din urechi ieşeau fuioare de fum.

Erau cel puţin şaptezeci de persoane în sala de ospeţe — cavaleri în haine aspre, curteni cu doamnele lor, slujitorii tronului, curtezane, bufoni, muzicanţi, o mică trupă de actori care aveau de gând să joace o piesă mai târziu şi nenumăraţi servitori. Dintre toţi, Peter fu acela care se repezi spre tatăl său; pe el îl văzură toţi fugind spre regele nenorocit, iar asta îi conveni lui Flagg de minune.

Peter. Lumea o să-l ţină minte pe Peter.

Roland îşi duse o mână la stomac şi una la piept. Din gură îi ţâşni dintr-odată un fuior de fum gri, de parcă se pregătea să povestească din nou cum ucisese, ca un erou, dragonul.

Dar nu era un truc. Ţipa şi scotea fum pe gură, pe nări, pe urechi şi pe colţul ochilor. Gâtul i se făcuse de-a dreptul purpuriu.

— Dragonul! ţipă Roland, căzând în braţele fiului său. Dragonul!

Rostise ultimul cuvânt din viaţa lui.

32

Bătrânul nu se dădu învins uşor. Înainte de a muri, răspândi atâta căldură că nimeni, nici cei mai credincioşi servitori ai săi, nu se putu apropia de patul lui. De câteva ori, când văzură că ia foc cearşaful, aruncară pe bietul muribund găleţi cu apă. De fiecare dată, apa se transforma în valuri de aburi care se revărsau în dormitor şi în camera de zi, unde se înghesuiau împietriţi curtenii şi cavalerii şi doamnele, plângând şi frângându-şi mâinile.

Puţin înainte de miezul nopţii, o flacără verzuie ţâşni din gura lui Roland, aducându-i sfârşitul.

Flagg se îndreptă solemn spre uşa dintre dormitor şi camera de zi şi anunţă vestea tristă. Se lăsă o linişte de mormânt, spartă, după un minut, de un singur cuvânt rostit de un glas din mulţime. Flagg nu descoperi al cui era glasul, dar nici nu-l interesa. Destul că fusese rostit. Da, ar fi mituit pe cineva să-l rostească, dacă o asemenea faptă nu l-ar fi pus în pericol.

— Crimă!

Lumea rămase cu gura căscată.

Flagg ridică solemn braţul la gură ca să-şi acopere sămânţa de zâmbet de pe buze.

33

Doctorul curţii amplifică efectul cuvântului, însoţindu-l de încă trei: „Crimă prin otrăvire.“ Nu „crimă prin otrăvire cu Nisipul Dragonului“, întrucât, în tot regatul, numai Flagg cunoştea otrava.

Regele murise cu puţin înainte de miezul nopţii, dar, până în zori, acuzaţia de omor se răspândi în regat, ajungând până în cele mai îndepărtate colţuri din Baroniile de Răsărit, Apus, Miazăzi şi Miazănoapte: *crimă, regicid, Roland cel Bun ucis prin otrăvire.*

Înainte de răspândirea veştii, Flagg organiză percheziţionarea

castelului, de la punctul cel mai de sus (Turnul de Răsărit) la cel mai de jos (Temniţa Inchiziţiei, cu scaune, fiare şi cizme de tortură). Orice dovadă a teribilului omor trebuia căutată şi dezvăluită imediat.

Castelul răsuna de căutări. Îl răscoleau şase sute de bărbaţi aprigi şi nervoşi. Numai două locuri rămaseră necercetate: apartamentele celor doi prinţi, Peter şi Thomas.

Mezinul nu ştia nimic din ce se petrecea în castel. Avea febră atât de mare, încât doctorul curţii se alarmă. Deliră până se crăpă de ziuă şi zorii se furişară la fereastra lui. În coşmarul său, văzu două pocale cu vin ridicate şi auzi vocea tatălui său repetând la nesfârşit: „Ai pus ceva în el? Avea gust… de vin fiert cu mirodenii.“

Flagg ordonase căutarea, dar, pe la două dimineaţa, Peter îşi recăpătă puterile şi conduse el activitatea. Vrăjitorul nu interveni. Următoarele ore erau foarte importante. Ori pierdea totul, ori câştiga. Regele era mort, lăsând regatul fără stăpân. Dar nu pentru multă vreme. Dacă păcatul omorului nu va cădea repede şi definitiv pe umerii lui Peter, el va fi încoronat rege la picioarele turnului.

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, Peter ar fi fost bănuit imediat. Oamenii îi suspectează *întotdeauna* pe cei care au de câştigat în urma unei crime, iar prinţul câştigase multe prin moartea tatălui său. Otrăvirea era o faptă înfiorătoare, dar îl făcea stăpân peste regat.

Însă, aşa cum stăteau lucrurile acum, oamenii vorbeau mai degrabă de pierderea suferită de băiat, nu de ceea ce avea el de câştigat. Fireşte, şi *Thomas* îşi pierduse tatăl, adăugau ei după o pauză, parcă ruşinaţi că uitaseră de el. Dar Thomas era un băiat posac, supărat şi ciudat, care se certase de multe ori cu tatăl său, în vreme ce afecţiunea şi respectul lui Peter pentru acesta erau cunoscute în lung şi-n lat. De ce să-şi omoare Peter tatăl pentru coroană, când ar fi moştenit-o oricum peste un an, trei sau cinci, s-ar întreba oamenii, în caz că băiatul ar fi acuzat de groaznicul omor.

Dacă dovada crimei s-ar găsi într-un loc ascuns, cunoscut numai de Peter — într-un ungher din propriile sale încăperi —, lucrurile ar lua cu totul altă întorsătură. Oamenii ar vedea criminalul ascuns sub masca afecţiunii şi a respectului. Apoi ar spune că, în ultimele sale zile pe pământ, regele parcă îşi revenise dintr-o boală grea, se însănătoşise şi prinsese puteri. Poate că Peter îşi închipuise că va urma o bătrâneţe lungă, se panicase şi făcuse un lucru pe cât de prostesc, pe atât de monstruos.

Flagg mai ştia ceva: instinctul îi îndeamnă pe oameni să nu aibă deloc încredere în regi şi prinţi, pentru că ei pot să condamne la moarte printr-o simplă înclinare a capului, pentru orice fleac, cum ar fi o batistă scăpată pe jos în prezenţa lor. Regii măreţi sunt iubiţi, cei obişnuiţi sunt toleraţi, iar cei care vor urma la tron sunt un pericol necunoscut. Poate că poporul îl va iubi pe Peter, dar, dacă se vor găsi destule dovezi împotriva lui, îl vor condamna imediat.

Vrăjitorul spera că dovada nu se va lăsa mult aşteptată.

Un şoarece, nici mai mult, nici mai puţin. Mic… dar destul de mare ca să zguduie un regat din temelii.

34

În Delain, omul trecea numai prin trei etape în viaţă: era mai întâi copil, pe urmă jumătate-bărbat sau jumătate-femeie şi, la sfârşit, matur.

Etapa „jumătate” ţinea de la paisprezece la optsprezece ani.

Când Peter ajunse jumătate-bărbat, doicile mustrătoare fură înlocuite de valetul său, Brandon, şi de fiul acestuia, Dennis. Brandon îl va sluji mulţi ani la rând, dar nu toată viaţă. Peter n-avea mulţi ani, dar el se apropia de cincizeci. Când n-o să-l mai poată servi, o să-i ia locul Dennis. Familia lui Brandon slujea regi şi regine de opt sute de ani. Avea cu ce se mândri, pe bună dreptate.

Dennis se scula în fiecare dimineaţă la cinci, se îmbrăca, pregătea uniforma tatălui său şi-i dădea cu cremă pantofii. Pe urmă umbla prin bucătărie cu ochii cârpiţi de somn şi lua dejunul. La şase fără un sfert, pleca de acasă, din partea de vest a foişorului, şi pătrundea în castel pe la poarta mică de la apus.

Exact la ora şase intra cu grijă în camera lui Peter şi-şi vedea de treburile obişnuite: făcea focul, cocea şase brioşe pentru dejun şi încălzea apa pentru ceai. Apoi dădea o tură rapidă prin celelalte încăperi, ca să pună lucrurile la loc. Nu avea prea multe de făcut, pentru că Peter era foarte ordonat. La sfârşit, mergea în camera de studiu şi punea masa pentru dejun. Peter prefera să mănânce acolo, cu o carte de istorie deschisă în faţa ochilor.

Lui Dennis nu-i plăcea să se scoale devreme, dar ţinea mult la slujba lui şi la Peter, care avea întotdeauna răbdare cu el, chiar dacă greşea. Nu-l certase decât o singură dată, când îi adusese o mică gustare fără şerveţel pe tavă.

— Îmi pare foarte rău, înălţimea Ta, spusese Dennis. Nu m-am gândit…

— Data viitoare să te gândeşti!

Nu strigase, dar ridicare tonul. De atunci, Dennis nu mai uită de şerveţel şi, câteodată, pentru siguranţă, punea două pe tavă.

Odată treburile dimineţii terminate, Dennis se făcea nevăzut, căci apărea tatăl său. Brandon era valetul perfect, cu nod la cravată, păr

lipit de cap, pieptănat pe spate şi strâns într-un coc la ceafă, haina şi pantalonii trei sferturi impecabili, pantofii lucioşi ca oglinda (mulţumită fiului său). Dar noaptea, fără pantofi, cu haina în dulap, nodul de la cravată desfăcut şi un pahar de gin în mână, îi părea lui Dennis mult mai natural.

— Hai să-ţi zic ceva ce n-ai voie să uiţi niciodată, Denny, îi spunea Brandon băiatului în nenumărate rânduri, când se odihnea. Pe lumea asta sunt doar vreo câteva lucruri care ţin mult, dar nu mai multe. Dragostea femeii nu ţine mult, nici avântul alergătorului, nici lauda înfumuratului, nici vremea fânului vara, nici zăpada primăvara. Dar două-s alea care ţin: regele şi serviciul. Dacă rămâi cu prinţişorul tău până când îmbătrâneşte şi dacă ai grijă de el cum trebuie, o să aibă şi el grijă de tine. Serveşte-l şi-o să te servească, dacă vrei să ţii minte vorba mea. Mai toarnă-mi un pahar şi ia şi tu o gură, dacă vrei, da' numai una, că altfel ne jupoaie maică-ta de vii pe amândoi.

Fără îndoială, unii fii s-ar fi plictisit rapid de atâta morală, dar nu Dennis. El era un copil deosebit, care şi la douăzeci de ani credea că tatăl său e mai înţelept decât el.

În dimineaţa după moartea regelui, nu-i trebui prea mult să se dea jos din pat la ora cinci; îl trezise tatăl lui pe la trei, ca să-i dea vestea morţii lui Roland.

— Flagg a adunat oameni care să cerceteze palatul, îi spuse Brandon, cu ochii roşii de supărare, şi asta-i bine. Dar stăpânul meu o să ia el hăţurile în mână imediat. Mă duc să-l ajut să-l prindă pe ticălosul ăla de criminal, poate are nevoie de mine.

— Vin şi eu! strigă Dennis, bâjbâind după pantalonii trei sferturi.

— Nici să nu te gândeşti! îi interzise tatăl, pe un ton care-i tăie imediat elanul. Lucrurile trebuie să meargă înainte, crimă sau nu. Mai ales acuma trebuie să ne vedem de treabă. Stăpânul meu şi al tău o să fie încoronat rege la prânz, şi asta-i foarte bine, deşi nu-i taman momentul potrivit. Obiceiurile-s tot alea, fii fără grijă, dar s-ar putea să ne apese şi necazurile. Cel mai bine pentru tine, Dennis, e să-ţi vezi de treabă ca până acum.

Dispăru înainte ca băiatul să protesteze.

Când se făcu ora cinci, Dennis îi repetă mamei spusele tatălui şi-i zise că merge să-şi facă datoria, deşi ştia că Peter n-o să fie la el în cameră. Mama lui încuviinţă fără să clipească. Murea de nerăbdare să afle veşti. Îi spuse că poate să plece, desigur… dar să vină înapoi până la opt, ca să-i zică ce-a aflat.

Aşa că băiatul se duse în încăperile lui Peter, pe care le găsi goale. Cu toate acestea, îşi văzu de treabă, iar la sfârşit întinse masa pentru dejun în camera de studiu. Se uită cu părere de rău la farfurii şi pahare, la gemuri şi jeleuri, zicându-şi că n-o să le mănânce nimeni în dimineaţa aceea. Dar, pentru prima oară de când îl trezise tatăl său,

rutina îndatoririlor zilnice îi făcu bine, deoarece înţelese că, bună sau rea, viaţa nu va mai fi aceeaşi. Vremurile se schimbaseră.

Se pregătea să plece când auzi un zgomot. Era înăbuşit, aşa că nu-şi dădu seama exact de unde venea. Bănui doar zona. Întoarse capul spre biblioteca lui Peter şi inima începu să-i bată cu putere.

Printre cărţile aşezate relaxat pe rafturi se strecurau fuioare de fum.

Fugi spre ele şi începu să le dea jos în grabă. Observă că fumul ieşea din crăpăturile din spatele mobilei. Şi zgomotul se auzea mai clar, acum că mutase cărţile. Era un fel de chiţăit disperat.

Scotoci în toată biblioteca, înspăimântat şi cuprins de panică. Pe vremea aceea şi în locurile acelea, dacă oamenii se temeau de ceva, atunci de foc se temeau.

În curând, nimeri cu degetele arcul ascuns. Flagg prevăzuse asta. La urma urmei, nici nu era cine ştie ce secret, mai degrabă o distracţie pentru copii. Placa din spatele bibliotecii alunecă uşor spre dreapta, eliberând un norişor de fum cenuşiu şi, odată cu el, un miros extrem de neplăcut, o combinaţie de carne prăjită, blană arsă şi hârtie fumegândă.

Fără să gândească, Dennis împinse placajul la o parte. Bineînţeles, aerul pătrunse înăuntru. Obiectele care până atunci mocniseră începură să ardă de-a binelea.

Era momentul crucial, clipa în care Flagg trebuia să fie mulţumit nu de ceea ce ştia sigur că se va întâmpla, ci de anticiparea a ceea ce *s-ar putea* întâmpla. Toate eforturile sale din ultimii şaptezeci şi cinci de ani atârnau de ce va face un băiat de valet în următoarele cinci secunde. Dar membrii familiei Brandon erau valeţi din vremuri străvechi, iar vrăjitorul hotărâse că trebuie să conteze pe purtarea lor tradiţională desăvârşită.

Dacă Dennis ar fi încremenit de groază la vederea flăcărilor sau dacă ar fi dat fuga după un urcior cu apă, dovezile bine plasate ale lui Flagg ar fi ars în focul verzui. Peter n-ar fi fost niciodată acuzat de moartea tatălui său, ci ar fi fost încoronat rege la prânz.

Dar Flagg judecase corect. În loc să îngheţe de frică sau să alerge după apă, Dennis merse la nişă şi începu să stingă flăcările cu mâinile goale. În cinci secunde, focul era stins, iar băiatul nu se arse decât foarte puţin. Chiţăitul se auzea în continuare. Primul lucru pe care-l zări după ce împrăştie fumul cu mâinile fu un şoarece muribund, căzut pe-o parte. Doar un şoricel, iar Dennis omorâse, cum îi dicta datoria, zeci de fraţi de-ai lui fără să-i fie milă de ei. De data asta însă, îl cuprinse mila faţă de biata rozătoare. I se întâmplase ceva oribil, ceva ce el nu putea înţelege. Focul îi ardea blana în fâşii subţiri. Băiatul îl atinse, dar îşi trase imediat mâna când auzi un sâsâit, căci parcă atinsese soba micuţă din casa de păpuşi a Sashei.

Ieşea fum şi dintr-o cutie de lemn gravată, cu capacul întredeschis.

Ridică uşor capacul. Văzu penseta şi pachetul cu pete maronii care fumegau, dar nu arseseră… şi nu ardeau nici acum. Flăcările cuprinseseră scrisorile lui Peter, care nu erau deloc vrăjite. Le atinsese şoarecele, cu trupul lui fierbinte. Nu mai rămânea decât pachetul care ardea înăbuşit. Ceva îi spuse lui Dennis să nu-l atingă.

Se temea. Nu înţelegea ce se întâmplă şi nu era sigur că *voia* să înţeleagă. Un singur lucru ştia sigur, şi anume că trebuie să vorbească imediat cu tatăl său. El va şti ce să facă.

Dennis luă găleata cu cenuşă şi vătraiul din spatele sobei şi se duse la nişa secretă. Luă şoarecele fumegând cu vătraiul şi-l aruncă în găleată. Pentru siguranţă, udă colţurile arse ale scrisorilor. Apoi trase placa de lemn la loc şi acoperi nişa, aşeză cărţile pe rafturi şi plecă din camera lui Peter. Luă găleata cu el. Nu se mai simţea servitorul devotat al lui Peter, ci un hoţ.

Prada lui era un şoricel care muri înainte ca el să ajungă la poarta de la apus.

Şi, înainte să ajungă acasă, în capătul celălalt al castelului, în minte îi încolţi o bănuială înfricoşătoare. Era primul locuitor din Delain căruia îi trecea prin cap aşa ceva, dar nu şi ultimul.

Încercă să-şi scoată din cap gândul înfiorător, dar nu reuşi. Ce fel de otravă îl omorâse pe regele Roland? Se întrebă el. Ce fel de otravă fusese?

Acasă, nu se simţi deloc în apele lui şi nu răspunse la niciuna dintre întrebările mamei. Nu-i arătă şoarecele din găleată. Îi spuse că trebuie să vorbească cu tatăl lui imediat ce se întoarce — era foarte important. Pe urmă se duse în cameră şi se întrebă din nou ce fel de otravă îl omorâse pe rege. Nu ştia decât un lucru despre ea, dar şi atât era destul. Fusese una fierbinte.

35

Brandon veni înainte de zece, nervos, frânt de oboseală şi indispus. Era murdar şi transpirat, o tăietură subţire îi brăzda fruntea, iar din păr îi atârnau fire lungi de pânză de păianjen. Nu găsise nici urmă de ucigaş. Singura veste pe care o dădu familiei fu că pregătirile pentru încoronarea lui Peter se desfăşurau în mare grabă în Piaţa Turnului, sub îndrumarea lui Anders Peyna, marele judecător al regatului.

Soţia îl înştiinţă de întoarcerea lui Dennis. Brandon încruntă din sprânceană. Se duse la uşa camerei fiului său şi bătu nu cu degetele, ci cu pumnul.

— Ieşi afară, băiete, şi spune-ne de ce-ai adus găleata cu cenuşă din camera stăpânului.

— Nu, vino tu înăuntru, tată, nu vreau să vadă mama ce e în găleată şi nici să audă ce vorbim.

Brandon năvăli în camera băiatului. Soţia lui aşteptă speriată lângă sobă, crezând că Dennis pusese la cale vreo prostie de-a lui, vreo

şmecherie nelalocul ei, şi că-i va auzi în curând ţipetele, căci începând din acea zi, de la prânz, tatăl său va servi nu un prinţ, ci un rege. Obosit şi furios, o să-şi reverse temerile şi frustrările asupra băiatului. Nu-l condamna pe Dennis.

În dimineaţa aceea, toţi locuitorii Turnului de la Apus erau isterici, alergau în toate părţile ca scăpaţi de la balamuc, repetând nenumărate zvonuri false, apoi retrăgându-le ca să repete altele, noi.

Dar nu se auziră voci ridicate din camera băiatului. Cei doi ieşiră de acolo după o oră. O singură privire a soţului îndreptată spre chipul palid al mamei o aduse în pragul leşinului. Dennis mergea în spatele tatălui său ca un căţeluş speriat.

Brandon căra găleata cu cenuşă.

— Unde mergeţi? întrebă femeia timid.

Brandon nu-i răspunse, iar Dennis amuţi. O privi scurt, apoi îşi urmă tatăl, care ieşi pe uşă. Nu-l mai văzu pe niciunul din ei decât peste o zi şi-i crezu morţi pe amândoi, sau, mai rău, închişi în Temniţa Inchiziţiei, dedesubtul castelului.

Gândurile ei sumbre nu erau foarte departe de adevăr, căci ziua care urmă fu plină de evenimente înspăimântătoare. În alte părţi, unde răscoalele, alarmele şi execuţiile în miez de noapte aveau loc foarte des, n-ar fi fost aşa de neagră. Există şi astfel de locuri, deşi n-aş vrea să fiu nevoit s-o recunosc. Dar de ani de zile, chiar de secole întregi, în Delain domneau ordinea şi liniştea şi se poate ca locuitorii lui să fi ajuns nişte răsfăţaţi. Necazurile începură când Peter nu fu încoronat rege la prânz şi se sfârşiră cu vestea uluitoare că prinţul urma să fie judecat în sala turnului pentru uciderea tatălui său. Dacă Delain ar fi avut bursă, sigur s-ar fi prăbuşit.

Construirea platformei pentru încoronare începu odată cu prima rază de lumină. O să fie una improvizată din scânduri simple, ştia Anders Peyna, dar florile şi pânza vor acoperi petele. Moartea regelui îi luase pe neaşteptate, căci crima nu se poate prezice. Dacă s-ar prezice, n-ar mai exista omoruri, iar lumea ar fi un loc mai fericit. Pe lângă asta, nu pompa şi ceremonia contau, ci că oamenii simt continuitatea la tron. Dacă locuitorii regatului trăiau cu impresia că totul se desfăşura normal, în ciuda faptei îngrozitoare petrecute, lui Peyna nu-i păsa câte fete cu buchete în mâini se vor zgâria în aşchiile scândurilor.

Dar la ora unsprezece construcţia se opri dintr-odată. Gărzile trimiseră acasă fetele cu flori în mână şi ochii plini de lacrimi.

La şapte, gărzile îşi puseseră uniforma roşie de gală şi chipiele gri şi înalte. Trebuiau să străjuiască drumul pe care va merge Peter pentru a primi coroana. La unsprezece, primiseră alte ordine ciudate, neliniştitoare. Se dezbrăcară de uniforma de gală în mare grabă, înlocuind-o cu ţinuta de zi cu zi, ponosită, cenuşie. Săbiile scurte luară

locul celor făloase, dar incomode, iar coifurile din piele, adică ţinuta de campanie obişnuită, înlocuiră chipiele impresionante, dar nepractice.

Ţinută de campanie — însuşi expresia era tulburătoare. Există ţinută de campanie obişnuită? Nu cred. Dar peste tot umblau soldaţi astfel îmbrăcaţi, cu feţe aspre şi neiertătoare.

„Prinţul Peter s-a sinucis.“ Aşa suna cel mai răspândit zvon deasupra turnului.

„Prinţul Peter a fost omorât!” Aşa suna al doilea zvon.

„Roland trăieşte! I s-a pus un diagnostic greşit, doctorul a fost decapitat, bătrânul rege e nebun şi nimeni nu ştie ce să facă.“ Aşa suna al treilea zvon.

Şi mai erau multe, multe altele, care de care mai prosteşti.

Nimeni nu dormea când peste turnul îndurerat din castel şi locuitorii săi posomorâţi se lăsă întunericul. Erau aprinse toate torţele din Piaţa Turnului, castelul strălucea şi el de lumini, iar în fiecare casă pâlpâiau lumânări în jurul cărora oamenii se adunau şi discutau ultimele evenimente. Toţi erau de acord că era pe cale să se întâmple o nenorocire.

Noaptea păru şi mai lungă decât ziua. Doamna Brandon nu se culcă, ci-şi aşteptă bărbatul şi copilul în singurătate apăsătoare. Stătu la fereastră, dar, pentru prima oară în viaţa ei, aerul gemea de prea multe bârfe chiar şi pentru urechea ei. Credeţi că se putea opri să le-asculte? Nici poveste.

Când orele mici ale dimineţii făcură loc zorilor mult aşteptate, un alt zvon le îndepărtă pe cele vechi. Unul incredibil, dar răspândit cu tot mai multă siguranţă. Până şi gărzile, la posturi, îl repetau în şoaptă. Pe doamna Brandon o cuprinse o spaimă cumplită, pentru că-şi aminti — prea bine! — de chipul alb ca moartea al lui Dennis când venise acasă cu găleata de cenuşă. Sigur fusese ceva în ea, mirosea urât, a ars, dar băiatul nu voise să i-o arate.

„Prinţul Peter a fost arestat pentru uciderea tatălui său.“ Aşa suna înspăimântătorul zvon. „A fost arestat… Prinţul Peter a fost arestat… prinţul şi-a ucis tatăl!“

Puţin înainte de a se crăpa de ziuă, biata femeie îşi prinse capul în mâini şi începu să plângă. Nu peste mult, suspinele ei se stinseră într-un somn agitat.

36

— Acuma spune-mi ce-i în găleată, fiule, şi repede! Să nu mă prosteşti, pricepi? îi ordonă Brandon lui Dennis după ce intră în camera lui şi închise uşa.

— Îţi arăt imediat, tată, dar mai întâi răspunde-mi la o întrebare: ce fel de otravă l-a omorât pe rege?

— Nimeni nu ştie.

— Dar în ce fel a murit regele?

— Arată-mi ce-i în găleată, băiete. Acuma! Brandon îşi ridică pumnul mare şi greu.

Nu-l scutură, doar îl ridică.

— Arată-mi sau te pocnesc de nu te vezi. Valetul privi îndelung şoarecele mort, fără să scoată un cuvânt. Dennis se uită la el speriat. Faţa tatălui său era tot mai albă, mai serioasă şi mai întunecată. Din ochii animalului nu mai rămăseseră decât două cristale mici şi negre, ca nişte resturi de cărbuni încinşi. Blana era tot neagră. Încă mai scotea fum din urechiuşe, iar dinţii, dezveliţi de rânjetul morţii, erau de un negru-funingine, ca şi cum ar fi căzut în grătarul sobei.

Brandon duse mâna spre el ca să-l atingă, dar şi-o trase înapoi. Ridică ochii spre băiat şi-l întrebă:

— Unde l-ai găsit?

Dennis începu să bolborosească frânturi de propoziţii fără înţeles. Valetul îl ascultă câteva clipe, apoi îl strânse de umăr:

— Trage-ţi sufletul şi vorbeşte cu rost, Denny. Îs de partea ta, ca întotdeauna, ştii tu. Ai făcut bine c-ai ascuns animalul de maică-ta. Acuma zi-mi cum l-ai găsit şi unde.

Uşurat şi potolit, Dennis reuşi să-i povestească totul de la cap la coadă. Nu se lungi cât m-am lungit eu, dar tot îi trebuiră câteva minute. Tatăl său se aşeză pe scaun, cu degetele la frunte, acoperindu-şi ochii. Nu întrerupse cu întrebări şi nu scoase niciun geamăt.

La sfârşit, mormăi trei cuvinte. Numai trei, dar îi făcură băiatului inima cât un purice:

— Întocmai ca regele.

Buzele lui Brandon tremurau de frică, deşi se străduia să zâmbească.

— Crezi că animalul de colo o fi fost regele şoarecilor, Denny?

— Tată, tăticule… eu… eu…

— Zici c-ai văzut o cutie.

— Da.

— Şi un pachet.

— Da.

— Şi pachetul era ars puţin, da' nu de tot.

— Da.

— Şi o pensetă.

— Da, ca aia cu care-şi smulge mama părul din nas…

— Sst, făcu Brandon, şi se frecă din nou cu încheieturile degetelor pe frunte. Stai să mă gândesc.

Trecură cinci minute. Tatăl său stătea nemişcat, ca şi cum ar fi adormit, dar Dennis ştia că nu doarme. Valetul nu ştia că Peter primise cutia cadou de la mama sa şi că o pierduse când era mic; se întâmplase cu mult înainte ca prinţul să devină jumătate-bărbat şi să fie slujit de el. Dar ştia de nişă: o descoperise la începutul primului an

ca valet. După cum poate c-am spus deja, nu era chiar un compartiment secret, dar îl mulţumea pe un băiat aşa de deschis ca Peter. Brandon ştia de nişă, dar nu se mai uitase în ea de când o descoperise, când văzuse acolo nimicurile pe care orice copil le-ar fi numit comoara lui: un pachet de tarot cu câteva cărţi lipsă, un săculeţ cu pietre colorate, o monedă norocoasă şi o coadă împletită din coama lui Peony. Dacă un valet bun se pricepe la ceva, atunci la discreţie se pricepe, la respectul faţă de viaţa celorlalţi. Nu se mai uită niciodată în compartimentul secret. Ar fi fost un fel de furt.

În cele din urmă, Dennis îl întrebă:

— Să mergem acolo, tată, ca să te uiţi în cutie?

— Nu. Trebuie să mergem la marele judecător cu şoarecele ăsta şi să-i repeţi tot ce mi-ai spus mie.

Băiatul se trânti pe pat. Parcă primise un pumn în stomac. Peyna, omul care trimitea oamenii la temniţă sau ordona să fie decapitaţi! Peyna, cu chipul său alb, ameninţător şi sprâncenele mari, ca de ceară! Peyna, cel mai puternic om din Delain după rege!

— Nu, şopti el. Tată, nu pot… Nu…

— Trebuie să poţi, spuse Brandon ferm. E o poveste *teribilă, cea mai teribilă* din câte-am auzit, dar trebuie scoasă la lumină, ca să se facă dreptate. O să-i zici tot ce mi-ai zis mie, şi-atunci totul o să cadă în mâinile lui.

Dennis se uită în ochii tatălui său şi văzu că nu are cale de scăpare. Dacă refuza să meargă, l-ar fi prins de gât şi l-ar fi târât în faţa lui Peyna ca pe-un pisoi, cât ar fi fost el băiat de douăzeci de ani.

— Bine, tată, acceptă el nenorocit, zicându-şi c-o să cadă lat când o să simtă privirea rece şi calculată a judecătorului aţintită asupra sa. Apoi, tot mai speriat, îşi aminti că furase o găleată de cenuşă din camera prinţului. Dacă n-o să moară de frică în clipa în care Peyna o să-i ordone să vorbească, probabil c-o să-şi petreacă restul zilelor în cea mai adâncă temniţă pentru furt.

— Să fii cu mintea limpede, Denny, cât de limpede poţi. Peyna e un om aspru, dar cinstit. N-ai făcut nicio faptă ruşinoasă. Îi repeţi ce mi-ai zis mie.

— Bine, şopti băiatul. Mergem acum?

Brandon se ridică de pe scaun şi îngenunche.

— Mai întâi ne rugăm. Vino lângă mine, băiete.

Dennis îl ascultă.

37

Peter fu judecat, găsit vinovat de moartea regelui şi condamnat la temniţă pe viaţă, în celula rece din vârful turnului. Totul ţinu doar trei zile. N-o să-mi ia prea mult să vă povestesc cum s-au strâns ghearele capcanei lui Flagg în jurul lui.

Peyna nu ordonă să înceteze imediat pregătirile de încoronare.

Crezu că Dennis se înşală şi că cele povestite de el au o explicaţie rezonabilă. Totuşi, starea în care se afla şoarecele mort, atât de asemănătoare cu cea a regelui, nu putea fi ignorată. În plus, cei din familia Brandon erau cunoscuţi în tot regatul ca oameni cinstiţi şi cu capul pe umeri. Asta era important, dar mai era un lucru, şi mai important: dacă Peter va fi încoronat rege, atunci trebuie să fie nepătat.

Peyna ascultă povestea lui Dennis de la început până la sfârşit, apoi îl chemă pe Peter. Băiatul ar fi murit pur şi simplu de frică în faţa stăpânului său, dar judecătorul îi dădu voie să meargă în cealaltă cameră, împreună cu tatăl său. Cât se poate de serios, Peyna îi explică prinţului că era acuzat… de moartea tatălui său. Anders Peyna spunea întotdeauna exact ce era de spus, oricât de tare ar fi durut vorbele sale.

Peter se arătă uimit… şocat de-a dreptul. Nu uitaţi că încă se lupta cu gândul pierderii iubitului său tată, ucis de o otravă care-i arsese trupul mai întâi pe dinăuntru, apoi pe dinafară. Nu uitaţi că el condusese oamenii în căutarea dovezilor noaptea de dinainte, nu dormise şi era frânt de oboseală. Mai presus de toate, nu uitaţi că, deşi înalt şi lat în umeri ca un bărbat, avea doar şaisprezece ani. Vestea uluitoare îl făcu să izbucnească în lacrimi — un lucru pe care n-ar fi trebuit nicidecum să-l facă în faţa ochilor reci şi cercetători ai lui Peyna.

Dacă ar fi negat ferm acuzaţia sau dacă şi-ar fi exprimat uimirea, oboseala şi durerea râzând de aşa o idee absurdă, lucrurile s-ar fi încheiat imediat. Sunt convins că această posibilitate nici nu i-a trecut prin cap lui Flagg, dar unul dintre punctele lui slabe era să-i judece pe alţii după mintea lui întunecată şi murdară. Îi privea pe toţi cu ochi bănuitori şi credea că toţi au un motiv ascuns pentru faptele lor.

Avea o minte întortocheată, ca un coridor cu oglinzi în care obiectele se reflectau de două ori, în mărimi diferite.

Cărarea străbătută de gândurile lui Peyna nu era deloc şerpuitoare, ci dreaptă. Îi venea foarte greu, aproape imposibil, să creadă că Peter îşi otrăvise tatăl. Dacă s-ar fi enervat la culme sau i-ar fi râs în nas, poate nici n-ar mai fost nevoie să fie cercetată cutia din lemn gravată, penseta sau pachetul care, chipurile, se aflau în ea. Lacrimile însă nu făceau deloc o impresie bună. Ele exprimau vina unui băiat destul de mare ca să ucidă, dar nu destul de mare să-şi ascundă fapta.

Peyna hotărî că investigaţia trebuie să continue. Nu-i plăcea deloc, pentru că trebuia să cheme gărzile, iar asta însemna bârfe, şoapte care vor răspândi bănuielile căzute asupra prinţului, pătând primele săptămâni ale domniei sale.

Pe urmă se gândi mai bine. Poate că bârfele puteau fi evitate. Va chema numai şase gărzi.

Atât. Patru puteau sta de pază în faţa uşii. După ce se va încheia toată tărăşenia, le putea expedia în celălalt capăt al regatului. Brandon şi fiul său vor fi şi ei exilaţi. Mare păcat, dar oamenii nu prea ştiu să-şi ţină gura, mai ales cei cu limba dezlegată de băutură, iar lumea ştia că lui Brandon îi place ginul.

Aşa că ordonă încetarea temporară a lucrului la tribuna pentru încoronare. Era convins că va fi reluat curând; în nici jumătate de oră, muncitorii se vor apuca de treabă, transpiraţi şi bolborosind nervos că pierduseră timp preţios.

Dar, vai!

38

Cutia, pachetul şi penseta erau în nişă, după cum ştiţi şi voi. Peter jură pe numele mamei sale că nu avea o astfel de cutie, dar jurămintele sale înfocate păreau acum ridicole. Peyna prinse cu grijă cu penseta pachetul puţin ars, se uită în el şi văzu trei grăunţe de nisip verde. Erau atât de mici, că de-abia se zăreau, dar judecătorul, cu gândul la otrava care-l omorâse şi pe măreţul rege, şi pe şoarecele umil, aşeză pachetul la loc în cutie şi închise capacul. Chemă înăuntru două din gărzile care păzeau la uşă, dându-şi seama că treaba era foarte serioasă.

Cutia fu pusă cu atenţie pe biroul lui Peter. Din ea se strecurau norişori de fum. Uneia din gărzi i se ordonă să-l aducă pe bărbatul care cunoştea cele mai multe lucruri despre otrăvuri din tot regatul.

Acel bărbat era, desigur, Flagg.

39

— N-am niciun amestec în povestea asta, Anders, spuse Peter.

Îşi revenise, dar era tot alb la faţă şi nenorocit, cu ochii de un albastru mai adânc decât îi văzuse vreodată marele judecător.

— Deci cutia e a *ta?*

— Da.

— De ce n-ai recunoscut de la început?

— Am uitat de ea. N-am mai văzut-o de cel puţin unsprezece ani. Am primit-o de la mama.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

„Nu-mi mai spune «Stăpâne» sau «înălţimea Ta», îşi zise Peter, înfiorat. Nu mi se mai adresează cu nicio formulă respectuoasă. Oare chiar mi se întâmplă toate astea? Tata, otrăvit?

Thomas, bolnav de moarte? Peyna, în faţa mea, gata să mă acuze de crimă? Şi cutia mea — în numele zeilor, de unde a răsărit şi cine a pus-o în compartimentul secret din spatele cărţilor?“

— Am pierdut-o, spuse el, pe un ton tărăgănat. Anders, nu crezi că mi-am ucis tatăl, nu-i aşa?

„N-am crezut… dar acum am îndoieli“, îşi zise Peyna.

— L-am iubit din toată inima.

„Aşa am crezut întotdeauna, dar acum şi de asta mă îndoiesc.“

40

Flagg năvăli în cameră şi, fără să se uite la Peyna, începu să-l bombardeze cu întrebări pe prinţul uluit, înspăimântat şi şocat. A fost găsită otrava sau ucigaşul? A fost descoperită vreo conspiraţie? După părerea lui, ucigaşul lucrase de unul singur şi era cu siguranţă nebun de legat. Își petrecuse toată dimineaţa în faţa globului de cristal, dar obiectul se încăpăţânase să rămână negru. Nu-i păsa, ştia să facă mai multe decât să rupă oase şi să se holbeze în glob. Îi plăceau faptele, nu vrăjile. Dacă prinţul voia ca el să facă un lucru anume, să cerceteze vreun ungher întunecat…

— Nu te-am chemat aici ca să auzim cum te bâlbâi ca papagalul tău cu două capete care vorbesc deodată, îl opri Peyna nervos.

Nu-l suporta pe Flagg. În ochii lui, vrăjitorul ajunsese nulitatea curţii imediat după moartea lui Roland. Poate că ştia ce erau grăunţele acelea verzui din pachet, dar altfel era inutil.

„Peter nici n-o să stea de vorbă cu ticălosul ăsta când va fi rege“, îşi zise Peyna. Dar se opri, pierzându-şi şirul gândurilor, căci şansele de încoronare a lui Peter scădeau văzând cu ochii.

— Nici n-am venit pentru asta, replică Flagg.

Se uită la Peter şi întrebă:

— De ce am fost chemat, regele meu?

— Nu-i spune aşa! explodă Peyna, uimit de propria reacţie.

Vrăjitorul îi citi uimirea pe faţă şi, cu toate că se prefăcu mirat, o înţelese perfect şi fu satisfăcut. Viermele suspiciunii se târa spre inima de gheaţă a marelui judecător. Foarte bine.

Peter îşi întoarse privirea de la amândoi şi scrută împrejurimile, încercând încă o dată să se controleze. Își ţinea degetele atât de strâns lipite unele de altele, că se i albiseră articulaţiile. Părea mult mai bătrân decât era.

— Vezi cutia de pe masă? întrebă Peyna.

— Da, mare judecător, răspunse Flagg cu glas sec, cât se poate de formal.

— Înăuntrul ei se află un pachet care arde mocnit. Iar în el sunt nişte grăunţe de nisip. Vreau să le cercetezi şi să-mi spui ce sunt, dacă ştii. Îţi atrag atenţia să nu cumva să le atingi. Cred că ele au provocat moartea regelui.

Flagg se prefăcu îngrijorat. Ca să fiu sincer, se simţea foarte bine. Întotdeauna se simţea bine când se prefăcea. Îi plăcea să joace diverse roluri.

Vrăjitorul luă pachetul cu ajutorul pensetei şi se uită în el.

— Vreau o bucată de obsidian, spuse el, cu privirea aprinsă. Acum.

— Am eu una în birou, spuse Peter trist, scoţând roca dintr-un sertar.

Era la fel de mare ca bucata folosită şi aruncată de Flagg, dar mai groasă. Prinţul o dădu uneia dintre gărzi, care i-o înmână vrăjitorului. Acesta o privi în lumină, încruntând puţin din sprâncene… dar în sufletul lui un omuleţ sărea fericit în sus şi în jos, răsturna căruţe şi făcea tumbe. Obsidianul semăna cu al lui, dar era crăpat şi ciuntit. O, zeii erau de partea lui! Ce fericire! Ce fericire!

— L-am scăpat pe jos acum un an sau doi, explică Peter, observând privirea interesată a vrăjitorului. Nu ştia — şi nici Peyna n-avea de unde să ştie — că adăugase o cărămidă la zidul care se ridica în jurul lui. Jumătatea pe care-o ţii în mână a căzut pe covor şi nu s-a spart. Cealaltă s-a lovit de pietrele din podea şi s-a făcut ţăndări. Obsidianul e o rocă grea, dar se sparge uşor.

— Aşa e, stăpâne? întrebă Flagg, cât se poate de serios. N-am mai văzut o astfel de piatră până acum, deşi am auzit de ea.

Aşeză roca pe masă şi răsturnă conţinutul pachetului peste ea. Intr-o clipă, din ea se ridicară dungi subţiri de fum. Toţi cei de faţă văzură cum fiecare grăunţă se scufundă într-o gropiţă făcută în cea mai tare piatră din lume. Gărzile scoaseră murmure de uimire.

— *Linişte*! răcni Peyna, întorcându-se către ele.

Gărzile se dădură înapoi, toţi având o figură prelungă şi palidă de frică. Li se părea că la mijloc e vrăjitorie curată.

— Cred că ştiu ce sunt aceste grăunţe şi cum să verific spusele mele, rosti Flagg răspicat. Dar, dacă am dreptate, trebuie să fac un test imediat.

— De ce? vru Peyna să afle.

— Cred că sunt grăunţe din Nisipul Dragonului. Am avut şi eu câteva mai demult, dar au dispărut, din păcate, şi n-am apucat să le studiez îndeaproape. Poate că mi-au fost furate.

Vrăjitorului nu-i scăpă privirea fulgerătoare a lui Peyna către Peter.

— Din când în când, m-am gândit la ele cu teamă, pentru că sunt cunoscute drept cea mai puternică otravă de pe pământ. N-am avut ocazia să-i testez proprietăţile şi am avut îndoieli în privinţa ei, dar acum văd că ceea ce am auzit despre ea se adevereşte.

Flagg arătă spre obsidian. Gropiţele în care se ascundeau cele trei grăunţe aveau cam doi centimetri adâncime şi fumegau ca nişte mici focuri de tabără. Vrăjitorul bănui că fiecare rosese cam jumătate din rocă.

— Cele trei grăunţe de nisip mănâncă repede din cea mai tare piatră de pe pământ. Se ştie că Nisipul Dragonului e atât de coroziv, încât roade orice solid — absolut orice solid. Şi emană o căldură insuportabilă. Gardă!

Flagg arătă cu degetul spre una dintre gărzi. Aceasta făcu un pas în faţă, deloc încântată.

— Pune mâna pe marginea pietrei, îi ordonă vrăjitorul.

Când garda întinse degetele ca să atingă obsidianul pe post de prespapier, vrăjitorul adăugă răstit:

— Numai pe margine! Să nu atingi găurile!

Garda atinse piatra şi-şi retrase mâna, speriată. Își duse imediat degetele în gură, dar Flagg tot apucă să vadă băşicile.

— Obsidianul se încălzeşte foarte încet, din câte ştiu, continuă el, dar bucata asta e fierbinte ca plita de pe sobă… şi numai de la trei grăunţe de nisip, care încap pe unghia degetului mic şi mai rămâne şi loc pe deasupra! Pune mâna pe masa prinţului, mare judecător!

Peyna atinse masa. O simţi, spre uimirea lui, foarte fierbinte. Cu siguranţă că lemnul tare va începe să ardă mocnit în curând.

— Trebuie să luăm măsuri de îndată. Masa se va aprinde imediat. Dacă inspirăm fumul — presupunând că poveştile pe care le-am auzit sunt adevărate — o să murim cu toţii în câteva zile. Dar, pentru siguranţă, încă un test…

Gărzile începură să se agite iarăşi.

— Bine, spuse Peyna, despre ce test este vorba? Repede, omule!

Îl detesta pe Flagg mai tare ca oricând. Dacă vreodată simţise că nu e bine să-l subestimeze, acum era mai sigur că greşise. Cu câteva minute înainte, n-ar fi dat pe el nicio ceapă degerată, considerându-l nulitatea curţii. Acum însă, se părea că vieţile lor — şi acuzaţia adusă lui Peter — depindeau de el.

— Eu zic să umplem o găleată cu apă, vorbi Flagg mai repede ca oricând. Ochii îi luciră de sclipiri întunecate.

Gărzile şi Peyna se holbau la gropiţele din obsidian, la fuioarele subţiri de fum, ca păsările hipnotizate de pitoni încolăciţi în cuib. Cât roseseră grăunţele din piatră? Nu se putea spune. Până şi Peter se uita, deşi pe chip tot i se citea un amestec de oboseală, suferinţă şi nedumerire.

— Apă de la pompa prinţului! strigă Flagg către una din gărzi. În găleată sau într-un vas adânc. Acum! Acum!

Garda se uită la Peyna.

— Adu apa, îi ordonă judecătorul, încercând să-şi ascundă teama. Dar îi *era* frică, iar Flagg ştia.

Garda plecă. În câteva clipe, o auziră pompând apă într-o găleată pe care-o găsi în dulapul valetului.

Flagg vorbi din nou:

— O să-mi ud degetul cu apă din găleată şi-o să scurg o picătură într-una dintre gropiţe. Priviţi cu atenţie, mare judecător. Trebuie să vedem dacă apa se înverzeşte. Ăsta este un semn sigur.

— Şi pe urmă? îl întrebă Peyna tensionat.

Garda se întoarse. Flagg luă găleata şi-o aşeză pe masă.

— Pe urmă o să scurg picături şi în celelalte gropiţe. Vrăjitorul vorbea potolit, dar i se aprinseseră obrajii. Apa n-o să oprească Nisipul

Dragonului, dar o să încetinească arderea.

Ca să-i sperie mai tare pe toţi, vrăjitorul exageră puţin gravitatea situaţiei.

— De ce nu scufundăm piatra în apă? propuse grabnic una din gărzi.

Peyna îi aruncă o privire ameninţătoare, dar Flagg îi răspunse calm, vârându-şi degetul mic în găleată.

— Vrei să scoatem grăunţele de nisip din gropiţele pe care le-au făcut în piatră şi în masa băiatului? întrebă el, aproape vesel. Te lăsăm pe tine aici, să stingi focul când seacă apa, deşteptule!

Garda tăcu ruşinată.

Flagg scoase degetul din găleată.

— Apa e deja caldă, i se adresă el lui Peyna, numai pentru că a stat puţin pe masă.

Ridică încet degetul de care atârna un strop deasupra unei gropiţe.

— Fii atent! se răsti el.

Lui Peter i se păru că are în faţă un amărât de negustor ambulant pe cale să realizeze un truc ieftin. Însă Peyna se aplecă în faţă. Gărzile îşi alungiră gâturile. O clipă, în stropul de apă se reflectă toată camera lui Peter: un tablou în miniatură, cu colţuri rotunjite. Alunecă încet de pe deget şi căzu în gropiţă.

Se auzi un sâsâit ca de untură scăpată în tigaie. Din gropiţă se înălţă o spirală de fum… dar, înainte de asta, Peyna văzu clar o sclipire verzuie. În clipa aceea, soarta lui Peter fu pecetluită.

— Nisipul Dragonului, pe toţi zeii! şopti Flagg răguşit. *Să nu cumva, să inspiraţi fumul!*

Anders Peyna era cunoscut drept un om foarte curajos, dar acum îi era frică. Pentru el, licărirea verzuie fusese întruchiparea diavolului.

— Stinge-le şi pe celelalte două! Acum!

— Ţi-am spus, rosti Flagg, vârând calm degetul în apă şi uitându-se la obsidian, că nu pot fi stinse cu una, cu două. Ar fi o soluţie, zic unii, dar numai una. N-o să-ţi placă. Dar putem încetini arderea şi scăpa de otravă pe urmă. Cred.

Scutură prudent două picături de apă în celelalte gropiţe. Cele două sclipiri verzi fură însoţite de fuioare subţiri de fum.

— Suntem în siguranţă o vreme, cred, reluă vrăjitorul. Una dintre gărzi scoase un oftat sonor. Adu-mi nişte mănuşi… sau nişte cârpe… orice, ca să ridic piatra. Arde ca focul, iar picăturile de apă se vor evapora imediat.

Se aduseră de îndată două mănuşi de bucătărie din dulapul valetului. Flagg prinse obsidianul îl ridică cu grijă, fără să-l clatine, apoi îl aruncă în găleată. Văzură toţi strălucirea verzuie a apei.

— Acum e bine, continuă el. Una dintre gărzi trebuie să scoată găleata din castel şi s-o ducă la pompa mare de lângă copacul

străvechi. Acolo va scoate apă într-un lighean mare şi va pune găleata în el. Vasul va fi dus la fundul lacului Johanna, în mijlocul lui. Nisipul Dragonului o să încălzească lacul în o sută de mii de ani, dar asta să fie grija celor care-or trăi atunci, zic eu.

Peyna se gândi o clipă, îşi muşcă buzele, neştiind ce hotărâre să ia, ceea ce nu-i stătea în fire, apoi spuse:

— Tu, tu şi tu. Faceţi ce spune el.

Găleata fu scoasă afară. Gărzile o cărau ca pe-o bombă gata să explodeze. Flagg se distra, căci nu erau decât şmecherii de vrăjitor, cum suspectase Peter mai devreme. Picăturile de apă din gropiţe nu opreau arderea, cel puţin nu multă vreme, dar apa din găleată era suficientă ca să ude bine obsidianul. Ar fi fost de-ajuns şi mai puţin lichid pentru mai multe grăunţe de nisip… un pocal de vin, să zicem. Dar n-au decât să creadă ce vor. Cu atât mai furioşi vor fi pe Peter.

După plecarea gărzilor, Peyna se întoarse spre Flagg.

— Ai spus că există o cale de a opri Nisipul Dragonului să lucreze.

— Da. Din câte am auzit, dacă cineva înghite grăunţele, o să moară în chinuri groaznice… dar, odată cu ea, moare şi puterea grăunţelor. Am vrut să verific eu însumi, dar nisipul pe care l-am avut pur şi simplu a dispărut.

Alb la faţă ca moartea, Peyna se uita fix în ochii vrăjitorului.

— Şi pe cine aveai de gând să încerci otrava asta afurisită, Vrăjitorule?

— Păi, bineînţeles că pe un şoarece, mare judecător, răspunse Flagg pe un ton cât se poate de nevinovat.

41

La trei după-amiază, avu loc o întrunire neobişnuită a curţii regale din Delain într-o încăpere de la baza turnului, una mare, căreia lumea îi zicea, de ani de zile, „Curtea lui Peyna“.

„Întrunire“… Ştiu că nu vă place acest cuvânt. E prea blând ca să descrie hotărârea însemnată la care s-a ajuns în după-amiaza aceea. Nu pot să-i spun audiere sau judecată, pentru că nu avea temei legal, dar era foarte importantă, cum şi voi cred că v-aţi dat seama.

Încăperea era suficient de mare ca să intre în ea cinci sute de oameni, dar la întrunire nu participau decât şapte. Unul stătea separat, dar ceilalţi şase se strânseseră unul lângă altul, de parcă nu se simţeau în largul lor într-un loc unde ar fi încăput o armată. Blazonul regatului — un inorog care străpunge cu cornul un dragon — atârna pe unul dintre pereţii rotunzi de piatră. Peter întoarse privirea spre el de nenumărate ori. În afară de el, mai erau acolo Peyna, Flagg (desigur, cel care stătea separat) şi patru din marii avocaţii regali. În total, erau zece avocaţi regali, dar ceilalţi şase îşi făceau datoria în locuri foarte îndepărtate ale Delainului. Peyna nu mai aşteptă după ei. Trebuia să se mişte repede şi hotărât, ca să nu aibă de suferit regatul.

Dar faptul că avea nevoie de ajutorul tânărului ucigaş cu sânge rece ca să evite un măcel îi amăra sufletul.

Era pe deplin convins că Peter îşi ucisese tatăl. Convins nu din cauza cutiei, a nisipului verde sau a şoarecelui pârlit, ci a lacrimilor vărsate de băiat. Acum însă Peter — pentru ca judecătorul să fie cinstit până la capăt — nu mai arăta nici vinovat, nici slăbit. Era palid, dar calm şi perfect stăpân pe sine.

Peyna tuşi ca să-şi dreagă vocea. Pereţii de piatră ai încăperii vaste răsunară de ecoul glasului său. Îşi duse mâna la frunte şi descoperi, deloc surprins, că-i curgeau stropi de transpiraţie rece. Ascultase sute de mărturii în cazuri grele şi impresionante; uitase numărul celor pe care-i condamnase la moarte prin tăierea capului. Dar nu se gândise niciodată că va trebui să ia parte la o astfel de „întrunire“, la judecarea unui prinţ care şi-a ucis tatăl… Căci asta va urma cu siguranţă, dacă lucrurile mergeau cum spera el în acea după-amiază. Da, o să-i fie foarte greu, aşa că nu era de mirare că-l treceau sudori reci.

O simplă întrunire. Nimic legal, nimic oficial, nimic care să afecteze regatul. Dar niciunul dintre cei de faţă — Peyna, Flagg, marii avocaţi, Peter însuşi — nu putea fi prostit. Era o judecată în toată legea. Întrunirea era o adevărată judecată. Simbolul puterii. Şoarecele ars schimbase cursul întâmplărilor, iar acest curs fie va fi din nou schimbat, aşa cum un râu coteşte după ce se depărtează de izvorul său, fie va merge înainte, adunând alte şi alte întâmplări, ca un bulgăre de zăpadă care alunecă la vale şi nu mai poate fi oprit.

O *simplă întrunire.* Aşa îşi spunea Peyna, şter- gându-şi broboanele de transpiraţie de pe frunte.

42

Flagg urmări discuţiile plin de interes. Asemenea lui Peyna, ştia că acum se va lua hotărârea cea mare şi se simţea sigur pe el.

Peter ţinea capul ridicat şi privea ferm înainte. Îi cercetă pe rând pe membrii juriului neoficial.

Pereţii de piatră îi copleşeau pe toţi cei de faţă. Băncile pentru public erau goale, dar Peyna se simţea urmărit de nişte ochi fantomatici care-i cereau să facă dreptate.

— Stăpâne, vorbi marele judecător, soarele te-a făcut rege acum trei ore.

Peter îl privi uluit, dar nu scoase o vorbă.

— Da, repetă Peyna, ca şi când prinţul ar fi pus o întrebare. Marii avocaţi, cu înfăţişare cât se poate de gravă, înclinară aprobator din capete. Nu a avut loc nicio încoronare, dar încoronarea e doar un eveniment public. Este, în ciuda solemnităţii, doar un spectacol fără fond. Dumnezeu, legea şi soarele fac un rege, nu ceremonia aceasta. În această clipă, eşti rege. Ai dreptul, după lege, să-mi dai ordine şi să

comanzi întreg regatul. Aşadar, ne aflăm într-o mare încurcătură. Îţi dai seama?

— Da, răspunse Peter grav. Credeţi că regele vostru e un ucigaş.

Peyna fu luat prin surprindere de sinceritatea prinţului, dar nu se arătă dezamăgit de ea. Peter spunea întotdeauna adevărul; mare păcat că, sub masca sincerităţii, se ascundea o minte diabolică. Dar important era că sinceritatea, probabil rezultatul bravadei tinereşti, va grăbi lucrurile.

— Ceea ce credem noi, Stăpâne, nu are importanţă. Curtea stabileşte vinovăţia sau nevinovăţia, aşa am fost eu învăţat, şi cred asta din toată inima. Există o singură excepţie. Regii se ridică deasupra legii. Înţelegi?

— Da.

— *Dar…* Peyna ridică un deget. Dar crima a fost comisă înainte ca tu să devii rege. Din câte ştiu eu, curtea din Delain nu a mai fost niciodată pusă într-o asemenea situaţie. Consecinţele sunt înspăimântătoare. Anarhie, haos, război civil. Pentru a le evita, Stăpâne, avem nevoie de ajutorul tău.

— O să vă ajut, dacă pot, spuse Peter serios.

„Şi cred — mă, rog să fie aşa — că veţi fi de acord cu propunerea mea“, îşi zise Peyna. Transpira din nou, dar nu se mai şterse. Peter nu era decât un băiat, unul foarte inteligent. S-ar putea să-i considere propunerea drept un semn de slăbiciune. „Vei spune că eşti de acord pentru binele regatului, dar un băiat care a avut curajul monstruos să-şi ucidă tatăl este, sper eu, un băiat care crede că va scăpa nepedepsit. Crezi că te vom ajuta să scapi, dar cât te înşeli, Stăpâne, cât te înşeli!”

Citindu-i gândurile, Flagg îşi acoperi zâmbetul cu palma. Peyna îl ura, dar devenise ajutorul lui principal fără să ştie.

— Vreau să renunţi la coroană, rosti Peyna.

Peter îl privi surprins.

— Să renunţ la tron? Nu… Nu ştiu, mare judecător. Trebuie să mă gândesc înainte de a da un răspuns. Dar s-ar putea să fac rău regatului chiar în timp ce încerc să-l ajut, aşa cum un doctor omoară un bolnav dându-i prea multe medicamente.

„Băiatul nu-i deloc prost“, gândiră Flagg şi Peyna deodată.

— M-ai înţeles greşit. Nu-ţi cer să renunţi la tron, ci doar să pui coroana deoparte până se va lua o hotărâre. Dacă vei fi găsit nevinovat de uciderea tatălui tău…

— Şi aşa va fi, rosti Peter. Dacă tata ar fi domnit până când aş fi îmbătrânit şi mi-ar fi căzut dinţii, aş fi fost foarte fericit. N-am vrut decât să-l servesc, să-l sprijin şi să-i arăt dragostea prin faptele mele.

— Dar tatăl tău e *mort*, iar dovezile te acuză pe tine.

Peter încuviinţă din cap.

— Dacă vei fi găsit nevinovat, îţi vei lua înapoi coroana. Dacă vei fi

găsit vinovat…

La aceste vorbe, marii avocaţi murmurară neliniştiţi. Peyna nici măcar nu clipi.

— Dacă vei fi găsit vinovat, vei fi dus în vârful turnului şi acolo îţi vei petrece restul vieţii. Conform unei legi vechi de o mie de ani, niciun membru al familiei regale nu poate fi executat.

— Iar Thomas va deveni rege? întrebă Peter prudent.

Flagg se crispă.

— Da.

Prinţul se încruntă, căzut pe gânduri. Arăta foarte obosit, dar nu derutat sau înfricoşat, iar vrăjitorul simţi un fior de panică.

— Şi dacă refuz?

— Dacă refuzi, atunci vei deveni rege în ciuda acuzaţiei înspăimântătoare care apasă încă pe umerii tăi. Mulţi dintre supuşii tăi — cei mai mulţi, după cum arată dovezile — vor crede că au ajuns să fie conduşi de un tânăr care şi-a omorât tatăl ca să-i ia tronul. Vor urma răscoale şi un război civil nu peste foarte multă vreme. În ceea ce mă priveşte, voi renunţa la funcţie şi mă voi retrage undeva în Apus. Sunt prea bătrân s-o iau de la capăt, dar va trebui să încerc. Legea este viaţa mea şi n-aş putea sluji un rege care nu s-a supus ei într-o situaţie ca a ta, Stăpâne.

În cameră se lăsă liniştea, o linişte foarte lungă. Peter stătea cu capul plecat şi cu faţa în palme. Toată lumea aştepta. Flagg simţi o picătură de transpiraţie deasupra sprâncenei.

În cele din urmă, Peter înălţă capul şi-şi descoperi ochii.

— Foarte bine, spuse el. Iată ordinul meu ca rege. O să renunţ la coroană până se va dovedi că nu eu l-am ucis pe tata. Tu, Peyna, vei fi cancelarul regatului cât acesta rămâne fără cap încoronat. Aş vrea ca judecata să aibă loc cât de curând, chiar mâine, dacă se poate. O să respect hotărârea curţii. Dar nu tu vei fi acela care mă va judeca.

Toţi cei de faţă clipiră şi se îndreptară de spate la auzul vocii sale autoritare, în afară de grăjdarul Yosef, care nu fu deloc surprins. O mai auzise când Peter nu fusese decât un puşti.

— Mă va judeca unul din cei patru avocaţi, continuă Peter. Nu voi fi judecat de bărbatul care conduce regatul în locul meu… un om care, după cum mă priveşte şi se poartă, crede, în adâncul sufletului, că am comis o crimă înfiorătoare.

Peyna se înroşi la faţă.

— Unul din cei patru avocaţi, repetă Peter, întorcându-se spre ei. Aruncaţi patru pietre într-un vas, trei negre şi una albă. Cel care-o trage pe cea albă va conduce judecata. Eşti de acord?

— Da, Stăpâne, răspunse Peyna încet, nervos că nu-i dispăruse roşeaţa din obraji.

Încă o dată, Flagg trebui să-şi acopere zâmbetul cu palma. „Aceasta,

micul meu stăpân condamnat, e singura comandă pe care ai dat-o vreodată ca rege în Delain“, îşi spuse el.

43

Întrunirea care începu la patru se termină într-un sfert de oră. Senatele şi parlamentele au nevoie de zile sau luni întregi ca să ia o singură hotărâre şi, de multe ori, nici atunci nu o iau, în ciuda vorbăriei nesfârşite. Dar când se petrec lucruri mari, se petrec repede. Peste trei ore, înainte de a se lăsa întunericul, se întâmplă un lucru care, oricât de nebunesc păru, îi arătă lui Peter că va fi găsit vinovat.

Fu însoţit la încăperile sale de gărzile posace şi tăcute. Peyna îi spuse că i se va aduce mâncarea.

Cina îi fu adusă de o gardă solidă, cu barbă scurtă şi ţepoasă. Ducea o tavă cu un pahar cu lapte şi un vas cu tocană. Peter se ridică şi întinse mâna după tavă.

— Nu încă, Stăpâne, spuse acesta batjocoritor. Cred că trebuie dreasă.

Scuipă în vas şi, cu un rânjet care-i dezveli dinţii rari, îi întinse tava.

— Ţine.

Peter nu făcu nicio mişcare. Era mut de uimire.

— De ce-ai făcut asta? De ce-ai scuipat în mâncarea mea?

— Un copil care şi-a omorât tatăl merită altceva, *Stăpâne?*

— Nu. Dar unul care n-a avut parte de judecată, da, replică Peter. Du tava afară şi adu-mi alta. În cincisprezece minute, sau la noapte dormi în temniţa de sub camerele lui Flagg.

Zâmbetul dispreţuitor al bărbatului se stinse, numai ca să apară din nou.

— Nu prea cred.

Clătină tava, la început mai încet, apoi tot mai tare şi mai tare. Paharul şi vasul căzură pe dalele podelei. Bucăţile de carne se împrăştiară pe jos.

— Linge, se răsti garda. Linge, ca o javră ce eşti!

Se întoarse să plece. Peter, dintr-odată cuprins de furie, sări şi-i trase o palmă. Pocnetul răsună în cameră ca o împuşcătură.

Garda răcni şi-şi trase sabia scurtă.

Cu un zâmbet trist, Peter ridică bărbia şi-şi dezveli gâtul.

— Dă-i drumul, spuse. Un om care scuipă în mâncarea altuia e capabil şi să ia gâtul unui om neînarmat. Dă-i drumul. Şi porcii ascultă de porunca lui Dumnezeu, cred eu, iar ruşinea şi nenorocirea mea nu cunosc limite. Dacă Dumnezeu vrea să trăiesc, atunci trebuie să trăiesc, dar dacă vrea să mor şi a trimis un porc ca tine să-mi taie gâtul, foarte bine, dă-i drumul!

Furia bărbatului se transformă în nedumerire. Îşi puse sabia înapoi în teacă.

— Nu vreau să-mi mânjesc sabia, zise el, mai mult bolborosind,

incapabil să-l privească pe Peter în ochi.

— Adu-mi mâncare şi băutură proaspete, ordonă Peter calm. Nu ştiu cu cine ai vorbit, soldatule, şi nici nu-mi pasă. Nu ştiu de ce eşti aşa de dornic să mă acuzi de uciderea tatălui meu, când nimeni nu a depus încă mărturie împotriva mea, dar nici de asta nu-mi pasă. Dar îmi vei aduce carne şi lapte proaspăt şi un şerveţel înainte să bată ceasul şase şi jumătate. Altfel îl chem pe Peyna şi la noapte dormi sub încăperile lui Flagg. Încă nu mi s-a dovedit vinovăţia, Peyna ascultă de comanda mea şi jur că spun adevărul.

Înţelegând că Peter nu glumeşte, soldatul se făcu tot mai palid la chip. Dar nu numai din cauza asta se albi el la faţă. Când camarazii lui îi spuseseră că prinţul fusese prins cu dovada crimei, îi crezuse, *voise* să-i creadă. Acum avea îndoieli. Peter nu arăta şi nici nu vorbea ca un om vinovat.

— Da, Stăpâne.

Soldatul ieşi. Peste câteva minute, căpitanul gărzii deschise uşa şi se uită în cameră.

— Mi s-a părut că aud scandal, spuse el văzând paharul spart şi mizeria de pe jos. Au fost probleme?

— Nu, răspunse Peter calm. Am scăpat tava. Soldatul s-a dus să-mi aducă mâncare proaspătă.

Căpitanul încuviinţă din cap şi ieşi.

Peter se aşeză pe pat şi petrecu următoarele zece minute căzut pe gânduri.

Apoi se auzi o bătaie scurtă în uşă.

— Intră, spuse el.

Soldatul cu dinţi rari îi aducea o tavă cu mâncare proaspătă.

— Stăpâne, vreau să-mi cer iertare, rosti acesta, cuprins de remuşcare. Nu m-am purtat aşa urât în viaţa mea. Nu ştiu ce m-a apucat. Jur. Nu…

Peter făcu un gest de iertare cu mâna. Era extenuat.

— Şi tovarăşii tăi cred acelaşi lucru? Celelalte gărzi?

— Stăpâne, răspunse soldatul, aşezând cu grijă tava pe masă, nu mai sunt sigur nici de ce cred *eu*.

— Dar ceilalţi cred că sunt vinovat?

După o pauză mai lungă, bărbatul încuviinţă din cap.

— Şi au un motiv anume?

— Vorbesc de un şoarece care-a ars… spun c-ai plâns când Peyna te-a pus faţă în faţă cu dovada…

Peter înclină şi el din cap. Da. Plânsul fusese o mare greşeală, dar nu-şi putuse reţine lacrimile… O greşeală ireparabilă.

— Dar cei mai mulţi spun că ai fost prins, că ai vrut să fii rege şi că trebuie să fii condamnat.

— Că am vrut să fiu rege şi că trebuie să fiu condamnat, repetă

Peter, ca un ecou.

— Da, stăpâne. Soldatul se uita la el foarte stânjenit.

— Mulţumesc. Acum pleacă, te rog.

— Stăpâne, îmi cer iertare…

— Te iert. Acum pleacă. Vreau să mă gândesc.

Cu senzaţia că mai bine nu s-ar fi născut, soldatul ieşi din cameră şi închise uşa.

Peter îşi aşeză şerveţelul pe genunchi, dar nu mâncă. Nu-i mai era foame. Atinse şerveţelul şi se gândi la mama sa. Era bucuros, foarte bucuros, că nu trăia să vadă prin ce trece şi cum a ajuns fiul ei. Toată viaţa fusese un băiat norocos, binecuvântat, pe care, se părea, ghinionul îl ocolea mereu. Acum însă, ghinionul care-l ocolise ani de zile se revărsa asupra lui dintr-odată, cerându-i să plătească înmiit cei şaisprezece ani de noroc.

„Cei mai mulţi spun că ai vrut să fii rege şi că trebuie să fii condamnat."

Într-un fel, era de înţeles. Lumea voia un rege bun, pe care să-l iubească. Dar mai voiau să ştie că scăpaseră ca prin urechile acului de unul rău. Voiau secrete întunecate, o poveste cu regi pătaţi. Numai Dumnezeu ştia de ce. „Spun că ai vrut să fii rege şi că trebuie să fii condamnat."

„Aşa crede Peyna şi aşa cred gărzile; în curând, toţi vor crede aşa. Nu e un coşmar. Am fost acuzat de uciderea tatălui meu şi nimic nu mă va scăpa de acuzaţie, nici buna mea purtare, nici dragostea mea pentru el. Cei mai mulţi vor să creadă că l-am ucis."

Peter împături frumos şerveţelul şi-l aşeză peste vasul cu tocană. Nu era în stare să mănânce.

44

Avu loc judecata, un eveniment de neuitat. S-au scris istorisiri pe seama ei; dacă vreţi, puteţi să le citiţi. Dar iată ce s-a petrecut, pe scurt: Peter, fiul lui Roland, a fost adus în faţa marelui judecător din Delain, din cauza unui şoarece ars; a fost judecat de şapte oameni, care nu alcătuiau un tribunal oficial; a fost condamnat de un soldat din gărzile regale, care şi-a dat verdictul scuipând în vasul lui cu mâncare. Aceasta e povestea lui, iar câteodată poveştile nu numai că spun mai multe decât istoria, dar o fac şi mai repede.

45

Când Ulrich Wicks, cel care trase piatra albă din pocal şi luă locul lui Peyna pe bancă, anunţă verdictul curţii, cei de faţă — dintre care mulţi juraseră ani la rând că Peter va fi cel mai grozav rege din Delain — aplaudară frenetic. Se ridicară în picioare şi se aplecară în faţă. Dacă n-ar fi fost ţinuţi de gărzile cu săbiile scoase, ar fi răsturnat sentinţa de închisoare pe viaţă în vârful turnului şi l-ar fi linşat pe tânărul prinţ. Când Peter fu escortat spre temniţă, o ploaie de

scuipături se abătu asupra lui, dar el ieşi din sală cu capul sus.

Uşa din stânga sălii de judecată ducea într-un coridor îngust, lung de câţiva metri, care se termina cu nişte trepte. Treptele urcau în spirală până în vârful turnului, la cele două încăperi în care Peter urma să locuiască de atunci înainte, adică până la sfârşitul vieţii. Erau, în total, trei sute de trepte. O să ne întoarcem la Peter la timpul potrivit; povestea lui, după cum veţi vedea, nu s-a încheiat. Dar nu vom urca acum alături de el, pentru că e un urcuş acoperit de ruşine; jos rămânea tronul de rege care i se cuvenea, sus îl aştepta celula de prizonier. Nu s-ar cuveni să-l urmăm, aşa cum nu s-ar cuveni să urmăm niciun om care urcă treptele ruşinii.

46

— Nu, şopti Thomas, cu glas înspăimântat.

Ochii i se lăţiră pe chipul palid. Gura îi tremura. Flagg tocmai îl anunţase că era rege în Delain, dar el nu arăta deloc ca un băiat încântat de un asemenea viitor luminos. Dimpotrivă, parcă urma să fie împuşcat a doua zi dimineaţă.

— Nu, repetă el, nu vreau să fiu rege.

Era adevărat. Fusese gelos pe Peter toată viaţa, dar nu şi pe viitoarea lui urcare pe tron, o responsabilitate pe care nu şi-o dorise nici în vis. Nu era destul că se trezea cu vestea că fratele său se afla la închisoare, în turn, pentru vina de a-şi fi omorât tatăl. Flagg îi spuse că *el* trebuia să fie rege în locul lui Peter.

— Nu, nu vreau să fiu rege. Nu voi fi rege. Eu… Refuz! REFUZ CU HOTĂRÂRE!

— Nu poţi refuza, Thomas, îi spuse Flagg imediat.

Prieteneşte, dar din scurt, era cea mai bună metodă de a te purta cu Thomas. Băiatul avea nevoie de vrăjitor mai mult ca oricând, iar Flagg ştia, conştient că depindea de el. O vreme nu va avea linişte şi va face orice ca să-l stăpânească pe băiat de la bun început.

„Ai nevoie de mine, Tommy, dar ar fi o mare greşeală să-ţi spun. Nu, tu trebuie să mi-o spui mie. De la început trebuie să fie clar în mâna cui sunt hăţurile. Acum şi pentru totdeauna."

— *Nu pot* să refuz? şopti Thomas. La auzul veştii, se proptise brusc în coate. Acum se lăsă moale înapoi pe pernă. *Nu pot?* Mă simt slăbit din nou. Cred că mă ia cu febră. Cheamă doctorul. Poate că trebuie să-mi ia puţin sânge. Eu…

— N-ai nimic, i-o reteză Flagg, ridicându-se. Ţi-am dat eu destule medicamente bune, nu mai ai febră. N-ai nevoie decât de puţin aer proaspăt ca să te vindeci complet. Dar, dacă vrei să auzi aceleaşi lucruri de la un doctor, Tommy (în vocea lui Flagg se strecură o undă foarte uşoară de reproş), n-ai decât să suni din clopoţel.

Flagg îi arătă clopoţelul cu un zâmbet. Nu era unul foarte drăguţ.

— Înţeleg că nu vrei să te scoli din pat, dar n-aş fi prietenul tău dacă

nu ţi-aş spune că încercarea ta de a căuta scăpare în aşternut sau în boală nu-i decât o prefăcătorie.

— O prefăcătorie?

— Te sfătuiesc să te scoli şi să te străduieşti să-ţi recapeţi puterile. Peste trei zile, o să fii încoronat rege cu mare pompă. Dacă vei fi cărat în pat pe platformă, spre locul unde Peyna te aşteaptă cu sceptrul şi coroana, ai să-ţi începi domnia acoperit de umilinţă. Dar, dacă va fi nevoie, vei fi cărat. Regatele fără regi sunt neliniştite. Peyna vrea să te vadă încoronat cât de repede.

Thomas se culcă pe perne, încercând să priceapă ce auzea. Ochii de iepure îi trădau teama.

Flagg îşi apucă mantia roşie de pe marginea patului, şi-o azvârli pe umeri şi-o legă cu lanţul de aur de la gât. Pe urmă luă un baston cu cap de argint dintr-un colţ. Îl flutură, şi-l duse la talie şi făcu o plecăciune adâncă în faţa băiatului. Mantia… pălăria… bastonul… obiectele astea îl umplură pe Thomas de groază. Venise clipa teribilă când avea nevoie de Flagg mai mult ca oricând, iar vrăjitorul arăta îmbrăcat ca pentru… pentru…

Pentru o călătorie.

Panica de mai înainte fusese o nimica toată faţă de spaima de acum. Două petale de gheaţă îi acoperiră inima.

— Acuma, dragă Tommy, rosti Flagg, îţi doresc să fii sănătos toată viaţa, să ai parte de câtă fericire încape în sufletul tău, să domneşti mult şi să te umpli de glorie… La revedere!

Porni spre uşă. Avea impresia că băiatul era paralizat de teamă şi că el, Flagg, trebuia să pună la cale o nouă stratagemă ca să se întoarcă singur la patul prostovanului. Dar, în ultima clipă, Thomas strigă:

— Aşteaptă!

Vrăjitorul se întoarse, cu o expresie de îngrijorare politicoasă.

— Da, regele meu?

— Unde… unde te duci?

— Păi… Flagg se prefăcu surprins, de parcă până atunci nu i-ar fi trecut prin cap că lui Thomas chiar îi păsa ce face. Pentru început, în Andua. Sunt nişte marinari grozavi, să ştii, şi sunt multe tărâmuri dincolo de Marea de Mâine pe care nu le-am văzut. Uneori, căpitanii iau la bord vrăjitori ca să le poarte noroc, să cheme vântul dacă stă pe loc corabia sau să spună cum va fi vremea. Iar dacă n-are nimeni nevoie de un vrăjitor… Nu mai sunt atât de tânăr ca la venirea mea aici, dar tot aş putea trage de funii şi întinde o pânză.

Cu bastonul în mână, Flagg se prefăcu că trage de o funie invizibilă. Thomas se propti din nou în coate.

— Nu! ţipă el. Nu!

— Regele meu…

— *Nu-mi mai spune aşa!*

Vrăjitorul fugi la el, mimând îngrijorare sporită.

— *Tommy.* Dragă Tommy, ce e cu tine?

— Ce e cu mine? *Ce e cu mine?* Cum poţi fi atât de prost? Tata a murit otrăvit, Peter zace închis în turn pentru crimă, eu trebuie să fiu rege, tu ai de gând să pleci şi tot tu întrebi *ce e cu mine?* Thomas scoase un hohot isteric.

— Dar aşa trebuie să se desfăşoare lucrurile, Tommy, protestă Flagg cu blândeţe.

— Nu pot să fiu rege. Îl prinse de braţ şi-i vârî adânc unghiile în carne. Peter trebuia să fie rege, Peter a fost întotdeauna cel inteligent, eu eram prostovanul, sunt un prostovan, nu pot fi rege!

— Pe regi îi alege Dumnezeu. „Dumnezeu… şi, câteodată, vrăjitorii", îşi zise Flagg, râzând în sinea lui. El te-a făcut rege. Ţine minte vorbele mele, Tommy, *vei fi rege.* Ori vei purta coroana pe cap, ori o să cadă pământ asupra sicriului tău.

— Atunci mai bine să arunci cu pământ asupra sicriului meu! Mă sinucid.

— N-o să faci aşa ceva.

— Mai bine îmi iau viaţa, decât să râdă lumea de mine şi să-mi zică prinţul care-a murit de frică.

— O să ajungi rege, Tommy. Nu te teme. Dar eu trebuie să plec. Zilele sunt reci, dar nopţile sunt şi mai reci. Şi vreau să părăsesc oraşul înainte de lăsarea întunericului.

— Nu, rămâi! Thomas îl apucă zdravăn de mantie. Dacă trebuie să fiu rege, atunci rămâi şi fii sfătuitorul meu, cum ai fost şi al tatălui meu! Nu pleca! Nici măcar nu ştiu de ce vrei să pleci! Eşti aici de când mă ştiu!

„În sfârşit", respiră Flagg uşurat. „E bine… adică e MINUNAT."

— Mi-e greu să plec, recunoscu Flagg pe un ton serios. Foarte greu. Iubesc regatul Delain. Şi *pe tine* te iubesc, Tommy.

— Atunci rămâi!

— Nu înţelegi situaţia mea. Anders Peyna e un om puternic, *foarte* puternic. Şi nu mă poate suferi. Cred că e cinstit să spun că, probabil, mă urăşte.

— De ce?

„În parte, pentru că ştie că sunt aici de multă vreme, de foarte multă vreme. Dar şi pentru că ştie exact ce urmăresc eu cu acest regat" îşi spuse vrăjitorul.

— Greu de zis, Tommy. Poate pentru că deţine o putere nemăsurată, iar oamenii puternici nu-i suportă pe cei la fel de puternici ca ei. Cum sunt sfătuitorii regilor, de exemplu.

— Cum ai fost tu sfătuitorul tatălui meu?

— Da. Flagg luă mâna lui Thomas şi-o strânse uşor. Pe urmă îi dădu drumul şi oftă întristat. Sfătuitorii unui rege sunt ca şi căprioarele din

pădurea regală. Sunt mângâiate şi răsfăţate şi primesc mâncare din mână. Şi sfătuitorii, şi căprioarele îmblânzite duc un trai liniştit, dar nu o dată am văzut căprioare gătite pe masa regelui, când de pe domeniile regale au dispărut cerbii din care să se pregătească friptura sau tocana pentru cină. Când moare un rege, vechii sfătuitori au obiceiul să dispară.

Thomas era furios şi alarmat.

— Te-a ameninţat Peyna?

— Nu… s-a purtat foarte frumos. A fost foarte răbdător. Dar eu am citit în ochii lui că răbdarea sa nu e nesfârşită. Privirea lui mi-a spus că Andua are o climă mult mai potrivită pentru sănătatea mea. Vrăjitorul se ridică, unduindu-şi mantia. Aşa că… deşi nu vreau să plec…

— Stai! strigă iar Thomas. Pe chipul său ciupit şi palid, Flagg citi împlinirea visurilor sale. Dacă erai protejat pe vremea tatălui meu, pentru că erai sfătuitorul *lui,* n-ai fi protejat şi acum, ca sfătuitor *al meu*, regele?

Flagg se prefăcu gânditor şi grav.

— Ba da… dacă i-ai spune lui Peyna foarte clar, dar *foarte* clar, că orice măsură luată împotriva mea va fi considerată o ameninţare la adresa regelui. Una foarte *gravă.*

— Sigur că-i voi spune! rosti Thomas dornic. Sigur că da! Aşadar, rămâi? Te rog! Dacă pleci, o să mă omor! Nu glumesc. Habar n-am să fiu rege.

Vrăjitorul nu-şi ridică fruntea. Privea tot în jos, aparent căzut pe gânduri. De fapt, zâmbea. Dar când, în cele din urmă, înălţă ochii, avea o privire serioasă.

— Am servit regatul Delain aproape toată viaţa. Dacă tu îmi ceri să rămân… să rămân şi să te slujesc cât de bine pot…

— Îţi cer să rămâi! se auzi glasul băiatului tremurând.

Flagg se lăsă într-un genunchi.

— Stăpâne… rosti el.

Oftând uşurat, Thomas i se aruncă în braţe. Flagg îl strânse la piept.

— Nu plânge, micul meu rege, îi şopti vrăjitorul. O să fie bine. Da, o să fie bine pentru amândoi şi pentru regat.

Zâmbetul i se lăţi, dezvelindu-i dinţii albi şi puternici.

47

Thomas nu închise ochii nicio secundă cu o noapte înainte de încoronarea lui în Piaţa Turnului. La primele ore ale dimineţii făcu o indigestie din cauza emoţiei. Tracul e o senzaţie prostească şi comică, dar el nu găsea nimic prostesc şi comic. La urma urmei, era doar un băiat, iar senzaţiile prin care trecea noaptea, când suntem singuri cu toţii, atingeau cele mai înalte culmi ale groazei, apropiindu-se de teroarea morţii. Sună după un servitor şi-l trimise după Flagg.

Servitorul, alarmat de paloarea băiatului şi de mirosul de vomă din cameră, fugi într-un suflet şi năvăli peste Flagg înainte ca acesta să-i dea voie să intre la el. Îi spuse că tânărul prinţ era foarte bolnav, chiar pe moarte.

Flagg, care habar n-avea ce se petrecea, îi spuse servitorului să-l anunţe pe stăpânul său că vine într-o clipă, să nu se teamă de nimic. Ajunse la el peste douăzeci de minute.

— Nu pot să trec prin asta, începu Thomas să geamă. Vomitase în pat şi cearşaful puţea. Nu pot să fiu rege, nu pot, te rog, nu-i lăsa să mă facă rege, cum o să trec prin asta dacă îmi vine să vomez în faţa lui Peyna, să vomez sau să…

— N-o să păţeşti nimic, îl linişti Flagg. Îi pregătise o fiertură care să-i calmeze stomacul şi să-i astupe intestinele o vreme. Bea asta.

Băiatul sorbi licoarea.

— O să mor, se puse iar pe jelit, lăsând paharul deoparte. Nu va trebui să mă sinucid. O să-mi plesnească inima de frică. Tata îmi povestea că aşa mor iepurii prinşi în capcană, chiar dacă nu sunt grav răniţi. Asta sunt eu. Un iepure prins în capcană, mort de frică.

„Ai dreptate, în parte, dragă Tommy. N-o să mori de frică, aşa cum crezi, dar eşti un iepure prins în capcană“, îşi zise Flagg.

— O să gândeşti cu totul altfel, o să vezi. Îi mai pregătise şi o poţiune roz — o culoare liniştitoare.

— Ce-i asta?

— Ceva care o să-ţi calmeze nervii şi-o să te adoarmă.

Thomas o bău. Flagg se aşeză pe marginea patului. În curând, băiatul adormi atât de adânc, încât, dacă servitorul l-ar fi văzut atunci, ar fi zis că prezicerea lui s-a adeverit şi era mort. Vrăjitorul prinse mâna băiatului şi-o bătu uşor — un aşa-zis gest de afecţiune. În felul său, chiar îl iubea pe Thomas, dar Sasha ar fi ghicit cu ce fel de dragoste: aceea a stăpânului faţă de câinele său.

„Seamănă atât de mult cu tatăl lui, îşi zise vrăjitorul, iar bătrânul nici n-a ştiut. O, Tommy, o să trăim vremuri minunate, tu şi cu mine, şi, înainte ca eu să-mi termin treaba, regatul o să se înece în sânge domnesc. Eu o să plec, dar nu prea departe, nu de la început. O să mă întorc deghizat, ca să-ţi văd capul înfipt într-o ţeapă… şi să despic pieptul fratelui tău cu pumnalul, să-i smulg inima şi să i-o mănânc crudă, aşa cum tatăl lui a mâncat inima preţiosului dragon.“

Flagg ieşi din cameră zâmbind.

48

Încoronarea se desfăşură fără peripeţii şi complicaţii. Servitorii lui Thomas (era prea tânăr ca să aibă valet personal, dar i se va da unul curând) îl îmbrăcară cu haine fine de catifea neagră bătute cu pietre preţioase *(toate sunt ale mele*, îşi zise Thomas cu uimire, dar şi cu lăcomie, *toate sunt ale mele acum)* şi-l încălţară cu cizme înalte, din

piele fină, de ied. Când îşi făcu apariţia Flagg, exact la unsprezece şi jumătate, îi spuse:

— E timpul, regele meu.

Thomas era mult mai liniştit decât crezuse el. Era încă sub influenţa sedativului de noaptea trecută.

— Atunci ia-mă de braţ, ca să nu cad.

Vrăjitorul îl luă de braţ. În anii următori, locuitorii regatului se vor obişnui cu imaginea lor: Flagg sprijinindu-l pe rege, ca şi cum ar fi fost un bătrân, nu un tânăr sănătos.

Cei doi ieşiră împreună sub soarele iernii.

La apariţia lor, se auziră ovaţii puternice, ca zgomotul valurilor lovind ţărmul pustiu al Baroniei Răsăritene. Thomas se uită în jur, mirat, şi se întrebă imediat: unde e Peter? Sigur pe el îl aclamă! Pe urmă îşi aminti că fratele său e încuiat în turn şi înţelese că mulţimea îl ovaţiona pe el. Îl străbătu un fior de plăcere… şi trebuie să vă spun că nu doar pentru că ovaţiile erau pentru el. Ştia că le auzea şi Peter, închis în cămările din vârful turnului.

„Ce mai contează acum cine era cel mai bun la lecţii?“ se întrebă el, cuprins de o fericire răutăcioasă, care-i încălzea trupul pe dinăuntru. „Ce mai contează acum? Tu eşti încuiat în turn, pe când eu… eu… urmează să fiu rege! Ce mai contează că-i duceai un pahar de vin în fiecare seară şi că…“

Cel din urmă gând îi aduse stropi de transpiraţie lipicioasă pe frunte, aşa că-l goni din minte.

Ovaţiile se înteţiră pe măsură ce el şi Flagg străbătură Piaţa Turnului, apoi trecură pe sub arcada formată de săbiile ridicate ale gărzilor regale, îmbrăcate în uniforma de gală şi purtând chipiele înalte. Thomas începu să se simtă bine. Salută mulţimea cu mâna, primind în schimb un cor de aclamaţii furtunoase. Bărbaţii îşi aruncau pălăriile în aer. Femeile ţopăiau de bucurie.

Se auzeau strigăte: Regele! Regele! Soseşte regele! Thomas, Aducătorul de Lumină! Trăiască regele! Thomas, doar un copil, credea că sunt pentru el. Dar Flagg, care poate nu fusese niciodată copil, ştia mai bine. Oamenii îl aclamau pentru că trecuse vremea neliniştii. Aclamau faptul că viaţa curgea ca înainte, că se vor redeschide magazinele, că nu vor mai vedea santinele cu priviri ameninţătoare şi chipie de piele strânse în jurul castelului noaptea, că se puteau îmbăta după ceremonie, fără să-şi mai facă griji că la miezul nopţii îi vor trezi urletele unei răscoale. Nici mai mult, nici mai puţin. În locul lui Thomas putea fi oricine altcineva. El nu era decât o marionetă.

Dar Flagg se va îngriji ca el să nu afle aceste lucruri.

Adică le va afla, dar numai când va fi prea târziu pentru el.

Încoronarea se termină repede. Anders Peyna, îmbătrânit cu douăzeci de ani într-o săptămână, fu maestru de ceremonii. Thomas

repetă *Jur*, *Jur*, *Jur* de câte ori trebuia, aşa cum îl instruise Flagg. La sfârşitul ritualului, desfăşurat într-o linişte perfectă, pentru ca şi ultimul om din mulţime să audă, Thomas fu încoronat. Ovaţiile porniră din nou, mai tare, privirea lui se ridică treptat tot mai sus — la pereţii rotunzi ai turnului, la vârful lui, unde nu se afla decât o singură fereastră. Nu-l văzu pe Peter, dar spera să fie acolo. Spera ca el să se uite în jos şi să-şi muşte buzele de ciudă până la sânge, cum făcuse el de atâtea ori mai demult, lăsându-şi cicatrice discrete în piele.

„Auzi, Peter? ţipă el în gând. Mă aclamă pe MINE! Ovaţiile sunt pentru MINE! În sfârşit, pentru MINE!“

49

În prima noapte ca rege, Thomas, Aducătorul de Lumină, se ridică brusc în capul oaselor, cu privirea îngrozită şi cu palmele pe gură, ca şi cum şi-ar fi înăbuşit un ţipăt. Avusese un coşmar, unul mai înfricoşător decât cele în care retrăia după-amiaza cu Flagg din Turnul de la Răsărit.

Şi coşmarul ăsta fusese un fel de reluare. Se afla din nou în pasajul secret, spionându-şi tatăl. Era noaptea în care Roland fusese mort de beat şi furios, străbătând camera în lung şi-n lat şi afurisind capetele împăiate de pe pereţi. Dar când tatăl său se apropie de capul dragonului, începu să spună cu totul altceva:

— De ce te holbezi la mine? urlă Roland în coşmarul lui Thomas. M-a omorât. Nu cred că puteai să faci tu ceva ca să-l împiedici, dar cum ai suportat să fie închis fratele tău în locul lui? Răspunde-mi, fir-ai să fii! Am făcut tot ce-am putut şi uită-te ce-am ajuns! Uită-te la mine!

Roland începu să fumege. Faţa i se făcu roşie ca focul. Îi ieşea fum pe ochi, pe nas şi pe gură. Căzu cu faţa înainte, în agonie, şi Thomas văzu că şi părul îi ardea. Atunci se trezi.

„Vinul!“ îşi zise, copleşit de frică. „Flagg i-a adus un pocal cu vin în seara aceea! Toată lumea a ştiut că Peter îi duce un pahar de vin seară de seară, aşa că toţi au crezut că el a otrăvit vinul! Dar atunci şi Flagg i-a adus de băut, lucru pe care nu l-a mai făcut până atunci. De la el era otrava! A spus că i-o furase cineva cu ani în urmă, dar…“

Nu voia să se mai gândească la astfel de lucruri. *Nu voia* cu niciun chip. Pentru că, dacă *se gândea* la ele…

— O să mă omoare, şopti Thomas îngrozit.

„Ai putea merge la Peyna. El nu-l poate suferi“ îşi zise Thomas.

Da, ar putea merge la el. Dar îl cuprinse iarăşi vechea ură şi gelozie faţă de fratele său. Dacă vorbea, Peter ar fi fost eliberat din turn şi i-ar fi luat locul pe tron. El ar fi fost din nou un oarecare, un prinţ bâlbâit, ales rege pentru o zi.

Nu-i trebuise decât o zi ca să descopere că-i plăcea să fie rege, chiar foarte mult, mai ales dacă Flagg se afla lângă el. Pe lângă asta, el nu

prea avea habar de nimic, nu? Avea o singură idee în minte, iar ideile lui fuseseră întotdeauna greşite.

M-a omorât. Nu cred că puteai să faci tu ceva ca să-l împiedici, dar cum ai suportat să fie închis fratele tău în locul lui?

Nu contează, se linişti Thomas, e o idee greşită, trebuie să fie greşită. Chiar dacă nu e, aşa-i trebuie lui Peter. Se răsuci pe o parte, hotărât să adoarmă. Somnul se lăsă aşteptat multă vreme.

În anii următori, coşmarurile îi mai tulburară somnul din când în când — tatăl îl acuza pe fiul care-l spiona, cădea cu faţa înainte, fumegând şi cu părul în flăcări. Thomas află două lucruri: vina şi secretele, ca oasele victimelor ucise, nu se odihnesc niciodată; dar te înveţi cu ele.

50

Dacă l-ai fi întrebat, Flagg ar fi spus, cu un zâmbet dispreţuitor, că Thomas nu putea ţine un secret şi-l spunea tuturor, cu excepţia unei persoane cu minţile duse, poate şi ei. Sigur că nu putea ţine un secret faţă de cel care-i înlesnise urcarea la tron. Dar fiinţele ca Flagg sunt pline de mândrie şi încredere în sine şi, cu toate că sunt cu ochii în patru, uneori par a fi legate la ochi. Flagg nu află niciodată că Thomas fusese în spatele dragonului în noaptea aceea şi că-l văzuse oferindu-i lui Roland vinul otrăvit.

Era un secret pe care Thomas nu-l spuse nimănui.

51

În timpul ceremoniei de încoronare, în vârful turnului, Peter stătea la fereastră şi privea în jos. Aşa cum sperase Thomas, văzu şi auzi totul, de la primele ovaţii, când fratele său apăru de braţ cu Flagg, până la clipa în care se retrase în castel, tot la braţul vrăjitorului.

Stătu la fereastră aproape trei ore după aceea, privind mulţimea. Oamenii nu voiau să se despartă şi să plece acasă. Aveau multe de discutat şi de povestit. Unul trebuia să-i spună altuia unde se afla când auzise de moartea regelui, apoi amândoi trebuia să-i spună altuia. Femeile puseră capăt poveştilor despre Roland, strigând că Thomas arătase foarte mândru şi foarte *calm*. Copiii se fugăreau, ziceau că sunt regi, se jucau cu cercul, cădeau şi se juleau la genunchi, râdeau şi iar se fugăreau. Bărbaţii se băteau pe spate şi jurau că ştiau că va bine până la urmă. Cu toate acestea, prin mulţime se strecura o senzaţie de nesiguranţă, de parcă oamenii simţeau că lucrurile nu se rezolvaseră, iar necazurile începute cu uciderea lui Roland nu se terminaseră.

Desigur, Peter nu avea cum să audă vorbele mulţimii de la înălţimea camerei sale din turn, dar simţea ceva. Da. Ceva nu era în regulă.

La trei după-masa, cu trei ore mai devreme, se deschiseră cârciumile, chipurile, în onoarea noului rege. În realitate, voiau să facă bani. Oamenii voiau să bea şi să chefuiască. Pe la şapte, localnicii se târau pe străzi, bând în sănătatea lui Thomas, Aducătorul de

Lumină, sau iscând câte-un scandal. Petrecăreţii nu se împrăştiară decât la lăsarea întunericului.

Peter se retrase de la fereastră şi se aşeză pe scaunul din „camera de zi“ (o glumă sinistră). Rămase acolo, cu mâinile în poală. Stătea şi privea întunericul coborând în cameră. I se aduse cina: carne grasă, bere îndoită cu apă şi pâine tare atât de sărată că i-ar fi băşicat gura dac-ar fi mâncat-o. Dar Peter nu se atinse nici de carne, nici de pâine, nici de bere.

Pe la nouă, când străzile se animară din nou (de data asta mulţimea era şi mai zgomotoasă, ca şi cum s-ar fi răsculat), Peter merse în a doua cameră, se dezbrăcă până la maiou, se spălă cu apă din lighean, îngenunche lângă pat şi se rugă. Pe urmă se culcă. Nu avea decât o singură pătură, deşi era foarte frig în „dormitor”. Şi-o trase până la piept, îşi propti capul pe mâini şi rămase cu ochii deschişi în întuneric.

Afară, dedesubt, răsunau ţipete şi hohote de râs. Din când în când, pocneau artificii. O dată, la miezul nopţii, se auzi o explozie de gaze: un soldat beat trăsese o „încărcătură” goală (a doua zi fu trimis în capătul estic cel mai îndepărtat al regatului, ca pedeapsă pentru salutul necuviincios adresat noului rege — praful de puşcă nu prea se găsea în Delain, iar cei care aveau aşa ceva erau invidiaţi).

În cele din urmă, pe la unu, Peter închise ochii şi adormi.

A doua zi dimineaţa, se trezi la ora şapte. Îngenunche, tremurând de frig. Îi ieşeau aburi din gură şi avea piele de găină pe braţele şi picioarele goale. Se rugă, apoi se îmbrăcă. Merse în „camera de zi“, se aşeză tăcut la fereastră petrecu două ore, privind cum se trezeşte oraşul. Trezirea fu mai grea ca alte dăţi; cei mai mulţi bărbaţi se sculară cu capetele grele de băutură. Mergeau spre serviciu împiedicaţi şi morocănoşi. Unii plecau la treabă urmăriţi de cicăleala nevestelor supărate, care nu ţineau cont că-i doare capul (şi pe Thomas îl durea de la vinul prea mult băut cu o seară înainte, dar pe el, din fericire, nu-l cicălea nimeni).

Beson, gardianul-şef, tot mahmur, îi aduse lui Peter dejunul: cereale neîndulcite, lapte îndoit cu apă, acrit, şi pâine tare, sărată. Nu acesta era dejunul cu care se obişnuise Peter dimineaţa, în camera sa de studiu, şi nu se atinse de el.

La unsprezece, un gardian mai mic în rang veni şi-l luă în tăcere.

— Mi se pare că prinţulică vrea să se înfometeze, îi spuse el lui Beson.

— Cu atât mai bine, replică acesta indiferent. O să ne scutească de-o treabă în plus.

— Poate că se teme să nu-l otrăvim, presupuse celălalt gardian. Beson râse, în ciuda durerii de cap. Era o glumă reuşită.

Peter îşi petrecu mai toată vremea pe scaunul din „camera de zi“. În a doua parte a după-amiezii, se duse din nou la fereastră. Nu avea

gratii. N-aveai cum să sari, ai fi căzut, dacă nu erai o pasăre, să zbori. Nimeni, nici Peyna, nici Flagg, nici Aron Beson, nu-şi făcea griji că se putea coborî pe fereastră. Zidul curbat al turnului era perfect neted. O muscă ar fi reuşit să scape, dar un om nu.

Dacă prinţul ar fi ajuns atât de deprimat încât să sară, cui i-ar fi păsat? Nimănui. Ar fi scutit statul să dea bani pentru casa şi masa unui ucigaş cu sânge albastru.

Peter urmări cu privirea cum se deplasau razele soarelui de pe podea pe perete. I se aduse cina, tot carne grasă, bere cu apă şi pâine sărată. Nu puse gura pe ea.

După apusul soarelui, stătu pe întuneric până pe la nouă, apoi se duse în dormitor. Se dezbrăcă, rămase doar în maiou, îngenunche şi se rugă. Din gură ieşeau norişori albi. Se vârî în pat, îşi împleti mâinile sub cap şi, întins pe spate, scrută întunericul. Se gândi la ceea ce ajunsese. Adormi pe la unu noaptea.

A doua zi trecu la fel.

Şi a treia.

Şi a patra.

O săptămână întreagă, Peter nu mâncă, nu vorbi şi nu făcu absolut nimic. Stătu doar la fereastră sau aşezat pe scaun, urmărind drumul lent al razelor de soare pe podea, pe perete, apoi pe tavan. Beson era convins că pe băiat îl copleşeau vina şi remuşcările. Mai văzuse asemenea cazuri, mai ales printre cei cu sânge regesc.

O să moară, îşi zise gardianul, ca o pasăre care nu putea suporta traiul în colivie. O să moară şi să-i fie de bine.

Dar, în a opta zi, Peter îl chemă şi-i dădu anumite instrucţiuni… şi nu pe tonul unui prizonier.

Îi dădu instrucţiuni pe un ton regesc.

52

Peter era într-adevăr cuprins de disperare… dar nu una atât de grea cum îşi imagina Beson. Petrecu prima săptămână în turn cântărind cu grijă situaţia în care se afla şi încercând să ia o hotărâre. Postise, ca să aibă capul limpede. În cele din urmă, reuşi, dar până să i se limpezească gândurile, se crezuse pierdut. O povară îi apăsa capul şi umerii ca o nicovală. Apoi îşi aminti un adevăr de netăgăduit: *el* ştia că nu-şi omorâse tatăl, deşi tot regatul credea altceva.

În primele două zile, se luptă cu sentimente contradictorii. Copilul din el striga: „Nu e corect! Nu e corect!“ Sigur că nu era, dar numai cu atât nu ajungea nicăieri. Postind, îşi recăpătă stăpânirea de sine. Cu stomacul gol, parcă nu mai era copil. Se simţi mai curat, ca şi cum i-ar fi căzut un strat de piele murdară, ca un pahar care aştepta să fie umplut. După două-trei zile de nemâncat, stomacul încetă să se revolte, iar el începu să-şi *audă* gândurile cu claritate. Se rugă, dar o parte din el ştia că nu face doar atât; vorbea cu sine însuşi,

întrebându-se dacă exista vreo cale de a ieşi din închisoarea în care fusese azvârlit, aproape de cer.

Nu-şi omorâse tatăl. Era cel mai important lucru. Cineva aruncase vina asupra sa. Acesta era al doilea lucru. Cine? O singură persoană ar fi fost capabilă de o asemenea faptă, desigur; o singură persoană din tot regatul putea avea o otravă atât de puternică: Flagg.

Era logic. Vrăjitorul ştia că n-ar fi avut ce căuta într-un regat condus de Peter. Se împrietenise cu Thomas… şi-l făcuse să se teamă de el. Îl omorâse pe Roland, apoi procedase în aşa fel încât dovada crimei să-l arunce pe Peter în închisoare.

Aici ajunsese în a treia noapte de domnie a fratelui său.

Ce era de făcut? Să-şi accepte soarta? Nu, în niciun caz. Să evadeze? *Imposibil.* Nimeni nu evadase vreodată din turn.

Totuşi…

I se aprinse o luminiţă în minte. Era a patra noapte. Se uita la mâncarea de cină: carne grasă, bere îndoită cu apă, pâine sărată. O farfurie albă. Niciun şerveţel.

Totuşi…

Ar putea fi o cale de scăpare. Ar putea. Una teribil de periculoasă şi care cerea mult timp. La sfârşit, după multă trudă şi efort, ar putea muri. Dar… exista o cale.

Şi, dacă reuşea să evadeze, ce făcea mai departe? Cum să-l acuze de crimă pe vrăjitor? Nu ştia. Flagg era un şarpe viclean şi bătrân, nu lăsa urme care să-l incrimineze mai târziu. Ar fi în stare să-i smulgă o mărturisire? Poate, dacă ar ajunge să pună mâna pe el, în primul rând. Se gândi că ar dispărea ca fumul dacă ar auzi de evadarea lui. Şi cine ar crede mărturisirea lui Flagg, dacă ar reuşi să i-o smulgă? *Da, a recunoscut că l-a omorât pe Roland,* ar zice oamenii. *Peter, ucigaşul-de-părinte fugit din închisoare, îi ţinea sabia la gât. În situaţia lui, aş recunoaşte orice, şi că l-am omorât pe Dumnezeu.*

Poate că vă vine să râdeţi de felul în care Peter îşi răsucea gândurile pe toate părţile câtă vreme se afla încă la închisoare, mai aproape de cer decât de pământ. Poate vă gândiţi că vindea pielea ursului din pădure. Dar el găsise o cale de scăpare. Sigur, una care să-i aducă moartea de tânăr, dar credea că avea şanse de reuşită. Totuşi, exista vreun motiv să lupte cu atâtea greutăţi, dacă, la sfârşit, nu obţinea nimic? Mai rău, dacă aducea nenorocirea asupra regatului, într-un fel pe care acum nu-l vedea?

Se gândi la toate acestea şi se rugă. Trecu a patra noapte… a cincea… a şasea. În a şaptea, ajunse la concluzia că era mai bine să încerce decât să nu facă nimic; mai bine să se străduiască să îndrepte răul, chiar dacă asta însemna să moară. Descoperi un lucru ciudat: nedreptatea care i se făcuse *lui* nu era nici pe jumătate la fel de dureroasă ca faptul că se făcuse o nedreptate. Trebuia să schimbe

lucrurile.

În a opta zi a domniei lui Thomas, îl chemă pe Beson la el.

53

Beson ascultă discursul prizonierului, uluit şi tot mai nervos. Când prinţul termină, dădu drumul unui lanţ de obscenităţi care ar fi făcut să roşească şi un birjar.

Peter stătea în faţa lui, impasibil.

— Javră ticăloasă şi criminală! îşi încheie Beson şirul de înjurături, pe un ton uluit. Tot mai crezi că trăieşti în puf, că eşti înconjurat de servitori care se dau peste cap să-ţi facă pe plac îndată ce ridici degetul? P-aici nu-i aşa, prinţule. Nu, *domnule.*

Beson se aplecă în faţă, cu bărbia ţepoasă îndreptată înainte şi, cu toate că puţea ca o cocină — a transpiraţie, a poşircă de vin şi a jeg vechi de luni de zile — Peter nu se clinti. Nu existau gratii între ei, dar Beson avea de ce să se teamă. Şeful gardienilor avea cincizeci de ani, era scund, lat în umeri şi îndesat. Pletele unsuroase i se încâlceau în jurul obrajilor şi pe ceafă. Când intrase în camera lui Peter, unul din subordonaţii lui încuiase uşa.

Gardianul-şef strânse pumnul şi-l plimbă pe sub nasul lui Peter. Cu mâna dreaptă scoase din buzunarul de la pieptul cămăşii un tub mic de metal. O singură lovitură dată de pumnul lui zdravăn ar fi rupt maxilarul oricui. N-ar fi fost prima oară.

— Ia-ţi cererile şi bagăţi-le în nas, printre muci, prinţişorule. Dacă mă mai chemi încă o dată aici pentru rahaturi de-astea nobile, îţi sparg botul.

Se îndreptă spre uşă, îndoit de spate, ca un monstru. Trăia în propriul lui nor de duhoare.

— Eşti pe cale să faci o greşeală foarte mare, îi spuse Peter încet, dar ferm. Tonul său avu efectul scontat.

Beson se întoarse, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Ce-ai *zis?*

— M-ai auzit. Şi data viitoare când vorbeşti cu mine, porc puturos ce eşti, ai face bine să ţii minte că îmi curge în vene sânge regesc, ai priceput?

Gardianul rămase mut de uimire. Deschise şi închise gura ca un peşte pe uscat, deşi orice pescar care ar fi prins o urâţenie ca el ar fi aruncat-o sigur înapoi în apă. Cererile lui Peter, rostite pe un ton glacial, sunară mai degrabă ca nişte ordine de executat fără comentarii. Beson simţi cum i se urcă furia la cap. Prima cerere venise fie din partea unui mare tăntălău, fie a unui nebun de legat. O consideră o mare prostie. A doua se referea la mâncare. Amândouă, însoţite de privirea fermă a lui Peter, dovedeau că tânărul prinţ nu mai era disperat, ci hotărât să trăiască.

Perspectiva zilelor de trândăveală şi a nopţilor de beţie dispăru ca în

ceaţă. Tânărul arăta foarte sănătos şi puternic. Putea să trăiască mult şi bine. Poate că va fi obligat să se uite la mutra lui de criminal toată viaţa — iată un gând care îl scotea din sărite.

„Porc puturos? Mi-a zis porc puturos?”

— Micul meu prinţ, rosti Beson batjocoritor, cred că tu eşti cel care a făcut deja o mare greşeală… dar îţi promit că n-o să se mai întâmple.

Îşi desfăcu buzele într-un rânjet, arătându-şi cioturile negre, pe post de dinţi. Gata de atac, se mişcă cu uşurinţă neaşteptată. Intre degete strângea tubul de metal.

Peter făcu un pas înapoi. Își mută privirea de la pumnii lui Beson la faţa lui, apoi din nou la pumni. Ferestruica din mijlocul uşii era deschisă. Prin ea se holbau, cu obrajii ţepoşi lipiţi unul de altul, doi gardieni subordonaţi. Zâmbeau şi de-abia aşteptau să înceapă spectacolul.

— Ştii că prizonierii regali se bucură de mici avantaje, rosti Peter, tot dându-se înapoi şi sărind. Aşa spune tradiţia. Până acum nu ţi-am cerut nimic.

Rânjetul lui Beson se lăţi. I se păru că sesizează teamă în glasul prinţului. Se înşelă. Greşeala se întoarse împotriva lui când se aşteptă mai puţin.

— Asemenea tradiţii se plătesc chiar şi de regi, prinţişorule.

Beson îşi frecă degetul mare de arătătorul stâng. În pumnul drept ţinea încă tubul de metal.

— Dacă vrei să primeşti nişte bănuţi din când în când, se poate aranja, spuse Peter, continuând să sară în cerc. Dar numai dacă încetezi imediat cu purtarea asta prostească.

— Ţi-e frică, nu-i aşa?

— Dacă trebuie să-i fie cuiva frică, acela eşti tu. Eşti pe cale să-l ataci pe fratele regelui din Delain.

Cuvintele căzură ca o lovitură bine plasată.

O secundă, Beson şovăi. Privirea lui îşi pierdu siguranţa. Se uită la ferestruica din uşă, văzu feţele gardienilor şi se întunecă la chip. Dacă dădea înapoi, cei doi vor râde de el. Nu că n-ar fi ştiut cum să trateze cu ei, dar s-ar fi enervat mai tare decât merita gunoiul din faţa lui.

Atacă, dintr-odată, cu pumnul său greu. Rânjea. Ţipetele prinţului căzut pe podea cu nasul spart o să fie un plânset de bebeluş, îşi zise el.

Peter se dădu înapoi cu uşurinţă. Avea graţia unui dansator. Prinse pumnul gardianului fără să fie mirat de greutatea lui — văzuse metalul lucios printre degetele umflate —, şi-l trase cu o forţă de care Beson nu-l crezuse în stare. Gardianul se învârti în aer şi lovi zidul curbat al „camerei de zi“. Dinţii, câţi mai avea în gură, îi clănţăniră şi văzu stele verzi. Scăpă tubul de metal, care se rostogoli pe podea. Înainte să se dezmeticească, Peter sări şi-l ridică. Se mişca uşor, ca o

felină.

„Aşa ceva nu se poate întâmpla, îşi zise Beson, disperat şi şocat. Imposibil să se întâmple aşa ceva.“

Niciodată nu se temuse să intre în închisoarea cu două camere din vârful turnului, pentru că niciunul dintre prizonierii care stătuse în ele până atunci, fie nobili, fie regi, nu fusese mai tare decât el. Da, avuseseră loc câteva bătăi pe cinste aici, dar le arătase el cine era şeful. Poate că acolo, jos, fuseseră mari şi tari, dar aici, sus, el comanda şi trebuia să asculte de pumnul zdravăn şi murdar. Dar acum, băieţaşul ăsta obraznic…

Beson se ridică de lângă perete urlând. Scutură din cap, să-şi revină, şi se năpusti asupra lui Peter, care ţinea între degete tubul metalic. Gardienii de la fereastra din uşă se uitau la minunea neaşteptată cu priviri tâmpe. Nu le dădu prin gând să intervină, pentru că nici lor, nici lui Beson nu le venea să creadă.

Şeful lor sări la Peter cu braţele deschise. Acum că nu mai avea tubul, nu mai voia să sară la stânga şi la dreapta şi să dea cu pumnul, jucând ceea ce, în mintea lui, se numea box. Voia să-l prindă pe Peter în braţe, să-l strângă, să-l trântească la podea, să cadă peste el şi să-l zdrobească cu pumnii până leşină.

Dar Peter dispăru ca prin farmec din locul în care se afla, căci se dădu la o parte şi se lăsă pe vine. Când gardianul îndesat şi hidos ca un monstru se răsuci, îl pocni de trei ori cu pumnul drept, în care ţinea tubul. „Nu-i cinstit, se gândi Peter, dar nu eu am adus tubul ăsta, nu?“ Nici nu-l burduşise prea tare. Dacă Beson ar fi urmărit o bătaie şi ar fi văzut cele trei lovituri rapide, ar fi râs şi-ar fi zis c-a lovit un „fătălău”. Pentru el, un pumn zdravăn făcea aerul să şuiere.

Numai că nu-l lovise un „fătălău”, indiferent ce credea el. Fiecare pumn fusese trimis din umăr, aşa cum îl învăţase pe Peter instructorul său la lecţiile de box, de două ori pe săptămână, în ultimii şase ani. Erau lovituri date fără efort, nu spintecau aerul cu şuierături, dar Beson avu impresia că încasase trei copite, una după alta, de la un ponei tânăr, cu copite foarte mari. Jumătatea stângă a feţei îi căzu când îi crăpă pometele obrazului. Parcă-i intrase o crenguţă în cap. Era din nou la perete. Îl lovi automat, ca o păpuşă cu mecanismul defect, şi se răsuci, cu încheieturile degetelor îndoite. Se uită la prinţ cuprins de disperare.

Gardienii se holbau cu gurile căscate prin ferestruică. Beson, bătut de un băiat? Nu le venea să-şi creadă ochilor. Mai degrabă ar fi crezut într-o ploaie cu broaşte. Unul dintre ei se uită la cheia pe care o ţinea în mână, vru să intre, apoi se răzgândi. Ar putea fi rănit. Strecură cheia în buzunar, ca să poată susţine mai târziu că o uitase acolo.

— Acum vrei să stăm de vorbă omeneşte? Peter nici măcar nu transpirase. Termină cu prostiile. Ţi-am cerut două favoruri, pentru

care vei primi o răsplată grasă, poţi să fii sigur. Ai…

Beson se năpusti din nou asupra prinţului, răcnind ca un animal. Peter nu prevăzuse încă un atac, dar se trase la o parte ca un matador din faţa taurului care năvăleşte pe neaşteptate asupra lui. Matadorul poate fi luat prin surprindere, chiar înţepat, dar tot graţios rămâne. Peter nu-şi pierdu graţia, dar fu rănit. Beson avea unghii lungi, crestate şi jegoase, mai degrabă gheare de animal. În nopţile de iarnă, din care nu aveau voie să lipsească poveştile de groază, îi plăcea să le povestească subordonaţilor cum tăiase gâtul unui prizonier de la o ureche la alta cu unghia degetului mare.

Una din ghearele sale lăsă o dungă însângerată pe obrazul stâng al lui Peter. Tăietura cobora în zigzag de la tâmplă la maxilar, ocolind ochiul ca prin minune. Se deschise ca o carte. Semnele întâlnirii cu Beson aveau să-i rămână pe chip toată viaţa.

Peter se enervă. Își aminti tot ce i se întâmplase în ultimele zece zile. O clipă, dar numai o clipă, furia îi întunecă minţile şi ar fi fost în stare să ucidă bruta, în loc să-i dea o lecţie pe care să n-o uite niciodată.

Când Beson se răsuci, asupra lui căzu o ploaie de lovituri de copită, poneiul se supărase rău de tot şi de pumni. Pumnii n-ar fi fost mare lucru, dar tubul metalic greu le transformă în baroase. Se pomeni cu maxilarul scrântit. Urlă de durere şi vru să sară din nou la atac. Mare greşeală. Nasul îi pocni, spart, iar sângele începu să-i curgă pe gură, pe bărbie şi pe vesta slinoasă. Urmă încă o lovitură de dreapta, care-i zdrobi gura. Scuipă un dinte şi încercă să se retragă. Uită de subordonaţii care se uitau la el, neîndrăznind să intervină. Uită şi că se înfuriase pe atitudinea prinţului şi nu mai voia să-i dea nicio lecţie.

Pentru prima oară în cariera lui de gardian-şef, uită de toate. Nu mai voia altceva decât să supravieţuiască. Pentru prima oară în cariera lui de gardian-şef, îi era frică.

Nu conta că Peter îi căra la pumni. Mai fusese bătut înainte, deşi nu de un prizonier. Nu, nu asta conta, ci privirea din ochii prinţului. Privirea care băgase groaza în el. *Asta e privirea unui rege. Zeii să mă ajute, e privirea unui rege — furia lui arde ca soarele în toiul verii.*

Peter îl înghesui la perete, măsură distanţa până la bărbia lui şi-şi trase în spate pumnul drept, cel care ţinea tubul.

— Te-ai convins, porc puturos? îl întrebă prinţul, dispreţuitor.

— Da, răspunse gardianul, ameţit şi gâfâind printre buzele umflate. Da, regele meu, îndurare! Indurare!

— Ce-ai zis? Cum mi-ai zis? întrebă Peter uimit.

Dar Beson aluneca greu pe zidul curbat al turnului. Leşină imediat ce îi spuse lui Peter „regele meu“. Mai târziu îşi va uita vorbele, dar lui Peter ele i se întipăriră bine în minte.

Gardianul-şef se trezi din leşin după vreo două ore. Dacă nu i-ar fi auzit sforăiturile dezgustătoare, Peter ar fi crezut că l-a omorât.

Bărbatul era o jigodie ticăloasă şi spurcată… dar tot n-ar fi vrut să-l omoare. Cei doi gardieni, care priviseră bătaia de la ferestruica din uşa de stejar, se uitau acum pe rând înăuntru, cu ochii unui copil care admiră tigrul anduan mâncător de oameni din menajeria regelui. Niciunul dintre ei nu încercă să-şi salveze şeful. Peter ghici că se aşteptau ca el să se năpustească asupra lui Beson cel leşinat şi să-i sfâşie beregata. Poate cu dinţii.

„Păi, de ce să nu creadă? Se întrebă Peter, căzut pradă amărăciunii. Sunt convinşi că mi-am ucis tatăl, iar un om capabil de o astfel de crimă nu se dă la o parte de la o faptă josnică, aşadar nici de la a ucide un adversar căzut la pământ.“

În cele din urmă, Beson începu să geamă şi să mişte. Clipi şi deschise ochiul drept — pe cel stâng reuşi să-l deschidă numai peste câteva zile.

Ochiul teafăr îndreptă spre Peter priviri lipsite de ură, dar înspăimântate.

— Eşti pregătit să stăm de vorbă ca oamenii? îl întrebă prinţul.

Beson mormăi ceva de neînţeles. Işi înghiţea cuvintele.

— Nu înţeleg ce spui.

Gardianul-şef făcu o nouă încercare:

— Ai fi putut să mă omori.

— N-am omorât niciodată pe nimeni. Poate c-o să vină vremea când va trebui să iau viaţa cuiva. Sper să nu fie aşa. Dar, dacă nu voi avea de ales, nu vreau ca prima mea victimă să fie un gardian leşinat.

Beson se propti de perete şi se uită la Peter cu singurul ochi deschis. Pe chipul umflat şi bătucit se citea o expresie gânditoare, puţin speriată.

Într-un sfârşit, reuşi să bolborosească încă o propoziţie. Peter o înţelese, dar vru să fie sigur:

— Te rog să repeţi, domnule gardian-şef Beson.

Bărbatul tresări. Aşa cum lui Yosef nu-i mai spusese nimeni „lord grăjdar“, nici pe el nu-l mai făcuse nimeni „domnule gardian-şef“.

— Putem să discutăm.

— Asta este foarte bine.

Beson se ridică în picioare cu mare greutate. Nu mai voia să aibă de-a face cu Peter, cel puţin nu în acea zi. Avea şi alte griji pe cap. Subordonaţii lui tocmai îl văzuseră încasând o bătaie soră cu moartea de la un băiat nemâncat de o săptămână. Se uitaseră — dar nu făcuseră nimic, fricoşii naibii. Îl durea capul. S-ar putea să fie nevoit să-i biciuiască pe nătărăi înainte să cadă lat în pat, ca să le vină mintea la cap.

Porni spre uşă, dar se întoarse când îl strigă Peter. Nu fu nevoie de

mai mult ca să ştie amândoi cine era şeful acum. Beson mâncase bătaie de la prizonierul lui. Când acesta îi spuse să stea pe loc, se opri.

— Vreau să-ţi spun ceva. O să ne convină amândurora.

Gardianul-şef tăcu. Nu făcu altceva decât să-l privească pe Peter neîncrezător.

— Spune-le — prinţul arătă din cap spre uşă — să închidă ferestruica.

Beson se uită la el o clipă, apoi se întoarse spre subordonaţii holbaţi şi le repetă ordinul.

Cei doi rămaseră cu obrajii lipiţi unul de celălalt, neînţelegând cuvintele şefului… sau prefăcându-se că nu le înţeleg. Beson îşi trecu limba peste dinţii roşii de sânge şi vorbi mai clar, în ciuda durerii. Ferestruica fu imediat închisă şi zăvorâtă pe dinafară… dar nu înainte ca la urechile lui să ajungă râsetele batjocoritoare ale subordonaţilor. Oftă din străfunduri… Da, trebuia să-i înveţe minte înainte să plece acasă. Fricoşii învaţă repede. Prinţul ăsta, sau ce-o mai fi el, sigur nu-i un fricos. Oare chiar voia să discute cu el?

— Vreau să-ţi dau un bilet pentru Anders Peyna, îi spuse Peter. O să te întorci la noapte după el, sper.

Beson nu răspunse. Încerca din răsputeri să gândească. Ce mai întorsătură! Peyna! Un bilet pentru Peyna! Avusese o mică ezitare când Peter îi aminti că e fratele regelui, dar nici nu se compara cu groaza de acum. Pe toţii zeii, Peyna!

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi plăcea mai puţin.

Poate că regelui Thomas nu-i păsa prea mult că fratele lui zăcea închis în turn. În primul rând, le omorâse tatăl, aşa că n-avea cum să simtă pentru el prea multă dragoste. În al doilea rând, mai important, Beson nu se speriase prea tare auzind numele regelui Thomas, Aducătorul de Lumină. Ca toţi locuitorii din Delain, îl privea deja cu dispreţ. Dar Peyna… Altfel stăteau lucrurile când venea vorba de el.

Anders Peyna era mai înspăimântător decât un regiment de regi. La rege, o fiinţă strălucitoare şi misterioasă ca soarele, nu se putea ajunge. Nu contează că soarele se ascunde după nori şi ţi se face frig sau că te coci sub razele lui fierbinţi — n-ai de ales, pentru că soarele depăşeşte puterea de înţelegere a muritorilor.

În schimb, Peyna era o creatură pământeană. Una pe care Beson o înţelegea… şi de care se temea. Peyna, cu faţa lui ovală şi ochii albaştri, de gheaţă, Peyna, cu roba lui cu guler înalt, care hotăra cine trăieşte şi cine va fi scurtat de cap.

Oare băiatul ăsta chiar îi putea comanda lui Peyna din vârful turnului? Sau era doar o cacealma?

„Cum să fie o cacealma, dacă vrea să-i scrie un bilet pe care să i-l duc chiar eu?“ se gândi Beson.

— Dacă aş fi rege, Peyna mi-ar executa toate ordinele, spuse Peter.

Dar acum nu sunt rege, ci un simplu prizonier. Dar, nu cu multă vreme în urmă, i-am făcut o favoare pentru care cred că mi-e recunoscător.

— Înţeleg, răspunse Beson, încercând să nu se implice deloc.

Peter oftă. Îl copleşi oboseala. Se întrebă ce scop prostesc urmărea. Credea oare cu adevărat că făcea primii paşi spre libertate bătându-l pe gardianul ăsta tâmpit şi obligându-l să i se supună? Avea vreo garanţie că Peyna îl va ajuta? Poate că ideea de serviciu contra serviciu exista numai în mintea lui.

Dar trebuia să încerce. Nu se hotărâse el, în nopţile singuratice în care meditase la nesfârşit şi plânsese moartea tatălui său, că singurul păcat de care s-ar face vinovat ar fi să stea cu mâinile în san?

— Peyna nu mi-e prieten, continuă el. Nici nu încerc să-ţi spun asta. Am fost acuzat de moartea tatălui meu, regele, şi nu cred că mai am vreun prieten în tot regatul, de la un capăt la celălalt. Eşti de acord cu mine, domnule gardian-şef?

— Da, răspunse Beson impasibil.

— Cu toate acestea, cred că Peyna îţi va da banii pe care-i primeşti de obicei de la deţinuţii tăi.

Beson încuviinţă din cap. Când în turn era întemniţat un prizonier nobil, indiferent pe câtă vreme, el se îngrijea să primească ceva mai bun decât carne grasă şi bere îndoită cu apă, să se schimbe aşternutul săptămânal şi chiar să primească vizite de la soţie sau de la iubită. Bineînţeles, nu pe ochi frumoşi. Deţinuţii nobili se trăgeau întotdeauna din familii bogate şi se găseau rude care să-i plătească serviciile, indiferent de fapta pentru care erau închişi.

Prinţul se făcea vinovat de o crimă înfiorătoare. Cu toate astea, tot el îi spunea că nimeni altul decât Peyna va fi cel care-l va mitui.

— Încă un lucru. Cred că Peyna mă va asculta pentru că e un om de onoare. Şi mai cred că ar fi foarte interesat dacă mi s-ar întâmpla ceva rău, adică dacă vreunul dintre gardienii tăi ar veni să mă bată, ca să te răzbune pentru bătaia pe care ţi-am dat-o.

Peter făcu o pauză.

— Personal interesat.

Se uită mai adânc în ochii lui Beson.

— Mă înţelegi?

— Da, răspunse acesta. Stăpâne, adăugă după o clipă.

— Îmi aduci peniţă, cerneală, sugativă şi hârtie?

— Da.

— Vino aici.

Gardianul-şef puţea îngrozitor, dar Peter nu se dădu înapoi — descoperise că duhoarea crimei de care fusese acuzat îl făcuse imun la mirosul de transpiraţie şi jeg.

— Şopteşte-mi la ureche, îl îndemnă el cu o undă de surâs.

Beson clipi nedumerit.

— Ce să-ţi şoptesc, stăpâne?

— Un număr.

În clipa următoare, gardianul-şef se aplecă la urechea lui.

55

Unul din subordonaţii lui Beson îi aduse lui Peter instrumentele pe care le ceruse. Se uită la el cu privirea unei pisici vagaboande obişnuite să primească şuturi şi se strecură iute afară, ca nu cumva să încaseze şi el o porţie de bătaie cu pumnii care căzuseră peste capul lui Beson.

Peter se aşeză la masa şubredă de la fereastră. Din cauza frigului, îi ieşeau aburi din gură. Ascultă şuierul vântului în jurul turnului şi privi luminile oraşului.

Dragă mare judecător Peyna, începu el să scrie, apoi se opri.

Când o să vezi de la cine e biletul ăsta, o să-l faci ghemotoc şi-o să-l arunci în foc fără să-l citeşti? O să-l citeşti şi-o să râzi dispreţuitor de prostul care şi-a omorât tatăl şi care îndrăzneşte să ceară ajutor marelui judecător al regatului? O să citeşti printre rânduri, ghicind ce urmăreşte?

În seara aceea, Peter era binedispus. Își zise că răspunsul la toate cele trei întrebări va fi negativ. Poate că n-o să-şi ducă planul la bun sfârşit, dar un bărbat atât de ordonat şi meticulos ca Peyna n-avea cum să-l ghicească. Mai degrabă s-ar fi crezut pe el însuşi în stare să se costumeze ca la carnaval şi să joace un dans marinăresc în Piaţa Turnului, pe lună plină, decât să ghicească ce urmăreşte Peter. „Iar eu îi cer atât de puţin“, îşi zise Peter. O nouă undă de surâs îi străbătu chipul. „Adică sper că i se va părea puţin…“

Se aplecă în faţă, înmuie peniţa în cerneală şi începu să scrie.

56

În seara următoare, nu mult după nouă, valetul lui Anders Peyna deschise uşa persoanei care bătea la o oră atât de târzie. Ridică ochii deasupra nasului său lung şi-l zări în prag pe gardianul-şef. Arlen — aşa îl chema pe valet — îl mai văzuse, fireşte; ca stăpânul lui, Beson făcea parte din maşinăria legală a regatului. Dar de data asta nu-l recunoscu. Bătaia pe care o primise de la Peter cu o zi înainte îi colorase chipul ca soarele la apus, în roşu, violet şi galben. Reuşea să deschidă ochiul stâng, dar foarte puţin. Semăna cu un vârcolac pitic. Valetul se pregătea să-i trântească uşa în nas.

— Stai, spuse Beson, cu glas atât de gros, că-l făcu pe Arlen să se oprească. Am un mesaj pentru stăpânul tău.

Valetul şovăi, apoi vru iar să închidă uşa. Omul era o creatură înfricoşătoare. Să fi fost oare un pitic din nordul regatului? Ultimul supravieţuitor din tribul sălbaticilor cu haine de blană murise ori fusese omorât pe vremea bunicului său, dar… nu se ştie niciodată.

— E de la prinţul Peter. Dacă închizi uşa, n-o să auzi cuvinte prea

frumoase de la stăpânul tău mai târziu, mi se pare mie.

Arlen şovăi din nou. Să trântească uşa în nasul vârcolacului sau să plece urechea la auzul numelui prinţului, care tot mai avea putere? Dacă omul ăsta venea din partea lui, atunci trebuie să fie gardianul-şef. Totuşi…

— Nu prea semeni cu Beson, spuse el.

— Nici tu nu semeni cu taică-tu, Arlen, şi nu o dată m-am întrebat pe unde-o fi umblat maică-ta, replică grosolan monstrul şi vârî un plic murdar prin uşa crăpată. Ţine-l… Du-l stăpânului. Eu aştept. Închide uşa, dacă vrei, da-i al dracului de frig afară.

Putea să îngheţe şi marea, că lui Arlen tot nu-i păsa. N-avea de gând să-l lase înăuntru pe individul ăla hidos, să-l vadă cum îşi încălzeşte picioarele la foc, în bucătăria servitorilor. Smulse plicul, trânti uşa, trase zăvorul şi plecă… pe urmă se întoarse şi trase şi al doilea zăvor.

57

Peyna era la el în birou. Privea focul, căzut pe gânduri. La încoronarea lui Thomas, fusese lună nouă; acum astrul nopţii nici nu trecuse în al doilea pătrar, că el deja simţea că lucrurile nu merg bine. Flagg — el era sămânţa răului. Flagg. Câştigase deja mai multă putere decât în zilele lui Roland. Cel puţin Roland fusese un bărbat, chiar dacă bătrân şi încet la minte. Thomas nu era decât un copil. În curând, vrăjitorul va controla regatul întreg în numele lui Thomas. Ar fi foarte rău pentru Delain… şi pentru Anders Peyna, care nu-şi ascunsese niciodată antipatia faţă de Flagg.

Era plăcut la el în birou, în faţa focului care trosnea, dar judecătorul simţi o adiere de vânt rece în jurul gleznelor. Un vânt care ar putea… distruge totul.

„De ce, Peter? De ce? De ce? De ce n-ai putut aştepta? De ce te-ai arătat atât de curat pe dinafară, ca un măr roşu toamna, la strânsul recoltei, când pe dinăuntru erai putred? De ce?“ Peyna nu ştia să răspundă la propriile întrebări, dar nu voia să recunoască nici acum că în inimă i se strecurase îndoiala că Peter era într-adevăr putred pe dinăuntru.

Se auzi o bătaie în uşă.

Judecătorul se ridică, se uită în jur şi strigă nerăbdător:

— Intră! Şi sper să-mi dai veşti bune!

Arlen intră tulburat şi nedumerit. În mână ţinea un plic.

— Ei, ce e?

— Stăpâne… e un om la uşă… adică aduce a om. Are obrajii buhăiţi şi umflaţi, de parcă ar fi încasat o bătaie crâncenă… sau… Valetul îşi pierdu vocea.

— Şi ce are de-a face asta cu mine? Ştii că nu primesc la ore târzii. Spune-i să plece. Spune-i să se ducă dracului!

— Zice că e Beson, stăpâne, insistă Arlen, mai agitat ca niciodată.

Ridică plicul pătat ca pe-un scut. A adus plicul ăsta. Zice că-i un mesaj de la Peter.

Lui Peyna îi sări inima din piept. Se reţinu şi se încruntă mai tare către Arlen.

— Şi este?

— De la prinţul Peter? Valetul începu să se bâlbâie. Işi pierdu stăpânirea de sine caracteristică, uimindu-şi stăpânul. Judecătorul nu-l vedea pe Arlen pierdut cu firea, nici dac-ar fi venit potopul, focul iadului sau o invazie de dragoni turbaţi. Stăpâne, n-am de unde să ştiu… Adică, eu… eu…

— E Beson sau nu, tâmpitule?

Arlen îşi linse buzele. Îşi linse buzele — incredibil. Nu s-a mai pomenit aşa ceva.

— Păi, s-ar putea să fie el seamănă… numai că individul de la uşă e plin de vânătăi şi umflături… Eu… Valetul înghiţi în sec. Mie se pare că seamănă cu un pitic, reuşi el să rostească printre bâlbâieli. Apoi încercă să-şi dreagă stângăcia cu un zâmbet tâmp.

„Deci e Beson, gândi Peyna. E Beson, iar dacă arată ca bătut înseamnă că Peter i-a tras o chelfăneală. De-asta a adus mesajul. Pentru că l-a bătut Peter şi i-a fost frică să nu-l aducă. Numai o bătaie îl poate convinge pe unul ca el.“

Îl cuprinse un sentiment de exaltare, de parcă ar fi alunecat într-o peşteră şi-ar fi văzut dintr-odată o luminiţă salvatoare.

— Dă-mi scrisoarea, îi spuse el valetului.

Arlen îi întinse plicul. Pe urmă vru s-o şteargă.

Nici asta nu s-a mai pomenit. „Cel puţin eu nu l-am văzut vreodată c-o şterge englezeşte.”

Peyna îl lăsă să ajungă până la uşă, ca un pescar veteran care se preface că scapă peştele agăţat în undiţă, apoi îl opri:

— Arlen!

Valetul se întoarse, crispat, aşteptând să fie muştruluit.

— Nu mai există pitici. Nu ţi-a spus mama când erai mic?

— Ba da, răspunse Arlen şovăitor.

— Bravo! exclamă Peyna. O femeie înţeleaptă. Prostiile care-ţi zboară prin cap precis de la taică-tu le ştii. Pofteşte-l pe gardianul-şef înăuntru. În bucătăria servitorilor, adăugă el în grabă. Nu vreau să-l văd aici. Pute. Du-l în bucătărie să se încălzească. Noaptea e rece.

De la moartea lui Roland, cugetă judecătorul, toate nopţile erau friguroase. Parcă voiau să răzbune moartea lui Roland, ars pe dinăuntru, apoi pe dinafară.

— Da, stăpâne, spuse Arlen, tot mai ezitant.

— O să sun imediat după tine să-ţi spun ce să faci cu el.

Valetul ieşi — o fiinţă umilă — şi închise uşa.

Peyna răsuci plicul în mâini fără să-l deschidă. Petele de murdărie

proveneau, fără îndoială, de la degetele unsuroase ale lui Beson. Simţi în nări duhoarea de transpiraţie a ticălosului de gardian-şef. Plicul fusese sigilat cu ceară de lumânare.

Poate c-ar fi mai bine să-l arunc în foc, îşi zise judecătorul, *şi să uit de el. Da, să-l arunc în foc, să sun după Arlen şi să-i spun să-i dea cocoşatului de gardian-şef — chiar arată ca un pitic, dacă mă gândesc mai bine — un rachiu cald şi pe urmă să scape de el. Da, asta ar trebui să fac.*

Dar ştia că nu va proceda aşa. Senzaţia aceea absurdă, raza de lumină apărută în peştera întunecată, nu-i dădea pace. Vârî degetul mare sub sigiliu, îl rupse, scoase biletul şi-l citi la lumina flăcărilor.

58

Peyna,

M-am hotărât să trăiesc.

Am citit puţine despre turn înainte de a ajunge să locuiesc în el, iar cele auzite despre el n-au fost decât bârfe. Unul dintre lucrurile pe care le-am auzit a fost că aici se pot cumpăra mici favoruri. Se pare că e adevărat. Desigur, eu nu am bani, dar m-am gândit că ai putea să preiei tu micile mele cheltuieli. Nu de mult ţi-am făcut o favoare. Dacă vei plăti gardianului-şef opt florini la începutul fiecărui an pe care-l voi petrece în acest loc trist, voi considera favoarea întoarsă. După cum vezi, suma este foarte mică. Asta pentru că nu am nevoie decât de două lucruri. Dacă vei aranja ca Beson să-şi „umezească gâtlejul" din când în când ca să le primesc, n-o să te mai deranjez.

Ştiu că ai fi pus într-o lumină proastă dacă s-ar afla că mă ajuţi, oricât de puţin. Îţi propun să-l iei ca mijlocitor pe prietenul meu, Ben, dacă te hotărăşti să faci ceea ce te rog. N-am mai vorbit cu el de la arestarea mea, dar cred şi sper că mi-a rămas devotat. Aş fi vrut să-l rog pe el ce te-am rugat pe tine, dar familia Staad nu e prea bogată, iar Ben nu are banii lui. Mi-e ruşine că trebuie să cer bani, dar nu ştiu la cine altcineva să apelez. Dacă consideri că nu-mi poţi îndeplini rugămintea, voi înţelege.

Nu mi-am ucis tatăl.

Peter

59

Peyna nu-ţi luă ochii de la scrisoare. O citi de mai multe ori de la cap la coadă.

M-am hotărât să trăiesc.

Nu mi-am ucis tatăl.

Nu-l mira faptul că băiatul continua să nege. Cunoştea criminali care-şi negau fapta ani de zile, susţinând că sunt nevinovaţi. Dar unui vinovat nu-i stătea în fire să se apere cu atâta îndrăzneală… şi pe un ton de comandă.

M-am hotărât să trăiesc.

Oftă. Trecu multă vreme până să tragă lângă el călimara şi să scoată

o bucată fină de pergament din sertar. Începu să scrie. Biletul lui fu şi mai scurt decât al lui Peter. Îl termină în mai puţin de cinci minute. Uscă cerneala cu sugativa, presără nisip, îl împături şi-l sigilă. Apoi sună după Arlen.

Valetul sosi imediat: Avea o înfăţişare cât se poate de spăsită.

— Beson mai e aici? îl întrebă Peyna.

— Cred că da, domnule.

De fapt, Arlen ştia că Beson nu plecase, pentru că-l spionase prin gaura cheii şi-l văzu cum se plimbă cu mers legănat dintr-un capăt în celălalt al bucătăriei, cu un picior de pui rece în mână, pe care-l ţinea ca pe-o măciucă. După ce mâncă toată carnea, zdrobi osul cu dinţii — pocnetele sunară înspăimântător — şi supse măduva mulţumit.

Arlen tot nu era convins că bărbatul nu era un pitic… poate chiar un monstru.

— Dă-i biletul ăsta, îi spuse judecătorul, şi asta — c-a venit pană aici. În mana valetului răsunară doi florini. Spune-i că s-ar putea să primesc răspuns. Dacă-l primesc, atunci să mi-l aducă noaptea, cum a făcut şi azi.

— Da, stăpâne.

— Nu pierde vremea şi nu sta de poveşti cu el. În mintea lui, asta era o glumă.

— Nu, stăpâne, promise Arlen amărât, apoi plecă. Nu-şi putea scoate din minte sunetul osului pocnind între dinţii lui Beson.

60

— Ţine, îi zise Beson lui Peter a doua zi, azvârlindu-i plicul.

Era morocănos. Cei doi florini primiţi de la Arlen fuseseră un noroc neaşteptat şi-i cheltuise pe toţi pe băutură. De ei se putea bea foarte mult mied, aşa că acum avea capul mare şi greu.

— M-am făcut un pârlit de curier.

— Mulţumesc, spuse Peter, luând plicul.

— Ei? N-ai de gând să-l deschizi?

— Ba da. După ce pleci.

Gardianul îşi arătă dinţii şi ridică pumnii. Peter pur şi simplu se uită la el. Beson lăsă pumnii jos.

— Un afurisit de curier, repetă el.

Când ieşi, trânti uşa grea după el. În spatele ei se auziră trosnind încuietorile de fier şi zăvoarele — trei, groase cât încheietura lui Peter — trase unul după altul.

Când se făcu linişte, Peter deschise plicul. Biletul conţinea numai trei fraze.

Cunosc obiceiurile străvechi pe care le pomeneşti. Suma despre care vorbeşti va fi plătită. O voi plăti eu, dar numai după ce aflu ce fel de favoruri aştepţi din partea prietenului nostru comun.

Peter zâmbi. Marele judecător Peyna nu era viclean. Viclenia nu-i

stătea în caracter, ca lui Flagg, dar era foarte prudent. O dovedea biletul din faţa lui. Peter se aştepta la condiţia pusă de el. Ar fi intrat la bănuieli dacă judecătorul nu l-ar fi întrebat ce vrea. Ben va fi intermediarul lor, deci Peyna nu va mai plăti mita direct. Totuşi, era foarte precaut, ca şi cum ar fi mers pe o frânghie care se putea rupe în orice clipă.

Peter se duse la uşă, bătu şi, după o scurtă conversaţie cu Beson, primi peniţa murdară şi călimara. Gardianul bolborosi din nou ceva despre „un pârlit de curier", dar, în realitate, situaţia îi convenea. Poate c-o să-i mai pice doi florini.

— Dacă ăştia doi îşi tot scriu bilete, cre' c-o să-mbogăţesc, spuse el cu glas tare, fără să-l audă nimeni. Apoi se puse pe hohotit, deşi îi plesnea capul de durere.

61

Peyna desfăcu al doilea bilet de la Peter şi văzu că prinţul nu mai scrisese în el nici numele lui, nici pe-al judecătorului. Asta era foarte bine. Băiatul învăţa repede. Pe măsură ce citi, se încruntă tot mai tare.

Poate că cererea ta de a-mi cunoaşte planul e îndrăzneaţă. Poate că nu e. Nu contează, pentru că sunt la cheremul tău. Iată cele două lucruri pe care le vor cumpăra în fiecare an cei opt florini de la tine.

Vreau să am căsuţa de păpuşi a mamei mele. Cu ea am călătorit cu mintea în nenumărate locuri frumoase şi am trăit aventuri de neuitat. Mi-a fost foarte dragă în copilărie.

Vreau să primesc un şerveţel la fiecare masă — unul regesc. Nu trebuie neapărat să fie tivit.

Acestea sunt cererile mele.

Peyna citi şi răsciti biletul înainte de a-l arunca în foc. Îl tulbura, pentru că nu-l înţelegea. Băiatul urmărea ceva… sau nu? De ce voia căsuţa de păpuşi a mamei sale? Din câte ştia, zăcea într-un colţ al castelului, plină de praf pe sub cearşaful de pe ea. Nu avea niciun motiv să nu i-o dea, după ce era cercetată cu atenţie şi după ce erau scoase din ea obiectele ascuţite, precum cuţitaşele. Îşi aminti perfect cât de bucuros se jucase Peter cu căsuţa Sashei. De asemenea, îşi aminti protestele lui Flagg, care considera că nu e potrivit ca un băiat ce avea să devină rege să se joace cu o casă de păpuşi. Roland neglijase sfatul lui Flagg… Un lucru înţelept, căci Peter renunţase singur la ea, cu timpul.

Până acum.

Oare îşi pierdea minţile?

Greu de crezut.

Şerveţelul — nu era nimic de neînţeles în dorinţa de-a avea un şerveţel. Peter insistase întotdeauna să aibă şerveţel la masă; şi-l întindea în poală, ca pe-o faţă de masă mai mică. Ciudat că nu cerea mâncare mai bună decât raţia normală, cum ar fi făcut orice alt

prizonier de rang înalt. Nu, el cerea un şerveţel.

„Insistenţa cu care cere întotdeauna un şerveţel curat i se trage de la mama lui. Bag mâna în foc. Oare să fie vreo legătură între el şi casa de păpuşi? Şerveţele… casa de păpuşi. Ce înseamnă asta?“

Nu ştia, dar sentimentul absurd al speranţei nu-l părăsi. Îl obseda ideea că Flagg nu fusese de acord ca Peter să se joace cu căsuţa în copilărie. Iată că, peste ani şi ani, prinţul o voia din nou aproape.

Judecătorul mai avea un gând învăluit printre celelalte, aşa cum învăluie crema blatul de tort. Dar nu voia cu niciun chip să-l scoată la lumină. Dacă — *dacă* — Peter nu-şi omorâse tatăl, atunci cine era adevăratul ucigaş? Păi, persoana care avusese otrava aceea înfiorătoare, bineînţeles.

Persoana care n-ar mai fi avut ce căuta în regat dacă Peter îi urma la tron tatălui său… şi care acum, când Thomas stătea pe tron în locul fratelui său, deţinea aproape *totul:* Flagg.

Un gând dezgustător. Însemna că nu se făcuse dreptate. Un lucru foarte grav. Însemna că logica sa, cu care se mândrise de atâtea ori, fusese înceţoşată de repulsia simţită la vederea lacrimilor lui Peter, iar ideea că luase cea mai importantă hotărâre din cariera sa mânat de sentimente, nu de fapte, era şi mai gravă.

„Ce rău poate fi să aibă căsuţa de păpuşi, câtă vreme se scot din ea obiectele ascuţite?“ gândea judecătorul.

Peyna îşi luă instrumentele şi se apucă de scris. Beson se alese cu încă doi florini de băut — primise deja jumătate din suma anuală pentru favorurile făcute prinţului. Aşteptă cu nerăbdare să continue schimbul de mesaje, dar acesta luă sfârşit.

Peter obţinuse ceea ce-şi dorea.

62

În copilărie, Ben Staad fusese un băieţel zvelt, cu ochi albaştri şi păr blond, ondulat. Fetele chicoteau în preajma lui şi suspinau după el de când avea nouă ani. „N-o să le ţină mult“, spunea tatăl lui. „Toţi bărbaţii din familia Staad sunt frumoşi în copilărie, dar eu zic c-o să ajungă ca noi când creşte. Părul o să i se-nchidă la culoare până se face maro, o să se uite cruciş, cu ochi mijiţi, şi-o să aibă norocul porcilor graşi din abatorul regelui.”

Niciuna dintre primele două previziuni ale tatălui său nu se adeveriră. Ben era primul bărbat din familia Staad care, la şaptesprezece ani, era la fel de blond ca la şapte şi distingea şoimul maroniu de cel colorat de la jumătate de kilometru. Nu se uita cruciş şi nu mijea ochii, dimpotrivă, avea o vedere de invidiat… Fetele chicoteau în preajma lui şi suspinau după el ca la nouă ani.

Norocul… asta era altă mâncare de peşte. Nu încăpea îndoială că toţi bărbaţii din neamul său erau urmăriţi de ghinion de generaţii întregi. Părinţii lui sperau ca el să-i salveze de sărăcia nobilă în care

trăiau. La urma urmelor, dacă părul nu i închidea la culoare şi nu se uita cruciş, de ce să nu scape şi de blestemul nenorocului? Iar prinţul Peter era prietenul lui şi într-o zi avea să fie rege.

Apoi Peter fu judecat şi închis pentru uciderea tatălui său. Ajunse în turn înainte ca membrii uluiţi ai familiei Staad să se dezmeticească şi să priceapă ce se întâmplă. Tatăl lui Ben, Andrew, merse la încoronarea lui Thomas şi se întoarse acasă cu obrazul vânăt. Nevasta lui îşi zise că nu e bine să-l întrebe cine-i făcuse vânătaia.

— Sunt convins că Peter e nevinovat, spuse Ben, la cină. Pur şi simplu refuz să cred că…

În clipa următoare se trezi lat la podea şi-i ţiuiră urechile. Tatăl lui, roşu ca focul în obraz, stătea ameninţător deasupra sa. Din barbă îi curgeau picături din supa de mazăre. Sora sa mai mică, Emmaline, plângea în scaunul ei înalt.

— Să nu mai pomeneşti numele ticălosului ucigaş în casa asta!

— Andrew! strigă soţia lui, ridicându-se de pe scaun. Andrew, nu înţelege…

Bărbatul, de obicei bun ca pâinea caldă, întoarse capul spre ea şi-o fixă cu privirea.

— Taci, femeie! Tonul său poruncitor o făcu să se aşeze la loc imediat. Până şi Emmaline se opri din plâns.

— Tată, rosti Ben încet, nici nu mai ţin minte când ai dat în mine ultima oară. Cred că sunt zece ani de atunci, dacă nu mai mulţi. Şi nu cred că m-ai lovit vreodată la furie, până acum. Dar să ştii că nu mă răzgândesc. Nu cred…

Andrew Staad ridică un deget ameninţător.

— Ţi-am spus să nu-i mai pomeneşti numele, Ben, şi am vorbit serios. Te iubesc, dar, dacă te mai aud că-l rosteşti, te scot afară din casa mea.

— N-o să-l mai auzi din gura mea, zise tânărul, ridicându-se, pentru că te iubesc, tată. Nu pentru că mi-e frică de tine.

— Încetaţi! ţipă doamna Staad, mai înspăimântată ca niciodată. Să nu mai aud că vă certaţi! Vreţi să-mi pierd minţile?

— Nu, mamă, nu-ţi face griji, am terminat. Aşa-i, tată?

— Am terminat, zise şi bărbatul. Eşti un copil bun, Ben, întotdeauna ai fost, dar să nu-i mai pomeneşti numele.

Erau lucruri pe care Andy Staad nu voia să i le spună fiului său. Deşi avea şaptesprezece ani, el tot copil îl vedea. Ar fi fost uimit să ştie că înţelegea foarte bine de ce-l lovise.

Înainte ca lucrurile să ia întorsătura nefericită de care aţi aflat, prietenia lui Ben cu prinţul începuse deja să aducă schimbări în familia Staad. Ferma lor din Baronia Interioară fusese odată foarte întinsă. În ultimii o sută de ani însă, trebuiseră s-o vândă bucată cu bucată. Acum nu mai aveau decât vreo şaizeci de măsuri, şi acelea

ipotecate.

De zece ani încoace, situaţia lor se îmbunătăţea. Bancherii care, înainte, îi ameninţaseră, le aprobară prelungirea ipotecii, ba chiar se oferiră să le dea împrumuturi cu o dobândă la care nici n-ar fi visat. Pe Andrew Staad îl durea sufletul să vadă pământul strămoşesc ciopârţit. În ziua când se duse la Halvay, proprietarul fermei vecine, ca să-i spună că nu mai voia să vândă cele trei bucăţi de pământ pe care acesta încerca să le obţină de la el de nouă ani, se simţi cel mai fericit om din lume. Ştia cui trebuie să-i mulţumească pentru minune. Fiului său… Fiului său, celui mai apropiat prieten al prinţului, viitorul rege.

Acum erau din nou ghinionista familie Staad. Dacă ar fi fost numai atât, dacă anumite lucruri ar fi revenit la situaţia de dinainte, le-ar fi făcut faţă şi nu l-ar fi lovit pe Ben la cină. Deja se simţea ruşinat de fapta lui. Numai că lucrurile nu reveneau la situaţia de dinainte, ci la una mult mai rea.

Fusese şocat când bancherii se purtaseră cu el ca nişte miei blânzi, nu ca nişte lupi fioroşi. Împrumutase o mare sumă de bani ca să-şi răscumpere pământul vândut şi să ia echipament nou, ca moara de vânt. Acum ştia sigur că bancherii se vor dezbrăca de cojoace şi-şi vor pune blana de lup, iar el, în loc să piardă ferma pe bucăţi, o s-o piardă dintr-odată pe toată.

Răul nu se sfârşea aici. Instinctul îl îndemnase să interzică familiei sale să meargă la încoronarea lui Thomas. Acum era bucuros că-l ascultase.

Se întâmplase după încoronare. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Intră într-o cârciumă să bea un pahar de mied înainte de a se întoarce acasă. Era deprimat din cauza tărăşeniei create în jurul uciderii regelui şi condamnării lui Peter; trebuia să bea ceva. Dar oamenii îl recunoscură.

— Fiu-tău l-a ajutat pe prietenul lui să facă fapta aia urâtă, Staad? îi strigă unul dintre beţivani. Urmară hohote de râs.

— L-a ţinut strâns pe bătrân, în vreme ce prinţul îi turna licoarea fierbinte pe gâtlej? ţipă un altul.

Andrew lăsă halba pe jumătate goală pe masă. N-avea ce căuta acolo. O să plece. Repede.

Dar, înainte de a ieşi, al treilea beţivan, o matahală care puţea ca un butoi cu varză stricată, îl trase înapoi.

— Tu cât ai ştiut din ce puneau ei la cale? îl întrebă el pe Staad cu glas scăzut, răguşit.

— Nimic, răspunse Andrew. Nu ştiu nimic despre toată tărăşenia asta şi nici fiul meu nu ştie. Lasă-mă să trec.

— O să treci când — şi *dacă* — îţi dăm noi voie.

Matahala îl smuci şi-l aruncă în braţele celorlalţi beţivani.

Începură să-l bată. Îl împingeau de la unul la altul. Primi palme şi ghionturi. De câteva ori se împiedică. Nimeni nu îndrăzni să-i tragă pumni, dar nici nu mai lipsea mult; ghici după privirea lor că voiau să-i tragă o chelfăneală. Dacă seara ar fi fost mai târzie şi ei mai beţi, atunci chiar ar fi dat de bucluc.

Andrew nu era înalt, dar avea muşchi tari şi umeri laţi. Calculă că i-ar fi putut culca la pământ pe doi dintre puturoşii ăia într-o luptă dreaptă. Nu şi pe zdrahon. Poate şi pe el l-ar fi scărmănat puţin. Numai că adversarii erau opt la număr. Să fi avut anii lui Ben, să fi fost mândru şi să-i fi curs sânge proaspăt în vene, ar fi încercat să-i doboare pe toţi. Dar la patruzeci şi cinci de ani nu voia să ajungă acasă, la familie, târându-se în urma unei bătăi serioase, soră cu moartea. Pe el l-ar fi durut, beţivanii s-ar fi speriat. Ce rost ar fi avut? Asta era „norocul" lui de-o viaţă şi se răzbuna pe el, dar n-avea de ales. Trebuia să îndure.

Barmanul se uita fără să mişte un deget. Nu încercă să pună capăt scandalului.

În cele din urmă, beţivanii îl lăsară să plece.

Acum se temea pentru soţia lui… pentru fiica lui… dar mai ales pentru Ben, care va fi ţinta huliganilor de teapa celor din cârciumă. „Dacă ar fi fost Ben în locul meu, îşi zise, l-ar fi lovit cu pumnii, nu încape îndoială. L-ar fi lovit cu pumnii până l-ar fi lăsat lat… sau mai

rău.“

Aşadar, pentru că-şi iubea fiul şi se temea pentru el, îl lovise şi-l ameninţase că-l va goni din casă dacă va mai pomeni numele prinţului.

Uneori, oamenii fac lucruri tare ciudate.

63

Dacă Ben nu înţelegea deja cum stăteau lucrurile pentru că erau prea abstracte, a doua zi i se arătară în faţa ochilor cât se poate de concrete.

Dusese la târg şase vaci şi le vânduse pe un preţ bunicel (unui văcar care nu-l cunoştea, altfel ar fi primit mult mai puţin). Se îndrepta spre porţile cetăţii când năvăli asupra lui o ceată de vagabonzi, numindu-l ucigaş şi părtaş la crimă şi înjurându-l de mama focului.

Ben se descurcă destul de bine. Îl bătură zdravăn până la urmă, căci erau şapte la număr, dar şi ei se aleseră cu nasuri sparte, ochi învineţiţi şi dinţi mai puţini. Se ridică de jos şi plecă spre casă. Ajunse la ai săi pe întuneric. Îl durea tot trupul, dar era mulţumit de sine.

Tatăl său îşi dădu seama de cele întâmplate dintr-o singură privire.

— Să-i spui mamei c-ai căzut, îl sfătui el.

— Da, tată, spuse băiatul, deşi era convins că mama sa n-o să-l creadă.

— De-acum înainte, o să merg eu la târg cu vacile, porumbul sau ce-o mai fi de vândut. Cel puţin până vin bancherii să ne ia puţinul pe care-l mai avem.

— Nu, tată, rosti Ben, la fel de calm ca atunci când spusese „Da, tată“. Pentru un tânăr care tocmai încasase o bătaie straşnică, era ciudat de bine dispus, aproape vesel.

— Cum adică, nu? întrebă Andrew uluit.

— Dacă fug sau mă ascund, o să vină după mine. Dacă le ţin piept, o să se plictisească repede şi-o să-şi caute altă distracţie.

— Dacă vreunul din ei scoate cuţitul din cizmă, protestă Andrew, dând glas celei mai adânci temeri ale sale, nu mai ajungi să-i vezi plictisiţi, Benny.

Băiatul îl cuprinse cu braţele şi-l strânse la piept.

— Oamenii nu sunt mai înţelepţi decât zeii, spuse Ben, repetând un vechi proverb din Delain.

Ştii şi tu, tată. Şi o să mă lupt pentru Pe… pentru cel de care nu vrei să mai auzi.

Andrew îl privi amărât:

— N-o să crezi niciodată că e vinovat, nu-i aşa?

— Nu, răspunse băiatul ferm. Niciodată.

— Cred că te-ai făcut bărbat când eu mă uitam în altă parte. Păcat că s-a întâmplat aşa, bătându-te cu golanii pe uliţele târgului. Au venit vremuri grele în regatul nostru.

— Da, recunoscu Ben. Grele vremuri.

— Zeii o să te ajute, pe tine şi pe familia ta fără de noroc.

64

Thomas fusese încoronat către sfârşitul unei ierni lungi şi aspre. În a cincisprezecea zi de domnie, asupra regatului se abătu un viscol cumplit. Zăpada cădea repede, în straturi groase. Vântul şuiera şi ridica nămeţi şi după lăsarea întunericului.

La ora nouă, când toţi oamenii cu mintea întreagă dormeau, cineva bătu în poarta familiei Staad. Nu era o bătaie uşoară. Pumnul cădea iute şi greu în poarta solidă din stejar. „Deschide-mi repede, parcă spunea. Nu pot s-aştept toată noaptea."

Andrew şi Ben stăteau lângă foc şi citeau. Susan, soţia lui Andrew şi mama lui Ben, lucra la o broderie pe care, când va fi gata, va scrie: ZEII SĂ-L BINECUVÂNTEZE PE REGELE NOSTRU. Emmaline dormea de mult. Cei trei ridicară ochii, apoi se uitară unul la altul. Ben le aruncă priviri curioase, dar părinţilor lui li se făcu frică imediat.

Andrew se ridică şi-şi puse ochelarii de citit în buzunar.

— Tată? întrebă Ben.

— Deschid eu.

„Dă, Doamne, să fie numai un călător rătăcit în beznă, în căutare de adăpost", se rugă Andrew. Dar, când deschise uşa, văzu pe prispă un soldat al regelui, cu figura aspră şi umerii laţi. Pe cap purta un coif de piele — coiful luptătorilor —, iar la mijloc, ca să fie uşor de scos, îi atârna sabia scurtă.

— Unde e fiul tău?

Andrew simţi că-l lasă genunchii.

— Ce vrei cu el?

— Vin din partea lui Peyna, rosti soldatul, iar Andrew nu mai avu nevoie de alt răspuns.

— Tată? întrebă Ben, aflat în spatele lui.

„Nu, se gândi Staad, nenorocit, te rog, nu se poate să avem atâta ghinion, nu fiul meu, nu fiul meu…"

— Ăsta-i băiatul?

Înainte ca Andrew să nege — cât de zadarnic ar fi fost — Ben făcu un pas în faţă.

— Eu sun Ben Staad. Ce vrei cu mine?

— Trebuie să mă urmezi, îl anunţă soldatul.

— Unde?

— La casa lui Peyna.

— Nu! se auzi strigătul mamei din pragul micii lor camere de zi. Nu, e prea târziu, e frig, drumurile sunt pline de zăpadă…

— Am o sanie, spuse soldatul neîndurător.

Andrew Staad îl văzu ducându-şi mâna la sabie.

— Vin imediat, spuse Ben, luându-şi haina.

— Ben… „N-o să-l mai vedem niciodată, îl iau de lângă noi pentru că îl cunoaşte pe prinţ“, se gândi tatăl său.

— O să fie bine, tată, îl asigură băiatul şi-l îmbrăţişă. În braţele puternice ale fiului său, îi mai veni inima la loc. Dar Ben nu învăţase încă ce-i frica. Nu ştia cât de cruzi erau oamenii.

Andrew Staad se duse să-şi liniştească soţia. Din prag, se uitară cum sania spintecă nămeţii — o tresărire luminoasă prin beznă, cu luminiţe pe margine. Niciunul nu scoase o vorbă când Ben se urcă într-o parte, iar soldatul în cealaltă.

„Un singur soldat, se consolă Andrew. Asta-i semn bun. Poate că nu vor decât să-i pună câteva întrebări. Mă rog să-l fi chemat numai pentru atât.“

Cei doi stătură în linişte. Spulberând zăpada, sania porni, trasă de cal, cu luminiţele aprinse şi cu clopoţeii sunând vesel.

Când dispăru din faţa ochilor, Susan izbucni în lacrimi.

— N-o să-l mai vedem niciodată, suspină ea. Niciodată, niciodată! Ni l-au luat! Afurisit să fie Peter! Blestemat să fie pentru necazul ce l-a adus pe capul fiului meu! Blestemat să fie! Blestemat să fie!

— Gata, mamă, o linişti Andrew, strângând-o în braţe. Gata, gata. O să vină acasă în zori. Cel mai târziu la prânz.

Dar femeia îi auzi glasul tremurat şi se puse mai tare pe plâns. Plânse atât de tare, c-o trezi pe Emmaline (ori poate că fata simţi curentul pătruns prin uşa deschisă), care nu mai adormi decât peste multă vreme. Se culcară amândouă una lângă alta, în patul cel mare.

Andy Staad nu puse geană de geană în noaptea aceea.

Se aşeză lângă foc, încercând să spere, în ciuda presimţirilor negre. În adâncul sufletului, nu credea c-o să-şi mai vadă fiul vreodată.

65

Peste o oră, Ben se afla în picioare, în biroul lui Peyna. Era curios, puţin stânjenit, dar nu înfricoşat. Ascultase cu multă atenţie vorbele judecătorului. Monedele îi căzură în palmă fără zgomot.

— Ai înţeles totul, băiete? îl întrebă Peyna, cu glasul lui aspru, de om al legii.

— Da, stăpâne.

— Vreau să fiu sigur. Nu-i o joacă de copil. Repetă ce-ai de făcut.

— Trebuie să merg la castel şi să vorbesc cu Dennis, fiul lui Brandon.

— Şi dacă apare Brandon?

— Îi spun că trebuie să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Exact, confirmă Peyna, lăsându-se pe speteaza scaunului.

— Nu trebuie să-i spun: „Să nu pomeneşti nimănui de aranjamentul ăsta.“

— Da. Ştii de ce?

Ben rămase tăcut o clipă, cu capul plecat. Peyna îi dădu voie să se

gândească. Îi plăcea băiatul; părea curajos şi cu mintea limpede. Mulţi dintre cei aduşi la el în miez de noapte s-ar fi bâlbâit de frică.

— Pentru că, dacă i-aş spune aşa ceva, sigur s-ar apuca să povestească tuturor, răspunse Ben în cele din urmă.

Pe buzele judecătorului se ivi un surâs.

— Foarte bine. Continuă.

— Mi-aţi dat zece florini. Trebuie să-i dau doi lui Dennis, unul pentru el şi unul pentru cine găseşte căsuţa de păpuşi care-a fost a mamei lui Peter. Ceilalţi opt sunt pentru Beson, gardianul-şef. Oricine găseşte căsuţa trebuie să i-o dea lui Dennis, care mi-o va da mie. Eu i-o voi înmâna lui Beson. În ceea ce priveşte şerveţelele, Dennis i le va da direct lui Beson.

— Câte la număr?

— Douăzeci şi unu, în fiecare săptămână, răspunse Ben prompt. Şerveţele de la masa regelui, dar fără tiv. Îl va descoase o femeie pusă de omul dumneavoastră. Din când în când, o să trimiteţi la mine pe cineva cu alţi bani, fie pentru Dennis, fie pentru Beson.

— Şi pentru tine nu? întrebă Peyna. Se oferise deja să-l plătească, dar băiatul refuză.

— Nu. Cred că asta-i tot.

— Înveți repede.

— Aş vrea să pot face mai mult.

Peyna se îndreptă de spate, aruncându-i o privire dură şi ameninţătoare.

— N-ai voie să faci mai mult şi nici nu vei face! Şi aşa, e deja periculos. Obţii favoruri pentru un om condamnat pentru o faptă înfiorătoare. Una singură e mai gravă decât ea.

— Peter e prietenul meu, spuse Ben, cu demnitate impresionantă.

Anders Peyna zâmbi discret şi îndreptă un deget spre vânătăile de pe faţa lui Ben.

— Mi-am dat seama că plăteşti deja pentru prietenia voastră.

— Sunt gata să plătesc de o sută de ori mai mult. După o scurtă ezitare, continuă. Nu cred că şi-a omorât tatăl. L-a iubit pe regele Roland aşa cum îmi iubesc şi eu tatăl.

— Zău? întrebă judecătorul, prefăcându-se neinteresat.

— Da! strigă Ben. Credeţi că l-a omorât pe tatăl său? *Chiar* credeţi aşa ceva?

Peyna scoase un rânjet atât de fioros, că până şi sângele fierbinte al lui Ben îngheţă în vene.

— Dacă n-aş crede, aş fi foarte atent cui i-o spun. Foarte, foarte atent. Altfel aş simţi toporul călăului la ceafă.

Ben îl privi pe judecător în tăcere.

— Spui că eşti prietenul lui şi te cred, continuă Peyna, cu spatele şi mai drept şi cu degetul îndreptat iar spre băiat. Dacă aşa e, atunci fă

exact ce te-am rugat. Nimic mai mult. Dacă ţi-ai închipuit că te-am adus aici ca să speri în viitoarea eliberare a lui Peter, te înşeli amarnic.

Peyna preferă să-l conducă el însuşi pe băiat — pe uşa din spate — decât să sune după Arlen. Soldatul care-l adusese va pleca dimineaţă în Baronia de Apus.

La uşă, judecătorul îi spuse lui Ben:

— Îţi repet, să nu te depărtezi de cele stabilite de noi doi nici măcar o dată. Prietenii lui Peter nu prea sunt iubiţi în Delain acum. O dovedesc vânătăile tale.

— I-aş bate pe toţi! protestă Ben înfierbântat. Pe rând sau deodată!

— Da, rosti Peyna, însoţindu-şi vorbele de rânjetul fioros. Şi i-ai cere şi mamei sau surorii tale să facă la fel?

Ben rămase cu gura căscată. Trandafirul mic şi delicat al fricii îi cuprinse inima între petalele sale.

— La asta se va ajunge, dacă nu dai dovadă de prudenţă. Necazurile nu s-au sfârşit în Delain. De-abia au început.

Judecătorul deschise uşa. O adiere de vânt aduse câţiva fulgi reci înăuntru.

— Du-te acasă, Ben. Cred că părinţii tăi de-abia aşteaptă să te vadă.

Nu spuse adevărul nici pe jumătate. Ben îi găsi pe ai lui stând în pragul uşii, în pijama. Auziseră clopoţeii saniei. Mama îl strânse la piept, plângând. Tatăl, roşu în obraji, neobişnuit să aibă lacrimi în ochi, îi strânse mâna până la durere. Ben îşi aduse aminte vorbele lui Peyna: „Necazurile nu s-au sfârşit în Delain. De-abia au început."

Mai târziu, întins pe pat, cu mâinile sub cap, scrutând întunericul şi ascultând viscolul şuierând afară, Ben îşi dădu seama că judecătorul nu-i răspunse la întrebare. Nu-i spusese dacă îl credea într-adevăr vinovat pe Peter.

66

În cea de-a şaisprezecea zi a domniei lui Thomas, Dennis, fiul lui Brandon, duse în turn primul pachet cu douăzeci şi unu de şerveţele. Le luase dintr-o cămară de care nu ştia nici Peter, nici Thomas, nici Ben Staad, nici măcar Peyna, deşi cu toţii aveau să afle de ea înainte ca întemniţarea lui Peter să ia sfârşit. Dennis o cunoştea pentru că se trăgea dintr-o veche familie de valeţi. Dar familiaritatea naşte dispreţ, zice lumea, iar el nu dădea prea mult pe cămara respectivă. O să vorbim despre ea mai târziu.

Acum vă spun doar că toţi ar fi rămas cu gura căscată la vederea ei, mai ales Peter. Căci, dacă prinţul ar fi ştiut de cămara pe care Dennis o considera descoperirea lui, ar fi încercat să evadeze cu trei ani mai repede şi multe schimbări ar fi avut loc, fie mai bune, fie mai rele.

67

Tivul şerveţelelor fu descusut de o femeie angajată de Peyna, pentru

că se pricepea să lucreze cu acul şi avea buzele pecetluite. Femeia se aşeza în fiecare zi pe un balansoar din faţa cămării, stricând cusături foarte, foarte vechi. Nu deschidea gura din mai multe motive; primul, i se părea un sacrilegiu să distrugă un lucru atât de frumos; al doilea, familia ei nu avea bani, iar florinii de la Peyna erau o mană cerească. Aşa că va sta acolo în anii ce vor urma, balansându-se şi lucrând cu acul, ca una din cele două surori ciudate despre care aţi auzit în altă poveste. Nu povesti nimănui, nici măcar soţului ei, de zilele petrecute desfăcând tivul şerveţelelor.

Acestea aveau un miros vag, neobişnuit, nu a mucegai, ci a stătut, de parcă nu fuseseră folosite vreme îndelungată. Altfel, nu aveau niciun cusur. Erau pătrate şi destul de mari ca să acopere poala celui mai pofticios mesean.

Când Dennis duse în turn primul set de şerveţele, se iscă un mic scandal. Băiatul se ţinu după Beson, aşteptând un bacşiş. Beson îl lăsă prin preajmă o vreme, căci şi el aştepta ca, mai devreme sau mai târziu, prostănacul ăla de copil să-i dea *lui* bacşiş. Ajunseră amândoi, în acelaşi timp, la concluzia că niciunul nu va primi bacşiş. Dennis se întoarse să plece, iar Beson îl ajută cu un şut în turul pantalonilor. Subordonaţii lui se porniră pe râs. Pe urmă, şeful lor se făcu că se şterge la fund cu şerveţelele, distrându-i şi mai tare. Dar avu grijă doar să mimeze. La urma urmei, Peyna nu era străin de toată afacerea asta. Mai bine să fie atent pe unde calcă.

Totuşi, poate că judecătorul n-o să mai stea mult prin preajmă. Tot umblând prin cârciumi după mied şi vin, lui Beson îi ajunseră la urechi şoapte care spuneau că umbra lui Flagg cobora tot mai ameninţătoare deasupra lui Peyna; că, dacă Peyna nu era foarte, foarte prudent, în curând o să ia parte la judecăţile de la curte dintr-o poziţie şi mai înaltă decât cea în care se afla acum — adică din spatele ferestrei, cu capul înfipt într-una din ţepele de sus, de pe zidurile castelului. Aşa povesteau hâtri prin cârciumi.

68

În cea de a optsprezecea zi a domniei lui Thomas, Peter primi, pe tava cu dejunul, primul său şerveţel. Era atât de mare faţă de mâncarea atât de puţină, că o acoperea în întregime. Peter zâmbi pentru prima oară de la închiderea lui în locul acela înalt şi friguros, în care trăgea curentul. Pe obraji şi pe bărbie începură să-i crească ţepi care se vor transforma într-o barbă lungă. Avea o înfăţişare austeră… Până la ivirea zâmbetului. Un zâmbet care-i lumină chipul cu o putere magică şi îl făcu să radieze de bucuria cu care porneau soldaţii la luptă.

„Ben, şopti el, prinzând şerveţelul de un colţ. Mâna îi tremura de emoţie. Ştiam eu c-ai să mă ajuţi. Îţi mulţumesc, prietene. Îţi mulţumesc.”

Primul lucru pe care-l făcu cu şerveţelul fu să-şi şteargă lacrimile de pe obraji.

Vizeta din uşa de lemn greu se deschise. Se iviră două capete de gardieni — parcă erau papagalul lui Flagg — ţepoase, înghesuite unul într-altul în spaţiul prea mic.

— Sperăm că băieţelul nu uită să se şteargă la guriţă, se auzi vocea subţiată şi caraghioasă a unuia dintre ei.

— Sperăm că băieţelul n-o să uite să şteargă petele de ou de pe baveţică, se maimuţări şi celălalt gardian. Apoi se porniră amândoi pe-un râs batjocoritor, isteric. Dar Peter nu se uită la ei şi nici nu-şi şterse zâmbetul de pe buze.

Observându-l, încetară imediat cu râsul. Le pieri pofta de glume.

În cele din urmă, închiseră viziera şi-l lăsară singur pe Peter.

Prinţul primi un şerveţel şi la prânz.

Primi unul şi la cină, seara.

Avea să-l primească la fiecare masă, cinci ani de acum înainte.

69

Căsuţa de păpuşi sosi în cea de-a treizecea zi de domnie a lui Thomas, Aducătorul de Lumină. La marginea drumului apăruseră deja bucheţele delicate de blândiţe, primii vestitori ai primăverii (noi le zicem albăstrele), iar Thomas semnase legea de creştere a taxei fermierilor, care ajunse repede cunoscută drept Taxa neagră a lui Tom. Prin cârciumi circula deja o glumă: regele îşi va schimba curând numele din Aducătorul de Lumină în Aducătorul de Taxe. Taxa nu crescuse cu opt la sută, cât ar fi fost corect, nici cu optsprezece la sută, cât ar fi fost suportabil, ci cu optzeci la sută. Thomas avusese mici îndoieli la început, dar lui Flagg nu-i trebui mult să le alunge.

— Trebuie să le luăm bani mai mulţi pe ceea ce declară că au, ca să strângem cel puţin o parte din cât ni se cuvine pe ceea ce ascund de perceptori, îi explică Flagg.

Thomas, cu mintea grea de vinul care curgea acum nemăsurat în pahare în toate încăperile castelului, înclină din cap cu o expresie care spera să arate înţelepciune.

Peter se temuse că, după atâţia ani, căsuţa lui de păpuşi dispăruse. Şi nu greşise prea mult. Ben Staad îl pusese pe Dennis s-o găsească. După câteva zile de căutări zadarnice, Dennis apelă la bătrânul său tată — singura persoană căreia avu curajul să-i spună despre ce problemă serioasă era vorba. Brandon avu nevoie de încă cinci zile s-o găsească într-una dintre cămările uitate de la etajul al nouălea, în foişorul de la apus. Gazonul vesel şi aripile mari ale căsuţei se ascundeau sub o cârpă mâncată de molii, cenuşie din cauza prafului lăsat de atâţia ani. Mobila dinăuntru era neatinsă. Brandon, Dennis şi un soldat petrecură trei zile ca să scoată toate obiectele ascuţite. În cele din urmă, căsuţa îi fu dusă lui Peter de doi tineri scutieri, care

urcară cu mare greutate cele trei sute de trepte, împovăraţi de obiectul prins de o scândură ca să poată fi cărat. Beson venea imediat în spatele lor, înjurând şi ameninţându-i că-i vai şi-amar de ei dac-o scapă. Tinerilor le curgea transpiraţia pe faţă, dar nu protestară.

Când se deschise uşa şi văzu căsuţa, Peter rămase cu gura căscată de uimire. Nu pentru că o primea, în sfârşit, ci pentru că unul dintre tinerii care i-o aduse era Ben Staad.

„Să nu faci niciun semn!“ îi transmise acesta din priviri.

„Nu te uita prea mult la mine!” răspunse Peter în acelaşi fel.

După câte sfaturi îi dăduse, Peyna ar fi suferit un şoc să-l vadă pe Ben acolo. Uitase că înţelepciunea tuturor bătrânilor din lume nu se putea împotrivi inimii unui tânăr, dacă e generos, bun şi devotat. Ben Staad avea toate cele trei însuşiri.

Fusese cel mai uşor lucru din lume să facă schimb cu unul din scutierii puşi să care căsuţa în vârful turnului. Dennis puse la cale schimbul pentru un florin — atâţia bani avea Ben.

— Să nu-i spui tatălui tău, îl sfătui Ben pe Dennis.

— De ce nu? Eu îi spun totul. Tu nu faci la fel?

— *Făceam*, răspunse Ben, amintindu-şi de interdicţia lui Andrew de a mai pomeni numele prinţului în casă. Dar când băieţii cresc, lucrurile se schimbă. Orice-ar fi, nu trebuie să afle, Dennis. Dacă-i spune lui Peyna, judecătorul o să-mi pună pielea-n băţ.

— N-o să-i zic, promise Dennis.

Şi se ţinu de cuvânt. Suferise cumplit când stăpânul său fusese acuzat, apoi condamnat pentru crimă. În ultimele zile, Ben aproape că reuşise să umple golul din inima lui.

— Bine, spuse Ben, şi-l bătu în joacă pe umăr. Nu vreau să-l văd decât o clipă, să-mi bucur sufletul.

— A fost cel mai bun prieten al tău, nu-i aşa?

— Încă mai este.

Dennis aruncă spre el ochi holbaţi de uimire.

— Cum poţi să spui că un om care şi-a ucis tatăl e cel mai bun prieten al tău?

— Pentru că nu cred că a făcut-o. Tu crezi?

Spre mirarea lui Ben, Dennis izbucni în lacrimi.

— Inima mea îmi spune să nu cred, dar…

— Atunci ascultă de ea, îl sfătui Ben, cuprinzându-l cu braţele sale vânjoase. Şi şterge-ţi mutra, să nu vadă cineva că boceşti ca un ţânc.

— Duceţi-o în camera cealaltă, spuse Peter tulburat de tremurul propriei voci.

Beson nu băgă nimic de seamă; era ocupat să-i înjure pe cei doi tineri că se mişcau prea încet, că erau proşti, că existau.

Ben şi scutierul mutară căsuţa în dormitorul lui Peter. Când o aşezară, scutierul, care avea o figură de tâmpit, o lăsă jos prea repede.

Se auzi un pocnet când se sparse ceva înăuntru. Peter făcu o grimasă. Cu zâmbetul pe faţă, Beson îl pocni pe vinovat, trântindu-l la pământ. Era primul lucru bun care se întâmpla de când cei doi apăruseră cu blestemata de căsuţă.

Scutierul se ridică, ştergându-se pe obrazul care deja începea să se umfle. Se uită la Peter mirat şi îngrozit, cu gura deschisă. Ben rămase în genunchi un minut mai mult decât era necesar. În faţa uşii căsuţei se afla o rogojină din trestie indiană, una pe care noi scriem „Bun venit". Ben îşi plimbă iute arătătorul pe ea şi se uită scurt la Peter.

— Acuma plecaţi de aici! urlă Beson. Afară, amândoi! Mergeţi acasă şi blestemaţi-vă mamele că au adus pe lume nişte melci nătângi ca voi!

Băieţii trecură pe lângă Peter. Scutierul prostovan se feri de prinţ de parc-ar fi fost ciumat. Dar Ben se uită la el încă o dată, iar Peter îşi încălzi sufletul cu dragostea pe care o citi în ochii vechiului său prieten. Pe urmă rămase numai cu Beson.

— Na, acuma ai primit ce-ai vrut, prinţişorule. Ce să-ţi aduc data viitoare? Rochiţe cu zorzoane? Chiloţei de mătase?

Peter se întoarse şi se uită la gardian. Acesta lăsă ochii în jos. Descoperi ceva înfricoşător în privirea prinţului. Fătălău sau nu, fu nevoit să-şi amintească încă o dată ce bătaie luase de la el. Două zile îl duruseră coastele şi avusese ameţeli vreo două săptămâni.

— Treaba ta, mormăi el. Acuma, că tot ai primit-o, aş putea s-aduc o masă pe care s-o pun. Şi un scaun pe care să stai când… Făcu o strâmbătură. Când te joci cu ea.

— Şi cât o să coste?

— Numa trei florini, zic eu.

— Nu am bani.

— Nu, da' cunoşti oameni puternici.

— Nu-i mai cunosc. Am cerut un serviciu în schimbul celui făcut de mine. Atât.

— Atunci n-ai decât să stai pe podea şi să-ţi dârdâie curu' de frig, naiba să te ia! Se burzului Beson şi ieşi.

Fântâna din care curgeau bani de la venirea lui Peter în turn secase. Gardianul se purtă morocănos zile la rând din cauza asta.

Peter aşteptă să audă trântindu-se toate încuietorile şi zăvoarele înainte de a ridica rogojina împletită pe care Ben îşi plimbase degetul. Descoperi sub ea o bucată de hârtie cât un timbru. Era scrisă pe ambele părţi, fără pauze între cuvinte. Literele erau foarte mici, miji ochii să le poată citi. Bănui că Ben se folosise de o lupă ca să scrie.

Peter, distruge asta după ce-o citeşti. Nu cred c-ai făcut-o. Nici alţii nu cred, sunt sigur. Sunt prietenul tău. Te iubesc ca întotdeauna. Nici Dennis nu crede. Dacă pot să-ţi fiu de folos, dă-mi de ştire prin Peyna. Fii tare.

Ochii lui Peter se umplură de lacrimi de recunoştinţă. Cred că adevărata prietenie trezeşte întotdeauna în noi recunoştinţă caldă, pentru că lumea e ca un deşert, iar florile din el cresc în ciuda locului neprielnic. „Dragul meu Ben!“, şopti el, la nesfârşit. În preaplinul inimii sale, nu mai găsea loc pentru alte cuvinte. „Dragul meu Ben!“ „Dragul meu Ben!“

Pentru prima oară se gândi că planul lui, oricât de nebunesc şi periculos, avea şanse de reuşită.

Pe urmă se gândi la biletul de la Ben. Prietenul său îşi riscase viaţa scriindu-l şi punându-l sub rogojină. Se trăgea dintr-o familie mai răsărită, dar nu avea sânge regesc, deci nu era scutit de securea călăului. Dacă Beson sau vreunul dintre şacalii lui ar găsi biletul, şi-ar da seama că e scris de unul din cei doi tineri care au cărat căsuţa. Scutierul tâmpit nu era în stare să citească nici literele mari dintr-o carte pentru copii, darămite să scrie cu litere aşa finuţe. Aşa că-l vor căuta pe celălalt, iar de acolo până la secure Ben n-avea drum lung de străbătut.

Nu-i veni în minte decât o singură cale sigură de a scăpa de bilet; îl boţi între degetul mare şi arătător şi-l înghiţi.

70

Sunt sigur că aţi ghicit deja care era planul de evadare al lui Peter, pentru că ştiţi mult mai multe decât ştia Peyna când a primit scrisoarea cu cererile lui. În orice caz, a venit vremea să vi-l spun şi eu. Avea de gând să folosească fire de pânză ca să facă o funie. O să smulgă aţele de la şerveţele. O să coboare pe frânghie şi-o să evadeze. Poate că unii dintre voi veţi râde de ideea lui. *Voia să evadeze dintr-un turn înalt de o sută de metri cu o frânghie făcută din aţe smulse din şerveţele?* Se vor întreba unii, miraţi. *Ori tu eşti nebun, povestitorule, ori Peter!*

Nici vorbă de nebunie. Peter ştia cât de înalt e turnul şi că nu putea smulge decât puţine fire din fiecare şerveţel. Dacă lua prea multe, risca să trezească curiozitatea cuiva. Nu neapărat a gardianului-şef. Putea să-şi dea seama femeia care spăla şerveţelele şi să-i spună unei prietene, care să-i spună altei prietene, până se răspândea vorba. Nu Beson îl îngrijora pe Peter, să ştiţi. Din câte aţi văzut, n-avea prea multă minte.

Dar Flagg avea destulă.

Flagg îi omorâse tatăl…

… şi stătea cu urechile la pândă.

Păcat că nu s-a întrebat niciodată de unde venea mirosul acela de stătut al şerveţelelor, că nu a întrebat dacă persoana angajată să le descoasă tivul fusese concediată după un timp sau încă lucra la ele. Desigur, mintea îi stătea la cu totul alte lucruri. Dar observă că erau foarte vechi — un mare avantaj, pentru că aşa reuşi să smulgă din

fiecare mai multe fire decât sperase în cele mai optimiste clipe. Câte ar fi putut smulge în plus avea să afle mai târziu.

Totuşi, îi aud pe unii din voi protestând: *Fire din şerveţele, ca să facă o funie lungă de la fereastra camerei celei mai înalte a turnului până în curte? Fire din şerveţele, ca să facă o funie suficient de tare, încât să susţină peste optzeci de kilograme? Cred că glumeşti!*

Aceia dintre voi care cred asta uită de căsuţa de păpuşi… şi de războiul de ţesut din ea, atât de mic, că firele intrau numai bine în suveica lui. Aceia dintre voi care cred asta uită că toate obiectele din căsuţă erau cât un degetar, dar funcţionau perfect. Cele ascuţite fuseseră scoase, inclusiv lama războiului… care, altfel, era intact.

Tocmai căsuţa de păpuşi, care zgândărise temerile lui Flagg cu multă vreme în urmă, era acum singura şansă de scăpare a lui Peter.

71

Cred că ar trebui să fiu un povestitor mult mai bun ca să vă descriu cum şi-a petrecut Peter cei cinci ani în vârful turnului. A mâncat. A dormit. S-a uitat pe fereastră, de unde vedea întreg ţinutul. A făcut exerciţii de gimnastică dimineaţa, la prânz şi seara. A visat că trăieşte în libertate. Vara, murea de cald. Iarna, îngheţa de frig.

În a doua iarnă, a fost atât de bolnav de gripă, încât era să moară.

Zăcea sub pătură, chinuit de tuse şi arzând de febră. La început, se temu să nu delireze şi să vorbească despre funia răsucită, ascunsă sub două blocuri de piatră din partea de est a dormitorului. Când febra îi crescu, uită de funia ţesută de el cu războiul delicat din căsuţa de păpuşi, crezând că va muri.

Beson şi subordonaţii lui erau convinşi că va muri. Începură să parieze pe clipa morţii sale. Într-o noapte, după o săptămână de febră, când afară vântul urla turbat şi temperatura scăzuse sub zero grade, îl visă pe Roland. Era sigur că venea să-l ia cu el în tărâmurile depărtării.

— Sunt pregătit, tată! strigă el. Nu ştia dacă vorbise cu glas tare sau doar în gând. Sunt gata de plecare!

N-o să mori, Peter, îi spuse tatăl lui în vis… sau în viziunea lui… sau ce era. *Mai ai multe de făcut, Peter.*

„Tată!“ ţipă el din toate puterile. Dedesubtul camerei lui, gardienii, inclusiv Beson, se speriară, crezând că Peter vede fantoma fumegândă a regelui Roland, venită să-i ducă sufletul în iad. Nu se mai făcu niciun pariu în noaptea aceea. A doua zi, unul din ei se duse la Biserica Zeilor Măreţi şi se întoarse la credinţă. În cele din urmă, ajunse preot. Îl chema Curran, dar despre el o să vorbesc în altă poveste.

Într-un fel, Peter chiar vedea o fantomă, dar nu ştiu dacă era într-adevăr umbra tatălui său ori doar una închipuită de el.

Vorbele lui se transformară într-un bolborosit din care gardienii nu

înţeleseră nimic.

— E atât de frig… iar eu sunt atât de fierbinte.

Bietul meu băiat, plânse spiritul strălucitor al tatălui său. *Ai trecut prin încercări grele, dar mai sunt multe care te aşteaptă. Însă Dennis va şti…*

— Ce va şti? răsuflă Peter cu greu. Obrajii îi erau roşii, dar fruntea-i era albă, ca de mort.

Dennis va şti unde merge cel care vorbeşte în somn, şopti Roland, apoi se făcu nevăzut.

Peter căzu într-un leşin scurt, apoi într-un somn adânc. Dormind, febra îi scăzu. Băiatul care, în ultimul an de zile, făcea cincizeci de flotări şi o sută de abdomene zilnic se trezi în dimineaţa următoare prea slăbit să se dea jos din pat… dar era lucid.

Beson şi gardienii lui fură foarte dezamăgiţi. După noaptea aceea, îl tratară toţi cu teamă respectuoasă şi se feriră să se apropie de el prea mult.

Bineînţeles, îi făcură treaba mai uşoară.

Până acum n-a fost nimic greu de povestit, dar ar fi mult mai interesant dacă aş putea spune sigur dacă stafia l-a vizitat sau nu. Dar, ca în alte dăţi, va trebui să hotărâţi singuri.

Dar cum o să vă povestesc despre truda interminabilă a lui Peter la războiul de ţesut? E peste puterile mele. Toate orele petrecute în frig, scoţând aburi pe nas şi pe gură, ori cu transpiraţia alunecându-i pe faţă, mereu cu teama că va fi descoperit; toate acele ore lungi, în singurătate, numai cu visurile şi speranţa absurdă că i se vor împlini. Vă pot spune multe lucruri, şi o voi face, dar să redau acele ore şi zile în care timpul se târa cu greu mi-e imposibil. Ar fi imposibil oricui, cu excepţia acelor mari povestitori, a căror spiţă s-a stins demult. Singurul indiciu vag al timpului îndelungat petrecut de Peter în cele două camere ar fi barba sa. Când fusese închis, abia îi dădeau tuleii şi-i creştea un smoc de mustaţă sub nas. În cele o mie opt sute douăzeci şi cinci de zile care urmară, îi crescu o barbă lungă şi deasă până la mijlocul pieptului şi, cu toate că împlinise numai douăzeci şi unu de ani, avea fire cărunte.

Singurul loc unde nu-i ieşise niciun fir de păr era cicatricea zimţată lăsată de unghia lui Beson.

Peter nu îndrăzni să smulgă mai mult de cinci fire dintr-un şerveţel în primul an, adică cincisprezece pe zi. Le ascundea sub saltea. La sfârşitul fiecărei săptămâni, aduna o sută cinci. După măsurătorile noastre, firele aveau cincizeci de centimetri.

Ţesu primul set de fire la o săptămână după ce primi căsuţa de păpuşi, lucrând atent la război. Nu-i mai era la fel de uşor ca la cinci ani. Degetele lui crescuseră, dar războiul, nu. În plus, era foarte agitat. Se pregăti să spună, în caz că era prins, că ţese firele căzute din

şerveţele ca să nu se plictisească… dacă-l credea cineva. Şi dacă războiul funcţiona. Nu se linişti decât după ce văzu prima jurubiţă perfect ţesută ieşind la celălalt capăt al războiului. Reuşi să ţească mai repede. Introducea firele, trăgea de ele ca să rămână bine întinse, apăsând pedala cu degetul mare. Războiul scârţâi puţin la început, dar, datorită vechiului strat de unsoare, în curând merse ca pe roate.

Jurubiţa era foarte subţire, nici măcar cinci milimetri nu avea în grosime. Peter legă capetele şi trase de ele, pentru verificare. Nu se rupse. Mai căpătă puţin curaj. Era mai tare decât părea. Se gândise el că nu putea fi altfel, căci firele proveneau din şerveţele regale, făcute din cel mai fin bumbac, iar el le ţesuse strâns. Trase a doua oară, mai puternic, încercând să ghicească la ce greutate supune jurubiţa. Nu se rupse nici la a treia încercare. Speranţa îşi făcu din nou cuib în sufletul lui. Işi aduse aminte de Yosef.

Grăjdarul fusese cel care îi vorbise despre lucrul acela misterios şi fantastic numit „rezistenţă la rupere“. Era în mijlocul verii. Se uitau amândoi cum nişte boi anduani uriaşi trăgeau blocuri de piatră pentru piaţa nouă. De-o parte şi de alta a fiecărui animal transpira şi înjura câte-un grăjdar. Peter nu avea mai mult de unsprezece ani pe atunci. Era mai interesant decât la circ. Yosef îi atrase atenţia că fiecare bou avea harnaşament greu, de piele. De harnaşament, de o parte şi de alta a animalului, erau legate lanţurile îmbrăcate care trăgeau blocurile de piatră. Grăjdarul îi spuse că tăietorii trebuiau să calculeze greutatea blocurilor separat.

— Dacă blocurile sunt prea grele, boii se pot răni când le trag, spuse Peter.

Nu fusese o întrebare, i se păruse un lucru evident. Îi păruse rău de boii care se speteau trăgând pietrele grele.

— Nuuu… îl contrazise Yosef. Grăjdarul îşi aprinse o ţigară din coji de boabe de porumb şi trase din ea un fum zdravăn, mulţumit. Aproape că-i ardea vârful nasului. Nu, boii nu sunt proşti. Numai oamenii îi cred aşa, pentru că sunt mari, se pot îmblânzi şi îi ajută. Asta spune mai multe despre boi decât despre oameni, dacă mă întrebi pe mine, dar lasă asta, lasă asta. Dacă un bou poate trage un bloc de piatră, o să-l tragă. Dacă nu poate, încearcă de două ori şi pe urmă se opreşte, cu capul în jos. Şi rămâne aşa, chiar dacă un stăpân rău îl face pielea arşice cu biciul. Boii par proşti, dar nu sunt. Nici vorbă.

— Atunci de ce trebuie cioplitorii să ghicească greutatea pietrelor pe care le taie, dacă boul ştie cât poate trage?

— Nu asta contează, ci *lanţurile*.

Yosef arătă cu degetul spre unul dintre animalele care trăgea un bloc cât o casă mică. Ţinea capul plecat, ochii drept în faţă, răbdători, iar văcarul îl ghida din lateral cu lovituri uşoare de băţ. La capătul lanţului cu lungime dublă, blocul se deplasa încet, brăzdând

pământul. Groapa era atât de adâncă, încât un copil mic trebuia să se cațere ca să iasă din ea.

— Dacă un bou poate trage un bloc de piatră, îl trage, dar el nu ştie nimic despre lanţuri sau despre rezistenţă la rupere.

— Ce-i asta?

— Trage prea tare de ceva şi-o să pocnească. Dacă lanţurile alea se rup, zboară peste tot. N-ai vrea să vezi ce se întâmplă dacă un lanţ greu cedează sub forţa de tragere a unui bou. Sare în toate părţile. Mai ales în spate. Loveşte văcarul şi-l rupe în bucăţi sau rupe picioarele animalului.

Yosef mai trase un fum din aşa-zisa lui ţigară, apoi o aruncă în ţărână. Se uită la Peter cu ochi inteligenţi şi prietenoşi.

— Un prinţ e bine să ştie despre rezistenţa la rupere, Peter. Lanţurile se rup dacă tragi de ele prea tare, şi oamenii la fel. Să nu uiţi.

Peter îşi aminti vorbele grăjdarului când trase de prima sa porţiune de funie. Oare la ce tensiune o supunea? Cinci ruli? Cel puţin. Zece? Poate. Poate că era doar imaginaţia lui. Să zicem opt. Nu, şapte. Mai bine să pui răul în faţă, dacă e să greşeşti. Dacă făcea un calcul greşit… dalele din Piaţa Turnului erau foarte, foarte tari.

Trase de jurubiţă până îl dură muşchii. Când se rupse, îşi zise că aplicase asupra ei cincisprezece ruli, adică treizeci de kilograme.

Nu era nemulţumit de rezultat.

După lăsarea întunericului, aruncă bucata ruptă pe fereastră. Cei care curăţau piaţa o vor mătura şi pe ea a doua zi, împreună cu celelalte gunoaie.

Mama lui Peter, observându-i interesul pentru căsuţa de păpuşi şi mobilierul delicat din ea, îl învăţase să ţească funii şi să le împletească în covoraşe. Dacă nu faci un lucru vreme îndelungată, poţi uita cum l-ai făcut. Peter avea la dispoziţie timp nelimitat, aşa că exersă până când îşi aminti cum să împletească..

„Împletit“ îi spusese mama lui şi el aşa îl ţinuse minte. Dar nu era cuvântul potrivit, căci a împleti înseamnă a răsuci cu mâna două funii. Covoarele se fac prin împletirea a trei sau mai multe funii. Două se aşază una lângă alta, a treia, între ele, dar puţin mai jos, ca să-i rămână capătul liber. Modelul se continuă adăugând întruna material, în acelaşi fel. Se obţine ceva asemănător cu tipare chinezeşti… sau covoraşele împletite din casa bunicii preferate.

Peter avu nevoie de trei săptămâni ca să adune destule fire pentru a exersa împletitul şi încă una ca să-şi amintească exact care fir vine deasupra şi care dedesubt. În final, obţinu o funie adevărată. Cam subţire, ai fi zis că trebuie să fie nebun să coboare cu ea, însă foarte puternică.

Descoperi c-o putea rupe, dar numai dacă îi lega capetele de

încheieturile mâinilor şi trăgea până i se umflau muşchii braţelor şi-ai pieptului şi venele de la gât.

În tavanul dormitorului său se aflau câteva grinzi de stejar solide. Va trebui să-şi testeze greutatea agăţându-se de ele când va împleti o funie destul de lungă. Dacă se va rupe, va trebui s-o ia de la început. Dar astfel de gânduri erau inutile. Aşa că renunţă la ele şi se apucă iar de treabă.

Firele aveau cam cincizeci de centimetri, dar se pierdeau cinci prin împletire. În trei luni, făcu o funie de un metru din trei jurubiţe, fiecare jurubiţă din o sută cinci fire de bumbac. A

Într-o noapte, după ce se asigură că toţi gardienii erau deja beţi şi jucau cărţi, o trecu peste una din grinzi. După ce-i făcu un nod larg, în jos atârnau cam cincizeci de centimetri din ea.

Arăta descurajant de subţire.

Totuşi, o apucă şi se atârnă de ea, cu buzele atât de strânse, încât i se subţiară într-o dungă albă. Se aştepta ca funia să cedeze şi el să cadă la podea. Dar nu se rupse.

Rămase întreagă.

Nevenindu-i să creadă, rămase atârnat de funia aproape invizibilă aproximativ un minut. Apoi se aşeză pe pat şi vru să desfacă nodul. Îi tremurau mâinile de emoţie şi nu reuşi să-l desfacă decât la a doua încercare. Nu mai simţise atâta bucurie de când citise bileţelul lui Ben.

72

Peter ascunse funia sub saltea până când îşi dădu seama că n-o mai putea ţine acolo multă vreme. Erau peste o sută de metri până în vârful conic al turnului, iar de la fereastră până la dalele din piaţă cam o sută. El măsura un metru optzeci şi credea că poate sări şase metri de la capătul funiei. În cel mai bun caz, tot trebuia să ascundă peste optzeci de metri de funie.

În partea de est a dormitorului, o piatră nu era prinsă bine în podea şi, cu un mic efort, reuşi s-o ridice. Descoperi cu mirare şi bucurie că dedesubtul ei se afla un spaţiu gol. Nu vedea nimic, aşa că întinse mâna şi începu să pipăie, speriat şi tensionat că în orice clipă se va urca pe ea vreo vietate… sau o va muşca.

Dar nu-l atacă nimic şi tocmai se pregătea să-şi retragă mâna, când atinse cu degetele un obiect rece, din metal. Îl scoase afară. Era un medalion de aur, în formă de inimă. N-avea cum să fie fals, după greutate. Îl pipăi pe toate părţile, până găsi o încuietoare delicată. O apăsă şi-l deschise. Văzu două fotografii, micuţe cât tablourile din căsuţa de păpuşi a Sashei, dacă nu mai mici. Le cercetă curios, ca un copil. Bărbatul era chipeş, femeia — frumoasă ca o icoană. El surâdea uşor şi avea o privire nepăsătoare. Ea avea ochi negri, adânci. Spre mirarea lui Peter, judecând după hainele lor, medalionul trebuia să fie foarte vechi, dar mirarea îi crescu atunci când îşi dădu seama că-i erau

cunoscute feţele lor. Le mai văzuse undeva.

Închise medalionul şi se uită pe spatele lui. Zări două iniţiale gravate, dar prea înflorite şi rotunjite ca să le poată citi.

Din instinct, duse mâna din nou în spaţiul de sub piatră. De data asta, simţi hârtie. O singură coală, veche şi boţită, dar scrisul era citeţ, iar semnătura clară: Leven Valera, infamul Duce Negru din Baronia de Miazăzi. Valera, care ar fi putut ajunge rege într-o zi, îşi petrecuse ultimii douăzeci şi cinci de ani din viaţă în camera cea mai înaltă a turnului, pentru că-şi omorâse soţia. De-asta cunoştea Peter chipurile din fotografii! Bărbatul era Valera, iar femeia — soţia lui, Eleanor, căreia îi luase viaţa şi pe care o cântau baladele.

Valera scrisese cu o cerneală de culoare ciudată, ruginiu-închis. Peter simţi fiori de groază citind primele rânduri. Scrisoarea îi îngheţă inima cu totul, dar nu numai pentru că Valera se aflase într-o situaţie extrem de asemănătoare cu a lui.

Găsitorului acestei scrisori…

Scriu cu sângele meu, care curge dintr-o venă ce-am tăiat-o în braţul meu stâng. Condeiul meu e-o lingură ascuţită de mine vreme lungă pe pietrele din dormitor. Am petrecut aici, aproape de ceruri, cam un sfert de veac. Când am venit, eram om tânăr; acum sunt bătrân. Tusea şi fierbinţeala m-au copleşit din nou şi de data asta nu cred c-o să mai supravieţuiesc.

Nu am omorât-o pe nevasta mea. Nu, în ciuda dovezilor care zic altfel, nu am omorât-o pe nevasta mea. Am iubit-o din adâncul inimii şi încă o mai iubesc, deşi amintirea chipului ei drag s-a şters din mintea mea cea obosită.

Sunt încredinţat că vrăjitorul regelui a omorât-o şi aşa a învârtit lucrurile, ca să mă dea la o parte, căci îi stăteam în cale. Urzelile lui au reuşit şi acuma trăieşte bine. Dar am credinţa că există zei care nu lasă ticăloşia nepedepsită. Va veni şi ziua dreptăţii. Cu cât mi se apropie clipa cea de pe urmă, cu atât sunt mai încredinţat că nemernicul va fi doborât de cel care va ajunge în acest lăcaş al disperării, cel ce-mi va citi scrisoarea scrisă cu sângele meu.

De-o fi să fie aşa, strig: Răzbunare! Răzbunare! Răzbunare!

Fă-mă uitat pe mine şi anii ce i-am irosit aici, dar niciodată, niciodată să nu uiţi de draga mea Eleanor, ucisă în pat, în timp ce dormea! Nu-s eu cel ce-am otrăvit vinul. Scriu cu sângele meu numele ucigaşului: Flagg a fost! Flagg! Flagg!

Ia medalionul şi arată-i-l în clipa când scapi lumea de cel mai mare ticălos ce-a trăit vreodată, arată-i-l, ca să ştie că şi eu, pe nedrept numit ucigaş, am luat parte la distrugerea lui, chiar din mormânt.

Poate că acum înţelegeţi de ce lui Peter îi îngheţă inima de groază.

Poate că nu, şi-atunci ar fi mai bine să vă aduc aminte că, deşi Flagg părea un bărbat de vârstă mijlocie şi sănătos, el era foarte bătrân.

Peter citise despre aşa-zisa crimă înfăptuită de Leven Valera. Dar cărţile din care citise erau poveşti. Poveşti *străvechi.* Bucata asta de hârtie, galbenă şi sfărâmicioasă, vorbea de vrăjitorul regelui, apoi îi pomenea numele. Îl pomenea doar? Ce spun eu? Îl striga, îl urla sângele cu care era scris!

Dar aşa-zisa crimă a lui Valera se petrecuse pe timpul domniei lui Alan al II-lea…

… iar Alan al II-lea domnise cu patru sute cincizeci de ani în urmă.

— Dumnezeule mare, şopti Peter. Se îndreptă clătinându-se spre pat şi se trânti pe el, înainte să-l lase genunchii şi să cadă pe podea. A mai făcut-o şi înainte! A mai făcut-o, exact în acelaşi fel, *dar acum peste patru sute de ani!*

Peter era palid ca moartea; i se făcu părul măciucă. Pentru prima oară, îşi dădu seama că Flagg, vrăjitorul regelui, era în realitate un monstru care trăia nestingherit în Delain şi servea acum un alt rege, pe propriul său frate tânăr, bezmetic şi uşor de amăgit.

73

La început, Peter se gândi să-i promită lui Beson alţi bani ca să ducă medalionul şi scrisoarea lui Anders Peyna. În primele clipe de agitaţie, crezu că hârtia sfărâmicioasă o să arate lumii cine e adevăratul vinovat, iar el va fi eliberat. Cugetând mai adânc, ajunse la concluzia că aşa s-ar întâmpla numai în poveşti, nu în viaţă. Peyna ar râde şi-ar zice că scrisoarea e un fals. Şi dacă ar lua-o în serios? Ar însemna sfârşitul marelui judecător şi al prinţului întemniţat. Cu auzul lui fin, Peter prinse bârfele de prin cârciumi, şoptite de Beson şi gardienii lui. Auzise de legea prin care creştea taxa plătită de fermieri şi gluma răutăcioasă pe seama lui Thomas, Aducătorul de Lumină, poreclit Thomas, Aducătorul de Taxe. Auzise şi că nişte măscărici de prin cârciumi îi ziceau Tommy cel speriat de bombe. De la urcarea fratelui său pe tron, securea călăului cădea cu precizie de ceasornic. Numai că acest ceasornic nu făcea obişnuitul tic-tac, ci *trădare-răscoală, trădare-răscoală, trădare-răscoală,* cu regularitate nu monotonă, ci înfricoşătoare.

Peter ghicise deja scopul urmărit de Flagg: să distrugă monarhia ordonată din Delain şi să aducă haosul. Dacă ar vedea medalionul, Peyna l-ar lua pe Peter în râs şi ar lua nişte măsuri nepotrivite. Fără îndoială, amândoi ar sfârşi morţi.

În cele din urmă, prinţul puse scrisoarea şi medalionul înapoi, unde le găsise. Deasupra lor aşeză jurubiţa de un metru la care lucrase o lună. Nu era dezamăgit: funia rezistase, iar descoperirea celor două obiecte, la peste patru sute de ani de la ascunderea lor, dovedea cel puţin un lucru: că nimeni nu ştia de ascunzătoare.

Cu toate acestea, îl copleşeau gândurile. Noaptea următoare nu adormi decât foarte târziu.

În somn, auzi glasul răguşit şi aspru al lui Leven Valera: *Răzbunare! Răzbunare! Răzbunare!*

74

Timpul… Da, timpul… Peter petrecu foarte mult timp în vârful turnului. O barbă lungă îi acoperi întreg obrazul, în afară de cicatricea albă, ca un fulger. În toată vremea asta, fu martor la nenumărate schimbări înfricoşătoare. Ceasornicul securii bătea nu mai rar, ci mai repede — *trădare-răscoală, trădare-răscoală* — şi uneori se întâmpla să cadă nu unul, ci mai multe capete într-o singură zi.

În al treilea an de închisoare, anul în care Peter reuşi pentru prima oară să se ridice cu bărbia la grinda centrală din tavanul dormitorului de treizeci de ori fără să se oprească, Peyna renunţă, dezgustat, la postul lui de mare judecător. O săptămână bârfiră pe seama lui muşteriii cârciumilor şi gardienii lui Peter. Cei din urmă credeau că Flagg îl va închide înainte să se răcească bine scaunul lui de judecător, rămas gol, şi că locuitorii din Delain vor afla, în sfârşit, dacă Peyna avea sau nu sânge în vene. Dar Peyna rămase liber, iar bârfele încetară. Peter se bucura că judecătorul nu era arestat. Nu-l ţinea de rău, deşi acesta îl credea un ucigaş. Ştia că Flagg aranjase ca dovezile să se întoarcă împotriva lui.

Tot în al treilea an muri şi Brandon, tatăl lui Dennis. Se stinse simplu, dar mândru. Îşi termină ziua de lucru în ciuda durerii din piept şi din coaste şi se duse acasă. Se aşeză în mica lui cameră de zi, aşteptând să-i treacă durerea. Dar durerea îl apăsa tot mai tare. Îşi chemă soţia şi fiul, îi sărută pe amândoi şi îi rugă să-i aducă un pahar cu gin. Îl goli dintr-o sorbitură, îşi sărută din nou soţia, apoi o trimise afară din cameră.

— Trebuie să-ţi slujeşti stăpânul conştiincios, Dennis, îi spuse el fiului său. Acuma eşti bărbat în toată legea, şi ai îndatoriri de bărbat.

— O să-l slujesc cât de bine mă pricep eu, tată, îi promise Dennis, deşi gândul că trebuia să preia sarcinile tatălui îl înspăimânta de-a dreptul.

În ultimii trei ani, îl slujiseră împreună pe Thomas. Dennis făcea pentru el ceea ce făcuse şi pentru Peter. Dar nu mai era deloc acelaşi lucru…

— Da, pe Thomas, spuse Brandon, apoi glasul îi deveni o şoaptă. Dar de va veni vremea să-l slujeşti pe primul tău stăpân, băiete, să nu şovăi. Eu niciodată n-am…

Bătrânul valet îşi duse mâna la piept, în partea stângă, se crispă şi muri. Se stinse exact acolo unde ar fi vrut să moară, pe scaunul lui, în faţa focului.

În cel de-al patrulea an de închisoare al lui Peter — funia ascunsă

sub piatră se lungea văzând cu ochii — dispăru familia Staad. Regele le luă şi bruma de pământ rămas, cum procedase şi la dispariţia altor familii nobile. Cu cât domnea mai mult Thomas, cu atât dispăreau tot mai mulţi oameni.

Familia Staad fu doar unul dintre subiectele de bârfă de prin cârciumi într-o săptămână plină de evenimente, când căzură patru capete, crescu taxa proprietarilor de prăvălii, iar o femeie fu aruncată în închisoare pentru că patrulase trei zile la rând prin faţa palatului, strigând că nepotul ei fusese arestat şi torturat din cauză că protestase împotriva taxei pe vite de anul anterior. Dar când Peter auzi gardienii vorbind de familia Staad, îi stătu inima în loc.

Lanţul de evenimente care dusese la dispariţia ei era deja bine cunoscut în Delain. Ritmul de ceasornic în care cădea securea călăului subţiase mult rândurile nobililor. Mulţi dintre ei erau morţi pentru că slujiseră regatul sute, chiar mii de ani la rând, şi nu le venea să creadă nedreptatea care îi lovea. Alţii, văzând pereţii înroşiţi de sângele celor căzuţi, îşi luau lumea în cap. Aşa făcuse şi familia Staad.

Începură să se răspândească zvonuri ciudate.

La mare fereală, cu gura acoperită, oamenii povesteau că nobilii nu se risipeau în cele patru zări, ci se adunau într-un anumit loc, poate în pădurile adânci de la hotarul nordic al regatului, şi puneau la cale răsturnarea regelui.

Astfel de poveşti ajungeau la urechile lui Peter aduse de vânt la fereastra lui sau strecurate de curent, pe sub uşă. Visa la un tărâm ideal, dar lucra la funie. În primul an din turn, funia se lungea cu cincisprezece centimetri pe săptămână. La sfârşitul lui, avea şapte metri şi jumătate. Teoretic, îi putea susţine greutatea. Dar una era să atârne de grinda din tavanul dormitorului şi alta să atârne la zeci de metri de pământ. Pur şi simplu, viaţa lui depindea de funia aceea subţire.

Poate că şapte metri şi jumătate pe an nu era suficient; ar fi avut nevoie de cel puţin opt ani până să termine funia. Tulburările despre care auzea de la gărzi îl nelinişteau. Mai presus de toate, regatul trebuia să fie răbdător. Fără revolte, fără haos. Relele trebuiau îndreptate, dar prin lege, nu cu arcul, cu praştia, cu ciomagul sau cu măciuca. Thomas, Leven Valera, Roland, el însuşi, chiar şi Flagg îşi pierdeau orice importanţă în faţa regatului. Dreptatea o va face numai legea.

Ce mult l-ar fi iubit Anders Peyna pentru aceste gânduri, îmbătrânind cu sufletul plin de amărăciune, lângă foc!

Peter ajunse la concluzia că trebuie să evadeze cât mai repede. Făcu nenumărate calcule în minte, judecând cum să procedeze ca să nu lase urme. Socotea şi iar socotea, ca să fie sigur că nu greşeşte.

În al doilea an petrecut în turn, scoase câte zece fire din fiecare

şerveţel; în al treilea an, cincisprezece; în al patrulea, douăzeci. Funia se lungea: şaptesprezece metri şi jumătate în al doilea an; treizeci şi unu în al treilea şi patruzeci şi opt în al patrulea. Tot mai rămâneau peste patruzeci până la pământ.

În ultimul an, Peter scoase câte treizeci de fire. Se vedea clar faptul că şerveţelele se micşorau, căci arătau zdrenţuite, ca roase de şoareci. Aştepta din clipă în clipă să fie descoperit.

75

Dar nu fu prins nici atunci, nici altă dată. Petrecu nopţi nesfârşite (aşa i se păreau lui) întrebându-se când va ajunge la urechile lui Flagg că se întâmplă o ciudăţenie cu şerveţelele şi când va bănui vrăjitorul ce pune la cale. Poate va trimite vreun subordonat de-al lui să-l ia la întrebări. Socoti fiecare amănunt cu mare grijă şi făcu o singură presupunere greşită (cum sunt mai toate presupunerile), care îl conduse la încă una, tot greşită, dar mai gravă. Credea că exista un număr limitat de şerveţele, poate o mie, şi că erau folosite pe rând. Nici nu se gândea că ar fi altfel. Dennis i-ar fi putut spune adevărul, scutindu-l de doi ani de muncă, dar pe băiat nu-l întrebă nimeni nimic. Adevărul era şocant în simplitatea lui: nu existau o mie sau două de şerveţele cu miros stătut, ci aproape *jumătate de milion.*

În subsolul castelului se afla o cămară întinsă cât o sală de bal, plină cu şerveţele. Numai şi numai cu şerveţele. Lui Peter îi miroseau a vechi. Nimic surprinzător, căci erau acolo de pe vremea când murise Leven Valera. Iar existenţa lor se datora — coincidenţă sau nu — lui Flagg. El le crease, în mod ciudat.

Delain a trecut atunci prin vremuri foarte grele. Haosul visat de Flagg a cuprins treptat regatul. Valera fusese îndepărtat de la tron şi înlocuit de nebunul rege Alan. Dacă cel din urmă ar fi trăit încă zece ani, regatul s-ar fi înecat în sânge. Dar l-a lovit fulgerul în timp ce juca pe pajiştea din spatele castelului, pe o ploaie cu spume (v-am spus că nu era întreg la cap). Oamenii ziceau că înşişi zeii l-au fulgerat. Tronul l-a moştenit nepoata lui, Kyla, cunoscută drept Kyla cea Bună… iar de la ea s-au succedat în linişte generaţiile următoare de regi, până la Roland şi copiii lui, a căror poveste o citiţi. Kyla, regina cea bună, a fost cea care a alungat bezna şi sărăcia din regat. S-a folosit de aproape tot tezaurul, dar ştia că banii sunt sângele unui regat. O mare parte din avuţia regatului fusese risipită de Alan al II-lea, un rege care, din când în când, sugea sângele din urechile ciopârţite ale servitorilor şi susţinea că poate să zboare; un rege mai interesat de magie şi necromanţie decât de profit, pierdere şi bunăstarea locuitorilor. Kyla ştia că era nevoie de multă dragoste şi florini ca să îndrepte răul făcut de Alan, aşa că-i puse la muncă pe toţi locuitorii din Delain în stare să lucreze, de la cei mai bătrâni la cei mai tineri.

Mulţi dintre locuitorii mai în vârstă din castel au fost puşi să facă

şerveţele, nu pentru că erau necesare (v-am povestit ce părere aveau despre ele neamul regesc şi nobilii), ci pentru că lumea *trebuia* să muncească. Mâinile acestor locuitori leneviseră în ultimii douăzeci de ani, pentru unii chiar mai mult, iar acum lucrau cu râvnă, ţesând la războaie ca acela din căsuţa Sashei, dar mult mai mari, bineînţeles!

Zece ani la rând, bătrânii aceştia, peste o mie la număr, au ţesut şerveţele, cheltuind o grămadă de bani din tezaurul Kylei cu munca lor. Zece ani la rând, alţi oameni, puţin mai tineri şi mai în putere, i-au condus în cămara friguroasă şi uscată din subsolul castelului. Peter observase că unele şerveţele erau mâncate de molii şi miroseau a stătut. Miracolul, de care el nu avea cum să ştie, era că majoritatea se aflau în stare foarte bună.

Dennis i-ar fi putut spune că şerveţelele îi erau aduse lui Peter, folosite de el o dată, luate din camera lui (fără firele pe care le rupea) şi apoi aruncate pur şi simplu. La urma urmei, de ce nu? Erau atât de multe, că ar fi ajuns pentru cinci sute de prinţi cinci sute de ani… şi mai mult. Dacă Anders Peyna n-ar fi fost un suflet pe cât de dur, pe atât de îndurător, numărul şerveţelelor ar fi fost mai mic. Dar ştia câtă nevoie de bani are femeia anonimă care le descosea tivul (aşa cum şi Kyla ştia câtă nevoie de muncă aveau bătrânii care le-au cusut), aşa că o păstră să lucreze, iar banii lui Beson curgeau în continuare, acum că familia Staad fusese nevoită să-şi ia lumea în cap. Femeia ajunse o obişnuită a castelului, cu acul ei, care mai mult descosea decât cosea. Stătea în balansoar zi după zi, an după an, desfăcând zeci de mii de tivuri, aşa că nu era de mirare că mica hoţie a lui Peter nu ajunse la urechile lui Flagg.

Vedeţi aşadar că, de n-ar fi fost o singură presupunere greşită şi o singură întrebare fără răspuns, Peter ar fi ţesut funia mult mai repede. Câteodată se mira că şerveţelele nu se micşorau, cum ar fi trebuit, în urma scoaterii firelor. Dar niciodată nu se gândi să pună la îndoială ideea lui de bază, anume aceea că şerveţelele se întorceau la el regulat. O, dacă s-ar fi gândit la asta măcar o dată…

Dar, până la sfârşit, poate că lucrurile mergeau spre bine.

Sau poate că nu. Ăsta-i încă un lucru pe care trebuie să-l hotărâţi singuri.

76

Într-un sfârşit, lui Dennis îi dispăru teama cu care-l slujea pe Thomas. La urma urmei, regele îl ignora cu desăvârşire, cu excepţia momentelor în care îl mustra că uita să-i pregătească pantofii (de obicei, Thomas uita unde şi-i lăsa) sau în care insista să bea cu el un pahar de vin. Pe Dennis îl durea stomacul de la vin, dar gusta un păhărel de gin seara. N-avea de ales, trebuia să bea cu Thomas. Ştia ce i-ar fi spus răposatul lui tată: nu refuzi să bei cu regele, când te invită. Uneori, când Thomas se îmbăta, nu-i dădea voie valetului să plece

acasă. Îl obliga să petreacă noaptea într-una din camerele lui. Dennis bănuia — şi avea dreptate — că în acele nopţi Thomas nu suporta să rămână singur. Ameţit de băutură, îi ţinea predici lungi despre cât de greu e să fii rege, cât de mult se străduieşte el să facă ce trebuie şi să fie cinstit cu toţi oamenii şi cât îl urăsc ei, indiferent de motiv. Adesea izbucnea în lacrimi sau în râs dintr-o nimica toată, dar adormea când începea să bolborosească despre taxe. Uneori reuşea să se târască în pat, iar Dennis dormea pe canapea. Alteori, adormea pe canapea, iar valetul petrecea noaptea chinuit în faţa căminului care se răcea. Era cea mai ciudată experienţă din existenţa unui valet, dar lui Dennis nu i se părea nimic ieşit din comun, pentru că nu ştia cum e să fie altfel.

Aşadar, Thomas îl ignora. Mai important, *Flagg* îl ignora şi el. De fapt, vrăjitorul nu se gândise la el nicio clipă când plănuise cum să-l închidă pe Peter în turn. Valetul fusese o simplă unealtă care-i slujise scopul şi acum putea fi uitată. Dacă s-ar fi gândit la el, ar fi zis că şi-a primit răsplata: la urma urmei, era valetul regelui.

Dar într-o noapte, în anul când Peter împlinea douăzeci şi unu de ani şi Thomas şaisprezece, în noaptea când funia lui Peter se apropia, în sfârşit, de lungimea potrivită, Dennis văzu un lucru, şi despre acest lucru trebuie să vă povestesc eu acum, ca să mă apropii de sfârşitul poveştii mele.

77

Era o noapte cu vreme rea, care semăna cu cele de dinainte şi după moartea lui Roland. Vântul şfichiuia cerul întunecat şi gemea pe străzile oraşului. Gerul înţepenea păşunile Baroniilor Interioare şi dalele din oraş. La început, luna, în al treilea pătrar, intra şi ieşea de după norii călători. Pe la miezul nopţii, stratul de nori se îngroşă, acoperind complet astrul nopţii. La două, când Thomas descuie uşa care dădea în coridor şi-l trezi pe Dennis cu scârţâitul zăvorului, începu să ningă.

Dennis se ridică în capul oaselor, strâmbându-se. Îi înţepenise spatele şi-i amorţiseră picioarele. Nemaifiind în stare să ajungă în pat, Thomas adormise pe canapea, deci valetul se culcase iar lângă focul acum aproape stins. Jumătatea corpului din apropierea căminului era fierbinte, cealaltă, îngheţată.

Îşi ridică privirea spre locul de unde venea zgomotul. Îl trecură fiori de groază. I se păru că vede o stafie în dreptul uşii. Cu greu îşi înăbuşi ţipătul. Apoi văzu că nu era decât Thomas, în cămaşa lui albă de noapte.

— Sss… Stăpâne?

Thomas nu reacţionă. Ochii săi, larg deschişi, nu se uitau la zăvor, ci visau, fixând neantul. Dennis ghici imediat că stăpânul lui era somnambul.

Până să se lămurească el cum stau lucrurile, Thomas îşi dădu seama

că nu putea trage zăvorul pentru că era blocat. Trase siguranţa şi ieşi în coridor, o stafie în toată legea, plutind printre sfeşnicele din pereţi. Tivul cămăşii de noapte flutură discret, apoi regele, desculţ, se făcu nevăzut.

Dennis rămase blocat lângă cămin, cu picioarele încrucişate. Uită de amorţeală. Inima îi bătea nebuneşte. Vântul se tânguia în spatele gemuleţelor tăiate în formă de diamante din camera de zi, ca spiritul ce prevesteşte moartea.

Nu putea rămâne aşa. Tânărul rege era stăpânul lui şi trebuia să-l urmeze.

Poate că noaptea sălbatică i-l adusese lui Thomas în minte pe Roland. Dar nu neapărat, pentru că el oricum se gândea foarte des la tatăl lui. Vina e ca o rană deschisă, iar vinovatul simte că trebuie s-o cerceteze amănunţit şi nu-i dă pace, aşa că nu se vindecă niciodată. Regele băuse mult mai puţin ca de obicei, dar părea mult mai beat. Rostise jumătăţi de propoziţii, şi acelea amestecate, privind în jur cu ochi mari şi goi.

Motivul principal al stării sale era plecarea lui Flagg. Se zvonea că nobilii renegaţi, printre care şi Staad, se adunau în pădurile adânci din părţile de nord ale regatului. Flagg pornise în căutarea lor în fruntea unui regiment de soldaţi aspri, călіţi în bătălii. Thomas devenea întotdeauna mai agitat când lipsea vrăjitorul. Ajunsese complet dependent de întunecatul Flagg, dar nu înţelegea prea bine în ce fel. Vinul în exces nu mai era de mult singurul viciu al regelui. Secretele răscolitoare nu te lasă să dormi, iar Thomas suferea de insomnie. Fără să ştie, ajunsese dependent de poţiunile lui Flagg şi nu mai adormea fără ele. Vrăjitorul îi lăsase o rezervă înainte de a pleca, crezând că va lipsi trei zile, cel mult patru. Thomas dormise foarte prost sau deloc în ultimele nopţi. Avea o senzaţie ciudată, nu era nici adormit, nici treaz. Îl bântuiau gândurile despre tatăl său. Îi auzea vocea peste şuierul vântului, strigând: *De ce te holbezi la mine? De ce te holbezi aşa la mine v*inul curgând în pocale… chipul întunecat al lui Flagg… şuviţele lui Roland cuprinse de flăcări… Viziunile îi alungau somnul şi petrecea ore întregi din noapte cu ochii larg deschişi, în vreme ce restul castelului se odihnea.

După opt zile de la plecarea lui Flagg (el şi soldaţii lui întinseseră tabăra la cincizeci de kilometri de castel, iar vrăjitorul era foarte indispus; nu găsiseră niciun nobil, doar urme de copite vechi de câteva zile sau chiar săptămâni), Thomas trimise după Dennis. În noaptea aceea, târziu, Thomas se ridică de pe canapea şi începu să se plimbe în somn.

78

Aşadar, Dennis îşi urmă stăpânul pe coridorul de piatră lung şi friguros. Dacă tot aţi ajuns împreună cu mine până aici, cred că

trebuie să ştiţi ce s-a ales de Thomas, Aducătorul de Lumină.

Furtuna din timpul nopţii se prelungi până în zori. Coridoarele castelului era pustii, cel puţin Dennis nu văzu pe nimeni. Dacă ar fi apărut cineva, ar fi luat-o la fugă în direcţia opusă lui Thomas, ţipând de spaima celor două stafii, cea din faţă într-o cămaşă de noapte lungă şi albă, uşor de confundat cu un giulgiu, cea din urmă într-o jachetă de toată ziua, dar desculţă şi albă la faţă ca un cadavru. Da, cred că oricine i-ar fi văzut ar fi luat-o la sănătoasa şi ar fi rostit un pomelnic de rugăciuni înainte de a se duce la culcare… şi nici rugăciunile nu i-ar fi alungat coşmarurile.

Thomas se opri în mijlocul unui coridor rar străbătut de Dennis şi deschise o uşă ascunsă, pe care valetul n-o mai văzuse până atunci. Regele pătrunse în alt coridor (nu trecu pe lângă ei nicio slujnică cu braţele pline de cearşafuri, cum se întâmplase când venise prima oară aici cu Flagg, cu ani în urmă; toate slujnicele cuminţi erau de mult în aşternut). La jumătatea drumului se opri brusc. Dennis era să dea peste el.

Thomas se uită în jur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu-l urmărea nimeni. Se opri cu privirea la Dennis, dar nu-l văzu. Valetul avu nevoie de multă stăpânire de sine ca să nu ţipe. Sfeşnicele din pereţi puţeau a ulei de *das,* lumina era slabă, iar atmosfera macabră. Dennis simţi cum i se ridică părul pe ceafă când ochii regelui, doi tăciuni sclipind vag, trecură peste el.

Stătea acolo în carne şi oase, dar Thomas nu-l vedea; pentru el, Dennis era *străveziu.*

„Trebuie s-o iau la fugă“, îşi zise valetul înspăimântat, dar şoapta gândului se transformă în ţipăt. „Trebuie s-o iau la fugă, regele a murit, a murit în somn şi eu urmăresc un cadavru!“ Pe urmă auzi vocea bătrânului său părinte, a tatălui său mult iubit: „De va veni vremea să-l slujeşti pe primul tău stăpân, băiete, să nu şovăi.“

Un glas lăuntric îi spunea că vremea aceea sosise. Dennis, un servitor umil care schimbase odată soarta unui regat descoperind un şoarece fumegând, poate că o schimba acum încă o dată, rămânând pe loc, în ciuda groazei care-i îngheţa sângele în vene şi-i făcea inima să bată nebuneşte.

Pe un ton neobişnuit, grav, care nu semăna deloc cu vocea lui obişnuită (dar care lui Dennis îi suna foarte familiar), regele rosti:

— A patra piatră de la cea cu aşchia în ea, spuse Thomas. Apas-o. Repede!

Obiceiul supunerii era atât de înrădăcinat în Dennis, că se aplecă puţin în faţă. Apoi îşi dădu seama că Thomas vorbea cu el însuşi în somn. Înainte ca valetul să facă un pas, regele apăsă piatra. Se deplasă câţiva centimetri, apoi se auzi un declic. Când peretele alunecă spre interior, Dennis rămase cu gura căscată. Thomas îl împinse mai mult,

până se văzu uşa secretă. Uşile secrete îi aminteau lui Dennis de nişe, iar nişele de şoareci aprinşi. Vru iarăşi s-o ia la fugă.

Thomas intră. Cămaşa de noapte flutură cu sclipiri albe. Parcă nu era nimeni pe sub ea. Apoi peretele reveni la poziţia iniţială. O iluzie perfectă.

Dennis rămase pe loc, mişcându-se de pe un picior pe altul. Ce trebuie să facă?

Şi iarăşi auzi vocea tatălui său, de data asta nerăbdătoare, ca un ordin: *Du-te după el, blegule! Repede, ce mai aştepţi? Acuma-i momentul! Du-te!*

Dar, tată, e întu…

Parcă îi trase cineva o palmă peste faţă.

Mort, şi tot ai mâna grea, tată! Bine, bine, mă duc!

Numără a patra piatră de la cea cu aşchia şi apăsă. Uşa alunecă în interior.

În liniştea de mormânt a coridorului se auzi un ronţăit de şoarece în piatră. Lui Dennis îi clănţăneau dinţii.

Tată, mi-e aşa de frică, mormăi el… apoi, pe întuneric, plecă după Thomas.

79

La cincizeci de kilometri depărtare, învelit în cinci pături, ca să nu simtă gerul şi biciul vântului, Flagg strigă în somn exact în clipa când Dennis porni pe urmele lui Thomas pe coridorul secret. Nu departe, pe un deal, lupii urlară odată cu el. Soldatul care dormea la stânga lui Flagg făcu atac de cord şi muri pe loc, crezând că-l atacă un leu uriaş. Cel din dreapta se trezi a doua zi dimineaţa fără vedere. Uneori, lumile se zguduie şi se răsucesc pe dinăuntru. Aşa se întâmplă şi atunci. Flagg simţi ceva, dar nu înţelese ce anume. Numai în acest fel se poate salva binele. În momente de răscruce, fiinţele rele orbesc. Când se trezi, vrăjitorul regelui ştiu că avusese un coşmar, probabil legat de trecutul său îndepărtat, dar nu-şi aminti precis ce visase.

80

Coridorul secret era cufundat în beznă. Aerul, uscat, nu se mişca. De undeva, din faţă, Dennis auzi un suspin disperat.

Regele plângea.

Pe valet îl părăsi frica. Regele îl uimea şi-i trezea sentimente de milă. Fusese întotdeauna atât de nefericit. Se îngrăşase şi i se înroşise pielea. Uneori se albea la faţă ca un mort, îi tremurau mâinile de la prea mult vin şi-i mirosea gura. Avea deja genunchii îndoiţi şi, dacă Flagg nu-l însoţea, mergea cu capul în jos şi ochii ascunşi sub pletele rebele.

Dennis făcu câţiva paşi, ţinând mâinile în faţă. Suspinele se auzeau tot mai aproape… Auzi cum se deplasau două plăci de lemn, apoi îl zări vag pe Thomas. Stătea la capătul coridorului. Două luminiţe

gălbui străpungeau întunericul, ca doi ochi neastâmpăraţi.

Tocmai când Dennis îşi mai reveni şi-şi zise că, până la urmă, va supravieţui acestei aventuri nocturne, Thomas ţipă. Urlă cu atâta forţă, că trebuie să-i fi plesnit corzile vocale. Pe Dennis îl lăsară puterile şi căzu în genunchi. Îşi acoperi gura cu mâinile, ca să nu ţipe şi el. I se păru că pasajul secret e plin de stafii, de umbre de lilieci care se pregătesc să i se agaţe în păr. Casa morţilor neliniştiţi. Poate că nu se înşela.

Nu leşină, dar nici nu mai avea mult.

Undeva, dedesubt, se auziră lătrături. Se afla deasupra cuştilor în care trăiau puţinii câini rămaşi ai lui Roland, pe care nimeni nu-i mai scosese afară de la moartea lui. Numai ei şi Dennis auziseră ţipătul lui Thomas. Dar câinii erau adevăraţi, nu stafii, iar valetul se agăţă de acest gând ca un om gata să se înece de un catarg căzut în apă.

Peste câteva clipe, îşi dădu seama că ţipătul lui Thomas era o rugăminte strigată cu disperare: *Nu bea vinul! Nu bea vinul! Nu bea vinul!*

81

Peste trei nopţi, într-o fermă din Baroniile Interioare, foarte aproape de cea în care locuise familia Staad, cineva bătu la uşa unei încăperi.

— Intră! strigă Peyna cu glas răguşit. Şi sper să-mi dai veşti bune, Arlen!

Arlen îmbătrânise din noaptea în care Beson apăruse la uşa judecătorului cu scrisoarea de la Peter. Dar schimbările prin care trecuse el erau nesemnificative în comparaţie cu transformările suferite de Peyna. Fostul mare judecător era aproape chel. Din slab, ajunsese piele şi os. Chelia şi puţinătatea trupului erau nimic pe lângă schimbările de pe chip. Înainte fusese aspru. Acum era posomorât. Avea cearcăne maronii sub ochi. Pe faţă i se citea clar disperarea, şi nu degeaba. Lucrurile pe care le apărase toată viaţa se ruinaseră… foarte uşor şi foarte repede. Cred că orice om inteligent ştie cât de fragede sunt legea, dreptatea şi civilizaţia şi nu vrea nici să se gândească la asta, căci îi tulbură liniştea şi-i piere pofta de mâncare.

Era destul de rău că munca sa de o viaţă se răsturnase ca un castel din cuburi construit de copii, dar alt lucru, mai grav, îl necăjea pe Peyna de patru ani încoace: Flagg nu reuşise să distrugă regatul Delain de unul singur. Îl ajutase chiar el. Căci cine altcineva îl adusese pe Peter la o judecată care se petrecuse prea repede? Cine altcineva fusese convins de vinovăţia lui şi nu se călăuzise după dovezi, ci după lacrimile prinţului tulburat?

Din ziua în care Peter fusese închis în vârful turnului, blocul de piatră din piaţă pe care puneau gâtul condamnaţii la moarte căpătase o culoare ruginie sinistră. Nici ploaia n-o mai spăla. Pata aceea ruginie se răspândea în toată piaţa şi pe străzi. În coşmarurile sale, Peyna

vedea pâraie de sânge proaspăt alunecând pe dale şi scurgându-se, ca un râu înroşit, în rigole. Vedea zidurile castelului strălucind, roşietice, în soare. Vedea crapii în şanţul din jurul castelului plutind cu burta în sus, otrăviţi de sângele care se revărsa din canale şi ţâşnea din pământ, asemenea izvoarelor din munte. Vedea sânge peste tot, înroşind lanurile şi pădurile. În coşmarurile lui, soarele devenea un ochi de foc roşu, muribund.

Flagg îl lăsase în viaţă. Prin cârciumi, oamenii îşi şopteau bănuielile: Peyna făcuse un pact cu vrăjitorul, îi dăduse numele anumitor trădători sau „îl avea la mână“ pe vrăjitor, ştia nişte secrete care ar fi ieşit la iveală dacă murea subit. Ridicol. Flagg nu era un om pe care să-l ameninţe nici Peyna, nici altcineva. Nu exista niciun secret, pact sau învoială între cei doi. Flagg îl lăsase, pur şi simplu, să trăiască… iar Peyna ştia de ce. Cât era în viaţă, se răsucea pe jarul conştiinţei sale încărcate şi era martorul groaznicelor schimbări aduse de vrăjitor în Delain.

— Ei, Arlen, despre ce-i vorba? întrebă fostul judecător iritat.

— A venit un băiat, stăpâne. Zice că e musai să vă vorbească.

— Alungă-l.

Anul trecut, îşi zise, ar fi auzit o bătaie la uşă, dar se pare că surzea cu fiecare zi care trecea.

— Nu primesc pe nimeni după ora nouă, ştii bine. S-au schimbat multe, dar obiceiul ăsta, nu.

Arlen îşi drese glasul.

— Îl cunosc. E Dennis, băiatul lui Brandon. Vă vizitează valetul regelui.

Peyna îl fixă pe Arlen cu privirea, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Poate că surzea mai repede decât credea. Îl puse pe valet să repete şi auzi acelaşi lucru.

— Bine, cheamă-l înăuntru.

— Foarte bine, stăpâne.

Arlen se întoarse şi vru să plece.

Asemănarea cu noaptea în care venise Beson cu scrisoarea de la Peter — acelaşi vânt turbat şfichiuia aerul — era izbitoare.

— Arlen! strigă el.

— Stăpâne?

Peyna mişcă foarte discret din colţul drept al gurii.

— Eşti sigur că nu-i un copil de pitic?

— Da, stăpâne, răspunse valetul, mişcând, la rândul lui, foarte discret din colţul stâng al gurii. Nu mai există pitici. Aşa mi-a spus mama.

— A fost, cu siguranţă, o femeie rezonabilă, cu capul pe umeri, care şi-a crescut fiul cu devotament şi nu poate fi făcută răspunzătoare de gărgăriţele care au stricat aluatul pe care l-a frământat. Adu-l pe băiat

direct aici.

— Da, stăpâne.

Uşa se închise în spatele lui Arlen.

Peyna se uită în foc şi-şi frecă agitat degetele strâmbate de artrită. Valetul lui Thomas. Aici. Acum. De ce?

Nu avea rost să se lanseze în speculaţii; uşa se va deschide dintr-un moment într-altul şi va primi un răspuns din gura unui băiat pe jumătate bărbat, care tremura de frig, dacă nu era deja îngheţat.

Dennis l-ar fi găsit mult mai uşor dacă ar mai fi locuit în casa lui superbă din centrul cetăţii, dar locuinţa îi fusese vândută fără voia sa, pentru „neplata taxelor", după ce demisionase. Își cumpărase ferma amărâtă cu cei câţiva florini puşi deoparte vreme de patruzeci de ani, din care îl plătea în continuare pe Beson. Ferma se afla în Baroniile Interioare, dar la mulţi kilometri de castel… şi vremea era foarte rece.

Auzi voci pe holul din faţa uşii. Acum. Acum va intra pe uşă răspunsul la întrebarea lui. Îl copleşi un sentiment absurd de speranţă de parcă ar fi alunecat într-o peşteră şi-ar fi văzut dintr-odată o luminiţă salvatoare. „Răspunsul va intra acum pe uşă", îşi spuse, şi pentru o clipă se convinse că era adevărat.

Luându-şi pipa de pe stativul de lângă el, observă, tulburat, că-i tremurau mâinile.

82

Băiatul era, de fapt, un bărbat în toată legea, dar Arlen nu se exprimase nepotrivit, cel puţin nu în seara aceea. Peyna îl văzu că dârdâie, dar ştia că un om nu tremură în halul ăsta numai din cauza frigului.

— Dennis! strigă Peyna, aplecându-se în faţă în scaun (şi ignorând junghiul din spinare, provocat de mişcarea prea bruscă). S-a întâmplat ceva cu regele?

În mintea bătrână a fostului judecător se perindară viziuni oribile: regele, mort, fie de prea mult vin, fie pentru că şi-a pus singur capăt zilelor. Tot regatul ştia că Thomas era foarte indispus.

— Nu… adică… da… dar nu… nu la ce vă gândiţi dumneavoastră… la ce cred eu că vă gândiţi dumneavoastră…

— Vino mai aproape de foc, îl repezi Peyna. Arlen, ce te holbezi ca prostul? Adu o pătură! Adu două! Învelește-l pe băiat până nu se sparge în bucăţi ca un ţurţure!

— Da, stăpâne.

Arlen nu se holbase ca prostul în viaţa lui. O ştia şi el, şi stăpânul său. Dar îşi dădu seama de seriozitatea situaţiei şi plecă repede. Trase cele două pături de pe patul lui — în toată casa aceea ţărănească, vai şi-amar de ea, mai erau încă două, cele de pe patul lui Peyna — şi le luă cu el. Îl înveli pe Dennis, ghemuit atât de aproape de cămin, cât să nu ia foc. Zăpada îngheţată de pe capul băiatului se topea şi se

scurgea pe obraji ca lacrimile.

— Acuma, ceai. Tare. O ceaşcă pentru mine şi o cană mare pentru băiat.

— Stăpâne, nu mai avem decât pe fundul…

— La naiba cu cât mai avem! O ceaşcă pentru mine şi o cană mare pentru băiat. Peyna se gândi o clipă. Fă una şi pentru tine, Arlen, pe urmă vino aici şi ascultă.

— Stăpâne?

Cu toată buna-cuviinţă caracteristică, Arlen nu-şi putu ascunde uimirea.

— La dracu'! strigă Peyna. Vrei să cred că eşti mai surd ca mine? Du-te odată!

— Da, stăpâne, se supuse Arlen şi plecă să fiarbă apa pentru ceai.

83

Peyna nu uitase chiar tot din ceea ce ştiuse despre arta subtilă a interogatoriului; ca să fiu sincer, nu uitase nimic. Petrecuse nenumărate nopţi albe încercând să uite unele lucruri.

Cât Arlen pregăti ceaiul, fostul judecător se hotărî să-l liniştească pe băiatul speriat — nu, *înspăimântat*. Îl întrebă ce mai face mama lui, dacă mai curgea apa în castel şi ce părere avea despre semănăturile de primăvară. Nu pomeni de subiecte aşa-zis periculoase… încetul cu încetul, Dennis se încălzi şi-i veni inima la loc.

Când sosi Arlen cu ceaiul tare şi fierbinte, musafirul sorbi jumătate de cană dintr-o înghiţitură, se strâmbă, apoi sorbi şi restul. Arlen îi umplu din nou cana.

— Încetişor, băiete, îl sfătui Peyna, aprinzându-şi pipa în cele din urmă. Bea încetişor, cum stăpâneşti un cal nărăvaş.

— Frig. Am crezut c-o să-ngheţ venind pe jos până aici.

— Ai venit *pe jos*? întrebă Peyna, neputându-şi ascunde uimirea.

— Da. Am pus-o pe mama să spună servitorilor că am gripă. Asta o să-i ţină departe câteva zile, că se ia… aşa ar trebui. Am mers pe jos. Toată ziulica. N-am îndrăznit să cer un cal. N-am vrut să mă ţină minte nimenea. N-am ştiut că-i aşa departe. Să fi ştiut, cred că luam un cal. Am plecat de-acasă la trei.

Dennis se luptă cu propriile vorbe, apoi izbucni:

— Şi nu mă duc înapoi nici să mă tăiaţi! Am văzut cum se uită ăla la mine de când s-a întors! Pieziş şi cu coada ochilor ălora negri ca iadu'! Niciodată nu s-o uitat aşa la mine. Nu s-o uitat defel. Ştie că ştiu! Ştie c-am văzut io ceva! Ştie c-am auzit ceva! Nu ştie ce, da' ştie el c-am văzut şi-am auzit! Aude ce-i în capu' meu, cum aud io clopotele de la Biserica Marilor Zei! Dacă mă duc înapoi, o să scoată tot de la mine! Ştiu io!

Peyna îl privi pe Dennis încruntat, încercând să priceapă ceva din potopul de cuvinte.

— Vreau să zic F… explică băiatul, cu ochii plini de lacrimi.

— Încetişor, Dennis, îl calmă fostul judecător cu glas moale, dar ochi aprinşi. Ştiu de cine vorbeşti. Mai bine să nu-i rostim numele.

Dennis îl privi tâmp, plin de recunoştinţă.

— Mai bine spune-mi de ce-ai venit.

— Da, da, bine. Da.

Băiatul făcu o scurtă pauză, încercând să se controleze şi să-şi pună ordine în gânduri. Peyna aştepta impasibil, făcând eforturi să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Vedeţi, începu Dennis, acu' trei nopţi Thomas m-o chemat să stau cu el, cum face câteodată. La miezu' nopţii ori pe la ora aia…

84

Dennis le istorisi ceea ce eu v-am povestit deja. Spre cinstea lui, recunoscu teama care-l copleşise, n-o ascunse şi nici n-o lăsă la o parte. În timp ce vorbea, vântul gemea afară, iar focul trosnea înăuntru, reflectându-se în ochii aprinşi ai lui Peyna. Iată cele mai grave lucruri pe care şi le-ar putea imagina, îşi zise fostul judecător. *Nu numai că Peter îl otrăvise pe rege, dar crima se petrecuse sub ochii lui Thomas.*

Nu-i de mirare că băiatul era mereu apăsat şi deprimat. Se pare că zvonurile din cârciumi, care-l făceau aproape nebun, nu erau chiar atât de exagerate.

Dar, când Dennis se opri din povestit ca să mai bea ceai (Arlen îi umplu cana cu ce mai rămăsese pe fundul ceainicului), Peyna abandonă acest gând. Dacă Thomas îl văzuse pe Peter otrăvindu-l pe Roland, de ce venise Dennis la el… şi de ce era înspăimântat de Flagg?

— Ai auzit şi alte lucruri, îi spuse el băiatului.

— Aşa-i, mare judecător. Thomas… o vorbit multă vreme aiurea. Am stat amândoi în beznă multă vreme.

Dennis se străduia să explice cât mai bine, dar nu găsea cuvinte să-şi exprime groaza trăită în coridorul secret, când Thomas ţipa în faţa lui şi câinii regelui mort lătrau dedesubt. Nu găsea cuvinte să redea mirosul locului… duhoarea tainelor putrezite ca nişte bucăţi de carne mâncată de viermi. Nu găsea cuvinte să povestească groaza că Thomas îşi pierduse minţile în somn.

Îl auzise urlând întruna numele vrăjitorului, implorându-l pe rege să se uite bine pe fundul pocalului şi să vadă şoarecele ars şi înecat în vin. „De ce te holbezi aşa la mine?“ ţipase el.

Pe urmă: „V-am adus un pocal de vin, regele meu, ca să vă arăt că şi eu vă iubesc.“ Iar la sfârşit strigă cuvinte pe care le-ar fi recunoscut şi Peter, căci erau vechi de peste patru sute de ani: „Flagg a fost! Flagg! Flagg!”

Dennis se întinse după cană, vru s-o ducă la gură, dar o scăpă. Cana se sparse de pietrele căminului.

Cei trei se uitară la cioburile de lut.

— Şi pe urmă? întrebă Peyna cu blândeţe prefăcută.

— Nimic. O linişte lungă, răspunse băiatul. M-am obişnuit cu întunericu' şi-l vedeam cât de cât. Dormea… Dormea în faţa găurilor, cu barba în piept şi ochii închişi.

— Şi cât a stat aşa?

— Habar n-am, stăpâne. Câinii nu mai lătrau. Şi poate că io… io…

— Ai aţipit şi tu? N-ar fi exclus, Dennis.

— Mai târziu s-o trezit. Adică o deschis ochii. O pus plăcile la loc şi s-o făcut iar întuneric. Am auzit că se mişcă şi mi-am tras picioarele ca să nu se împiedice de ele… m-o atins pe faţă… cu cămaşa de noapte…

Dennis se strâmbă când îşi aminti senzaţia, ca şi cum l-ar fi atins pe obrazul stâng o pânză de păianjen.

— M-am dus după el. O ieşit afară… O închis uşa. Era iar perete. S-o dus în camera lui, şi eu după el.

— V-aţi întâlnit cu cineva? rosti Peyna atât de brusc, că băiatul tresări. Cu oricine?

— Nu. Nu, mare judecător. Cu nimenea.

— Ah, asta este foarte bine, răsuflă uşurat Peyna. S-a mai întâmplat ceva în noaptea aceea?

— Nu, stăpâne. S-o culcat şi-o dormit buştean.

Dennis avu o scurtă şovăială, apoi adăugă:

— Io n-am închis un ochi şi de-atunci n-am prea dormit.

— Şi dimineaţa?

— Nu mai ştia nimic.

Peyna scoase un mormăit. Își ridică palma şi se uită la foc prin pânza degetelor.

— Te-ai mai dus în coridorul secret?

— Stăpâne, tu te-ai mai fi dus, în locu' meu?

— Da, răspunse fostul judecător pe un ton sec. Eu am întrebat dacă *tu* te-ai mai dus acolo.

— Da.

— Sigur că te-ai dus. Te-a văzut cineva?

— Nu. O trecut o slujnică pe lângă mine. Cred că pe-acolo-i drumul la spălătorie. Am simţit miros de săpun de leşie, de care foloseşte şi mama. Când o plecat, am numărat patru pietre şi am intrat.

— Ca să vezi ce-a văzut Thomas.

— Aşa-i, stăpâne.

— Şi-ai văzut?

— Da, stăpâne.

— Ce-ai văzut? Când ai dat la o parte panourile, ce-ai văzut?

— Stăpâne, am văzut camera de zi a regelui Roland. Cu capetele alea pe pereţi… Şi… stăpâne… Dennis tremură, în ciuda căldurii de la foc. Toate capetele alea… parcă *se uitau* la mine.

— Dar un singur cap nu ai văzut.

— Ba da, stăpâne. Le-am văzut pe… Dennis se opri şi făcu ochii mari. Dragonul! Găurile…

Se opri şi căscă ochii cât cepele.

Se aşternu liniştea asupra camerei. Afară, viscolul urla şi gemea. Departe de tot, Peter, regele de drept al regatului Delain, stătea aplecat deasupra unui război în miniatură şi ţesea o funie atât de subţire, că de-abia se vedea.

În cele din urmă, Peyna scoase un oftat adânc. De jos, de lângă foc, Dennis se uita la el implorându-l… plin de speranţă… şi de teamă. Se aplecă încet în faţă şi-i puse mâna pe umăr.

— Ai făcut bine c-ai venit la mine, Dennis, fiul lui Brandon. Ai făcut bine c-ai găsit un motiv ca să lipseşti… unul foarte credibil, zic eu. O să dormi aici la noapte, în pod, sub streaşină.

O să fie rece, dar o să te odihneşti mai bine decât în ultima vreme. Mă înşel?

Dennis scutură din cap încet, o singură dată. O lacrimă îi alunecă din ochiul stâng pe obraz.

— Şi mama ta nu ştie de ce-ai plecat de-acasă?

— Nu.

— Atunci sunt şanse să nu fie în pericol. Arlen o să te ducă sus. Astea-s păturile lui, cred, trebuie să i le dai înapoi. Dar sus găseşti paie curate.

— Pot să dorm foarte bine numai cu o pătură, stăpâne, rosti valetul.

— Taci! Sângele tânăr nu se răceşte nici în somn. Al tău s-a răcit deja. Poate c-o să-ţi trebuiască păturile… cine ştie, poate visezi cu pitici şi monştri…

Arlen surâse discret.

— O să mai stăm de vorbă dimineaţă, Dennis, dar s-ar putea să n-o mai vezi pe mama o vreme. Trebuie să-ţi spun, deşi cred că ştii deja, că nu-i bine să te întorci în centrul cetăţii, după cum arăţi.

Dennis încercă să zâmbească, dar i se citea frica în ochi.

— Nu m-am gândit io numa la gripă când am venit, ăsta-i adevăru'. Acuma ţi-am dat şi ţie boala, nu-i aşa, stăpâne?

— Sunt bătrân, şi eu, şi Arlen. Bătrânii nu sunt prea sănătoşi. De-asta sunt ei mai grijulii decât ar trebui să fie… deşi uneori au mai multă îndrăzneală. „Mai ales“, continuă Peyna în gând, „dacă au păcate de plătit.“ O să mai vorbim dimineaţă. Acuma meriţi să te odihneşti. Vrei să-i luminezi calea, Arlen?

— Da, stăpâne.

— Şi pe urmă te întorci la mine.

— Da, stăpâne.

Valetul îl conduse pe băiatul extenuat afară din cameră, lăsându-l pe judecător să mediteze în faţa focului ce stătea să se stingă.

85

Când se întoarse Arlen, Peyna îi spuse:

— Avem de făcut planuri, dar poate ne aduci un strop de vin. Mai bine să aşteptăm până adoarme băiatul.

— Stăpâne, a adormit înainte să-şi pună capul în fânul adunat în loc de pernă.

— Foarte bine. Adu-ne un strop de vin totuşi.

— Un strop a mai şi rămas.

— Bine. Atunci n-o să ne trezim dimineaţă cu capul greu, nu-i aşa?

— Stăpâne?

— Arlen, mâine-dimineaţă plecăm de aici spre nord toţi trei. Dennis spune că e gripă în Delain, şi aşa este. Gripa asta vrea să pună mâna pe noi. Plecăm de dragul *sănătăţii* noastre.

Arlen încuviinţă scurt din cap.

— Ar fi un sacrilegiu să lăsăm vinul ăla bun, să-l ia perceptorul. Aşa că o să-l bem… şi pe urmă o să ne culcăm.

— Cum doreşti, stăpâne.

Ochii lui Peyna luciră scurt.

— Dar, înainte să te culci, te duci sus şi iei pătura pe care i-ai dat-o băiatului în ciuda indicaţiilor mele stricte şi clare.

Arlen făcu ochii cât cepele. Peyna îl imită amuzat. Pentru prima şi ultima oară în postura de valet al judecătorului, Arlen râse din toată inima.

86

Peyna se culcă, dar nu putu dormi. Nu din cauza vântului care şuiera, ci a hohotului de râs din mintea lui.

Când nu-l mai putu suporta, se sculă, se duse în camera de zi şi se aşeză în faţa cenuşii reci. Şuviţele albe îi fluturau în jurul capului, ca nişte norişori. Fără să-şi dea seama de înfăţişarea lui caraghioasă (nu i-ar fi păsat de ea nici dacă şi-ar fi dat seama), stătu învelit în pături, cu privirea aţintită asupra focului stins, asemenea celui mai bătrân indian de pe pământ.

„Mândria prevesteşte o nenorocire”, îi spunea mama lui în copilărie, iar el o înţelese. „Mândria e o glumă care, mai devreme sau mai târziu, îl va face să râdă pe străinul din tine”, îi mai spunea ea, şi atunci n-o înţelegea. Dar o înţelegea acum. În noaptea asta, străinul din el râdea din toată inima. Prea tare ca să poată dormi, deşi a doua zi se prevedea lungă şi grea.

Peyna îşi dădea seama foarte bine de ironia situaţiei lui. Toată viaţa servise legea. Îl înspăimânta şi acum ideea de „evadare” şi „rebeliune armată”, dar trebuia să facă faţă unor adevăruri. De exemplu, acela că mecanismul revoltei apăruse şi în Delain. Nobilii care fugiseră în nord se autodenumeau „exilaţi”, dar în curând îşi vor zice „răsculaţi”. Dacă era ca el să oprească răscoala, va trebui să folosească exact

mecanismul revoltei ca să ajute un prizonier din turn să evadeze. *Asta* era gluma de care râdea străinul din el, mult prea tare ca să mai poată el dormi.

Astfel de acţiuni la care se gândea acum încălcau principiile pe care le respecta de-o viaţă, dar va merge înainte, chiar de-o fi să moară (era şi asta o posibilitate). Peter fusese întemniţat pe nedrept. Adevăratul rege al regatului Delain nu se afla pe tron, ci închis într-o celulă cu două camere din vârful turnului. Dacă era nevoie de forţe în afara legii ca să facă dreptate, la ele va apela. Dar…

— Şerveţelele, murmură Peyna. Mintea i se învârtea întruna în jurul lor. Înainte să apelăm la forţa armelor ca să-l eliberăm pe adevăratul rege şi să-l instalăm pe tron, trebuie să cercetăm problema şerveţelelor. Va trebui să-i punem câteva întrebări. Dennis… şi băiatul lui Staad, poate… da…

— Stăpâne? se auzi Arlen în spatele lui. Nu te simţi bine?

Acesta, ca toţi valeţii devotaţi, îşi auzise stăpânul sculându-se din pat.

— Nu, recunoscu Peyna morocănos. Dar boala de care sufăr nu poate s-o vindece doctorul meu, Arlen.

— Îmi pare rău, stăpâne.

— Înainte să devenim haiduci, Arlen, îi spuse stăpânul, fixându-l cu ochi luminoşi, vreau să aflu de ce a cerut căsuţa de păpuşi a mamei sale… şi şerveţele la fiecare masă.

87

— Să mă duc înapoi la castel? întrebă Dennis a doua zi dimineaţa, cu glas scăzut, mai mult o şoaptă răguşită. Să mă întorc acolo unde-i şi *ăla?*

— Dacă crezi nu poţi, nu te oblig. Dar cunoşti destul de bine castelul ca să te fereşti de el. Adică ştii cum să intri acolo fără să atragi atenţia. N-ar fi bine să te vadă cineva. Eşti prea vioi pentru un băiat care a stat acasă, bolnav de gripă.

Ziua era senină şi friguroasă. Zăpada de pe dealurile înalte ale Baroniilor Interioare te făcea să lăcrimezi, cu strălucirea ei de diamant. „În curând o să mă orbească”, îşi zise Peyna morocănos. „Aşa-mi trebuie.” Străinul din mintea lui găsi perspectiva de-a dreptul amuzantă.

În depărtare se zărea chiar Castelul Delain, albastru, cu zidurile şi turnurile sale, ca o ilustraţie dintr-o carte de poveşti cu zâne. Dennis însă nu arăta ca un tânăr în căutare de aventuri. Cu privirea plină de teamă, părea un om scăpat din cuşca leului, căruia tocmai i s-a spus că şi-a uitat prânzul acolo şi trebuie să meargă înapoi să-l recupereze, deşi i-a pierit pofta de mâncare.

— Ar fi o cale de-a pătrunde în castel. Dar dacă mă *miroase*, nu mai contează cum intru şi pe unde mă pitesc. Dacă mă miroase, o să-mi

vină de hac.

Peyna înclină din cap aprobator. Nu voia să-l sperie mai tare pe băiat, dar, în situaţia lor, numai adevărul le sărea în ajutor.

— Ce spui tu e adevărat.

— Dar tot îmi ceri să mă duc?

— Dacă poţi, da.

La dejun, unul foarte uşor, Peyna îi spusese lui Dennis ce anume voia să afle şi-i sugerase cum să afle informaţii. Acum Dennis scutura din cap, nu a refuz, ci a nedumerire.

— Şerveţele, spuse el.

— Şerveţele, întări Peyna.

Ochii speriaţi ai băiatului se îndreptară din nou spre castelul ce se ridica vag la orizont.

— Înainte de a muri, tata mi-o zis că, dacă vreodată am ocazia să-mi slujesc primul stăpân, s-o fac. Am crezut că l-am slujit venind aici. Dar, dacă tre' să merg înapoi…

Arlen, până atunci ocupat să lase casa în ordine şi încuiată, li se alătură.

— Cheia ta de la casă, te rog, Arlen, i se adresă Peyna.

Cheia trecu de la valet la Peyna, apoi la Dennis.

— Noi doi mergem în nord, să ne alăturăm… Peyna ezită, tuşind. Să ne alăturăm exilaţilor. Ţie ţi-am dat cheia lui Arlen. Când ajungem în tabăra lor, o s-o dau pe a mea unui tovarăş pe care-l cunoşti, dacă-i acolo. Şi cred că va fi.

— Cine-i?

— Ben Staad.

Chipul lui Dennis se lumină.

— Ben? Ben e cu ei?

— Cred că da. De fapt, ştia sigur că toată familia Staad era cu exilaţii. Stătuse cu urechile în patru şi nu era chiar atât de surd la toate schimbările din regat.

— Şi-l trimiţi aici?

— Dacă vrea, îl trimit.

— Să facă ce? Stăpâne, tot n-am înţeles prea bine.

— Nici eu, recunoscu Peyna, oarecum iritat. Nu, nu iritat, nedumerit. Mi-am petrecut toată viaţa făcând anumite lucruri pentru că erau logice şi nefăcând altele, care erau ilogice. Am văzut ce se întâmplă când oamenii acţionează pe baza intuiţiei sau din motive lipsite de logică. Consecinţele sunt caraghioase şi stânjenitoare; de cele mai multe ori, sunt de-a dreptul oribile. Dar, iată-mă aici, acelaşi, purtându-mă ca un tâmpit.

— Nu pricep, stăpâne.

— Nici eu, Dennis. Nici eu. Ştii ce zi e azi?

Dennis clipi, derutat de schimbarea de subiect, dar răspunse

imediat:

— Da, e marţi.

— Marţi. Bine. Acum o să-ţi pun o întrebare despre care intuiţia mea zice că e foarte importantă. Dacă nu cunoşti răspunsul — chiar dacă nu eşti sigur — atunci, în numele zeilor, să-mi spui adevărul! Eşti pregătit s-o auzi?

— Da, stăpâne, răspunse Dennis, deşi nu era deloc pregătit. Ochii albaştri ai lui Peyna, scrutători pe sub firele de păr cărunte, îi dădeau fiori. Adică, aşa cred.

— Eşti sigur?

— Da, stăpâne.

— Bine. Iată ce vreau să faci.

Peyna îi vorbi lui Dennis multă vreme. Cei trei stăteau în soarele friguros, în faţa „casei de odihnă", în care bătrânul judecător nu avea să se mai întoarcă niciodată. Dennis ascultă atent. Când i se ceru să repete instrucţiunile, o făcu fără greşeală.

— Bine, se bucură Peyna. Foarte, foarte bine.

— Mă bucur că eşti mulţumit, stăpâne.

— Nimic din toată tărăşenia asta nu mă mulţumeşte. Absolut nimic. Dacă Ben Staad e printre haiducii ăia nefericiţi din pădurile adânci, trebuie să-l trimit de acolo, unde e în siguranţă, în ghearele pericolului, pentru că *s-ar putea* să-i fie de ajutor lui Peter. Pe tine te trimit înapoi la castel pentru că inima îmi spune că e ceva cu şerveţelele alea pe care le-a cerut… şi cu căsuţa de păpuşi… e *ceva*. Uneori mi se pare că înţeleg, pe urmă înţelesul îmi fuge din faţa ochilor. N-a cerut el degeaba lucrurile alea, Dennis. Pun capul jos pentru asta. Dar *nu ştiu* din ce motiv. Frustrat, Peyna se lovi dintr-odată cu pumnul în picior. Pun doi tineri minunaţi în pericol, inima îmi spune că fac ce trebuie, dar eu… nu… ştiu… DE CE!

În mintea şi sufletul omului care, odată, a condamnat un băiat din cauza lacrimilor sale, străinul râdea şi nu se mai oprea.

88

Cei trei se despărţiră strângându-şi mâinile. Dennis sărută inelul judecătorului, pe care era gravat sigiliul regatului. Peyna renunţase la funcţie, dar nu se putuse despărţi de inel, care, pentru el, însuma esenţa legii. Ştia că mai făcuse greşeli din când în când, dar nu le lăsase să-i frângă inima. Nici pe ultima, cea mai mare din viaţa lui, n-o lăsase. Ştia foarte bine, aşa cum şi noi ştim aici, în lumea noastră, că drumul spre iad e pavat cu cele mai bune intenţii, dar şi că, uneori, fiinţele umane nici nu au altceva decât intenţii bune. Îngerii nu pot fi condamnaţi, dar muritorii nu sunt atât de norocoşi şi, pentru ei, e mai aproape iadul.

Peyna îşi trase mâna când Dennis se aplecă să-i sărute inelul, dar băiatul insistă. Apoi Arlen îi strânse mâna băiatului şi-i ură să zboare

iute ca gândul. Cu zâmbetul pe faţă, Dennis le ură să fugă iute ca vântul. Apoi porni spre răsărit, către castel, iar cei doi bătrâni spre apus, către gospodăria unui anume Charles Reechul. Acesta, care îşi câştiga traiul crescând câini Husky anduani, plătea taxele apăsătoare fără să crâcnească, deci era considerat un cetăţean corect. Dar Peyna ştia că Reechul simpatiza cu exilaţii care-şi făcuseră tabără în pădurile îndepărtate şi-i ajuta pe alţii să ajungă la ei. Peyna nu se gândise vreodată că va fi nevoit să apeleze la serviciile lui, dar uite că venise şi vremea aceea.

Fiica cea mai mare a fermierului, Naomi, îi duse cu sania trasă de doisprezece dintre cei mai puternici câini. Miercuri noapte ajunseră la liziera pădurii.

— Cât mai e până la tabăra exilaţilor? o întrebă Peyna pe Naomi.

Fata aruncă în foc ţigara subţire ca mustaţa diavolului, cu miros de pucioasă.

— Două zile, pe cer senin. Patru, dacă ninge. Niciodată, dacă viscoleşte.

Peyna se culcă. Adormi aproape imediat. Că era normal, că nu era, dormi mai bine decât în ultimii ani.

Vremea se menţinu frumoasă în următoarele două zile. În amurgul celei de-a patra zile de la despărţirea de Dennis, ajunseră la corturile şi cabanele de lemn improvizate pe care Flagg le căutase în zadar.

— Stai! Cine eşti? Spune parola! strigă un glas către ei, un glas de stentor, vesel şi îndrăzneţ. Peyna îl recunosc imediat.

— Naomi Reechul, răspunse fata, iar acum două săptămâni parola era „învăţătură“. Dacă s-a schimbat între timp, Ben Staad, atunci ţinteşte-mă cu săgeata, că vin eu să te bântui după aceea!

Ben apăru de după o stâncă, râzând.

— N-aş vrea să mă întâlnesc cu stafia ta, Naomi, eşti destul de înspăimântătoare şi vie!

— Am ajuns, îi spuse fata lui Peyna, ignorându-l pe Ben.

— Da, am văzut, răspunse el.

„Şi e foarte bine… ceva îmi spune că timpul rămas e foarte scurt… îi simt răsuflarea în ceafă“, gândi fostul judecător.

89

Şi Peter avea aceeaşi senzaţie.

Duminica următoare, la două zile după sosirea lui Peyna în tabăra exilaţilor, funia lui era cu nouă metri mai scurtă decât trebuia. Asta însemna că, de la capătul ei până la pământ, ar fi avut de sărit cel puţin şase metri. Era mai înţelept s-o lungească încă patru luni, chiar şase. Dacă sărea şi se lovea rău sau îşi rupea picioarele căzând pe pietrele din piaţă, l-ar găsi gemând de durere gărzile care veneau să-şi facă rondul şi ar irosi peste patru ani de trudă, numai pentru că nu avusese răbdare să lucreze încă patru luni.

Peyna ar fi apreciat modul lui de gândire, dar Peter simţea că trebuie să se grăbească. Mai demult, judecătorul s-ar fi strâmbat la ideea că merită să te încrezi în sentimente mai mult decât în logică, dar acum poate că nu mai era aşa convins.

Peter avea mereu acelaşi vis de o săptămână, cu detalii tot mai clare. Îl vedea pe Flagg aplecat deasupra unui obiect strălucitor, în care i se reflecta chipul galben, ca de bolnav. La un moment dat, vrăjitorul căsca ochii, mirat, apoi privirea i se îngusta şi privea prin ochi subţiri, vicleni. Se încrunta; fruntea i se întuneca, gura se strâmba într-o grimasă ca o semilună. În vis, Peter citea un singur lucru pe chipul lui deformat: moarte. Aplecat deasupra obiectului strălucitor, pe care îl stingea dintr-o suflare, ca pe-o lumânare, vrăjitorul nu rostea decât un cuvânt, cu glas iritat de cele văzute în el: Peter. Destul şi atât.

Cu o noapte înainte, sâmbătă, în jurul lunii se formase un inel magic. Gardienii ziseseră că prevestea zăpadă. După-amiază, Peter studiase cerul şi le dăduse dreptate. Învăţase de la tatăl lui să afle cum va fi vremea. Stând la fereastră, îl cuprinse tristeţea, dar şi supărarea, rece şi înăbuşită, apoi dorinţa de a face dreptate, tot mai puternică.

„O să-mi încerc norocul deghizat, pe viscol", se gândi el. „O să cad pe-o pernă de zăpadă…"

Îi veni să râdă. Câţiva centimetri de zăpadă pufoasă n-o să-i fie de prea mare ajutor. Funia lui, periculos de subţire, se putea rupe. Sau nu. Dacă rezista, va sări de la capătul ei. Va rămâne cu picioarele întregi. Sau nu.

„Şi dacă nu-ţi vei rupe picioarele, încotro te vei îndrepta?" îl întrebă o voce delicată din mintea lui. „Cei care te-ar fi adăpostit sau ajutat, Ben Staad, spre exemplu, au fost de mult goniţi de la castel, din regat, din câte ţi-a ajuns la urechi."

O să mizeze pe noroc. Norocul regelui. Tatăl său îi vorbise mult despre asta. „Există regi norocoşi şi regi nenorocoşi. Dar tu vei fi propriul tău rege şi vei avea norocul tău. Şi o să fii foarte norocos, zic eu."

În mintea lui, Peter era rege în Delain de cinci ani. „Norocul" lui semăna cu cel al familiei Staad. Poate că la noapte se va schimba şi va trece de partea lui.

Funia, picioarele, norocul. Îl vor susţine sau îl vor abandona deodată toate trei. Nu-i nimic. Cât de ghinionist fusese până acum, tot îşi va încerca norocul.

La noapte, murmură el, plecând de la fereastră… Dar la vremea cinei se petrecu un fapt care-l făcu să se răzgândească.

90

Peyna şi Arlen avură nevoie de o zi întreagă să se întoarcă la ferma lui Reechul. Ajunseră acolo sleiţi de puteri. Castelul Delain era de

două ori mai departe. Dar probabil că, în ciuda excursiei obositoare din ziua anterioară, pe la două după-amiază, Dennis ar fi putut bate la poarta de la apus, dacă era destul de nebun să încerce aşa ceva. Asta-i diferenţa dintre tineri şi bătrâni. Dar ce-ar fi *putut* face băiatul nu conta, pentru că Peyna îi dăduse instrucţiuni precise (foarte precise, ţinând cont că habar n-avea ce face, de fapt), iar Dennis intenţiona să le respecte cu stricteţe. În consecinţă, va mai dura până să intre în castel.

După ce străbătu aproape jumătate din distanţă, Dennis începu să caute un loc unde să se ascundă în următoarele câteva zile. Până acum nu văzuse pe nimeni pe drum, dar trecuse ora prânzului şi lumea începea să se întoarcă acasă de la piaţă. Nu voia să-l vadă nimeni. La urma urmei, trebuia să fie acasă, bolnav în pat. Găsi un loc care i se potrivea numai bine. O fermă abandonată, cândva bine întreţinută, dar ajunsă o ruină. Mulţumită lui Thomas, Aducătorul de Taxe, existau multe locuri asemănătoare pe drumul spre castel.

Dennis rămase la fermă patru zile, până sâmbătă după-amiază. Ben Staad şi Naomi erau pe drum spre ferma lui Peyna. Fata mâna câinii de la sanie, făcându-i să alerge cât puteau de repede. Dacă ar fi ştiut, Dennis ar fi fost puţin mai liniştit. Dar nu ştia, şi mai era şi singur.

Nu era niciun fel de mâncare la etaj, dar găsi o mână de cartofi şi nişte napi în pivniţa fermei. Nu mâncă decât cartofii (nu suporta napii), după ce tăie părţile stricate, adică trei sferturi din fiecare legumă. Rămase cu câteva mingiuţe albe, cât ouăle de porumbel. Mâncă vreo două, apoi se uită la napii din coş şi oftă. Fie că-i plăceau (îi ura din tot sufletul), fie că nu (i se întorcea stomacul pe dos numai la vederea lor), vineri nu va avea de ales şi va trebui să-i mănânce.

„Dacă mi se face foarte foame, îşi zise el, plin de speranţă, poate c-o să aibă gust bun. O să le ciugulesc şi, cine ştie, poate-o să mai vreau!“

În cele urmă, chiar fu nevoit să-i guste, deşi se abţinu până sâmbătă după-amiază. Arătau apetisante, dar, cât era de flămând, tot îi făcu greaţă gustul lor oribil.

Totuşi, bănuind că mai are de aşteptat câteva zile, mâncă napii până la ultimul.

91

Dennis găsi şi o pereche de bocanci în pivniţă. Curelele erau mult prea largi, dar avea timp berechet să le strâmteze. Şireturile se rupseră şi nu mai avu ce să le facă, dar, până la urmă, tot erau bune de ceva încălţările. N-o să le folosească prea mult.

Dormea în pivniţă, ca să nu fie luat prin surprindere de nimeni, dar în timpul zilelor nesfârşite, cât era lumină, stătea în salonaş şi privea oamenii care treceau în sus şi în jos. Puţinii trecători circulau de la trei până pe la cinci, când umbrele întunericului coborau pe pământ. Salonaşul era un loc trist şi gol. Cândva fusese un spaţiu animat, în

care familia se aduna să discute cele petrecute în timpul zilei. Acum numai şoarecii locuiau acolo şi, bineînţeles, Dennis.

Auzind că băiatul ştie să scrie şi să citească „binişor pentru o slugă" şi văzând cum desenează literele mari (asta se întâmplase marţi, la dejun — ultima masă adevărată pe care o servise Dennis de luni, la prânz şi la care se gândea cu nostalgie), Peyna îi dăduse câteva coli de hârtie şi un creion. În timpul petrecut la fermă, Dennis se strădui din toate puterile să scrie o scrisoare. Scria, ştergea, iar scria, ascuţea creionul cu cuţitul şi o lua de la început. Îi era ruşine că nu prea ştie ortografie şi-l înspăimânta ideea că s-ar putea să uite vreun amănunt foarte important pe care Peyna îi spusese să-l treacă în scrisoare. În unele clipe, când creierul lui torturat refuza să-l ajute şi nu progresa cu scrisul, îşi dorea ca judecătorul să mai fi stat treaz o oră în noaptea când venise Dennis la el şi să fi scris el totul ori să-i fi dictat lui Arlen. Dar, în general, efortul îi făcea plăcere. Muncise din greu toată viaţa şi nu suporta trândăveala. Ar fi preferat să-şi trudească trupul bine dezvoltat, decât creierul mai puţin evoluat, dar tot muncă era şi asta şi se bucura că are ce lucra.

Sâmbătă la prânz, termină scrisoarea şi fu chiar mulţumit de ea (lucru bun, căci folosise şi ultimele coli). O privi cu admiraţie. Se întinsese pe ambele feţe ale foii. Niciodată nu mai scrisese atât de mult. O împături până ajunse cât o pastilă, pe urmă se uită pe geamul din camera de zi, aşteptând cu nerăbdare să se întunece, ca să poată pleca. Din camera lui sărăcăcioasă din vârful turnului, Peter văzu şi el norii care se adunau grămadă şi pe care-i văzu şi Dennis, tot singur, în ferma părăsită. Dar amândoi ştiau de la taţii lor — unul rege, celălalt valetul lui — să citească semnele cerului. Dennis îşi zise, ca şi Peter, că avea să ningă a doua zi.

Pe la patru, umbra casei începu să se lungească şi băiatul nu se mai arătă atât de dornic să plece. Îl aşteptau pericole mari… de moarte.

Trebuia să meargă acolo unde Flagg punea la cale vrăjile lui infernale sau chiar umbla să găsească un anumit valet bolnav de gripă… Dar nu avea importanţă cum se simţea el. Venise vremea să-şi facă datoria şi, aşa cum procedase fiecare valet din familia lui de-a lungul secolelor, va face tot ce-i va sta în putinţă.

Ieşi din casă în atmosfera lugubră a amurgului, încălţă bocancii şi porni de-a curmezişul câmpiei, direct spre castel. Îşi aminti de lupi. Speră să nu dea peste niciunul sau, dacă se întâlnea cu el, să-l lase în pace. Nici prin cap nu-i trecea că Peter avea de gând să evadeze în noaptea următoare. Ca Peyna — şi ca Peter — simţea că trebuie să se grăbească. Pe sufletul lui apăsau norii grei care se adunau şi pe cer.

Păşind greoi pe câmpul acoperit de zăpadă, începu să se gândească pe unde să intre în castel ca să nu fie văzut şi întrebat ceva. Ştia cum să procedeze, dacă nu-l mirosea Flagg.

Nici nu se gândise bine la vrăjitor, că şi auzi un lup urlând în depărtările albe întinse. Întruna din încăperile întunecate din subsolul castelului, Flagg tresări în scaunul în care adormise cu o carte de învăţături secrete deschisă pe burtă.

— Cine îl strigă pe Flagg? Se întrebă el în şoaptă. Papagalul cu două capete ţipă scurt.

În mijlocul câmpului nemărginit şi pustiu, Dennis îi ghici şoapta — un râcâit sec de păianjen scârbos. Se opri şi-şi ţinu respiraţia. Când, în cele din urmă expiră, îi ieşiră aburi reci din gură. Era îngheţat, dar pe frunte îi apărură două picături de sudoare.

Auzi câteva pocnituri la picioare. I se rupeau şireturile de la bocanci.

Lupul urla nestingherit. Un urlet flămând şi nemilos.

— Nimeni, îşi răspunse Flagg, în bezna camerei sale. Se îmbolnăvea foarte rar.

Nu fusese răcit decât de vreo două trei ori în prelunga lui existenţă, dar răcise în aventura din Nord, dormind pe pământul îngheţat. Acum se simţea mai bine, dar nu era înzdrăvenit de tot.

— Nimeni. Am visat. Atâta tot.

Luă cartea din poală, o închise şi-o aşeză pe masa îmbrăcată în piele de om. Apoi se lăsă iar pe spate în scaun şi, nu peste mult timp, adormi.

Pe câmpia înzăpezită din vestul castelului, lui Dennis îi veni inima la loc. Îşi şterse picătura de transpiraţie de pe pleoapă. Se gândise la Flagg… iar acesta îl *auzise.* Gândul cel negru pluti deasupra lui, ca un şoim deasupra unui iepure ghemuit de frică. Dennis scoase un oftat însoţit de tremurături. Îl lăsau picioarele. O să încerce, da, o să încerce să nu se mai gândească la vrăjitor. Dar când se lăsă noaptea pe de-a-ntregul şi se ivi luna pe cer, înconjurată de inelul ei magic, încercarea lui se dovedi o povară tot mai grea.

92

La ora opt, Dennis ajunse la marginea câmpiei şi pătrunse pe domeniile regale. Le cunoştea ca-n palmă. Îngrijise o bucăţică de pământ pe vremea când tatăl lui mergea cu Roland la vânătoare, iar regele le vizitase deseori, chiar şi la bătrâneţe. Thomas venea rar, şi numai însoţit de Dennis.

Băiatul ajunse pe o cărare cunoscută şi, înainte de miezul nopţii, se pomeni la marginea pădurii pe care o ştia de mic.

Se ascunse după un copac şi se uită la zidurile castelului. Era la un kilometru distanţă, la marginea unei porţiuni de teren acoperite de zăpadă. Luna strălucea, iar pe parapet se plimbau santinele. Va trebui să aştepte până ce luna va trece în caleaşca ei argintie de cealaltă parte a lumii, apoi va traversa bucata de teren până la castel. Şi aşa, tot va fi prea expus. Ştiuse de la bun început că asta era cea mai

riscantă parte a aventurii sale. Când se despărţise de Peyna şi Arlen, în lumina blândă a soarelui, călătoria s nu-i păruse atât de periculoasă. Acum era nebunie curată.

Întoarce-te, auzi o voce lăuntrică laşă. Dar nu se putea întoarce. Tatăl lui îi pusese pe umeri o îndatorire grea, iar dacă zeii voiau ca el să moară îndeplinind-o, atunci va muri.

Auzi vocea paznicului care striga orele nopţii în turnul din mijlocul castelului, firavă şi totuşi clară în mintea lui:

— Ora douăsprezece şi totul e bine…

„Nimic nu e bine“, îşi zise Dennis, nenorocit. „Absolut nimic.“ Îşi strânse haina subţire în jurul corpului şi se puse pe aşteptat.

Când, în cele din urmă, astrul dispăru de pe cer, veni şi clipa să plece. Nu avea decât foarte puţin timp la dispoziţie. Se ridică, rosti o scurtă rugăciune şi începu să traverseze porţiunea de drum deschis în cea mai mare viteză. Aştepta din clipă în clipă să audă o voce de pe zidurile castelului strigând: *Cine-i acolo?* Dar nu strigă nimeni. Stratul de nori se îngroşase. Nu se vedea nimic dedesubtul zidurilor. În mai puţin de zece minute, ajunse la marginea şanţului care înconjura castelul. Se aşeză pe zăpada care scârţâi sub greutatea lui şi-şi scoase bocancii. Coborî în şanţul îngheţat şi acoperit de zăpadă.

Îi mai veni inima la loc. Se afla în umbra castelului, ferit de privirile santinelelor. N-avea cum să fie văzut, decât dacă una din ele privea direct în jos.

Nu traversă şanţul până pe partea cealaltă — nu încă. Se putea furişa nevăzut în castel tocmai pentru că acolo gheaţa era mai subţire, aerul mirosea urât, iar zidurile erau acoperite de muşchi umed. Se deplasă încet spre stânga, aşteptând să audă zgomotul apei curgând.

Când, în cele din urmă, îl auzi, ridică privirea. La înălţimea capului se afla o gaură rotundă în zid şi din ea curgeau firişoare de apă. Era o conductă de evacuare.

„Acuma să mă urc în ea“, îşi zise. Se dădu cinci paşi înapoi, fugi şi sări. Gheaţa, încălzită de picăturile de apă caldă din ţeavă, trosni sub tălpile lui. Reuşi să se agaţe de marginea alunecoasă a conductei, acoperită de muşchi. Se prinse bine, ca să nu cadă. Se ridică, pipăind zidul cu picioarele, apoi se strecură înăuntru. Se opri o clipă să-şi tragă respiraţia, apoi se târî prin ţeava puţin înclinată în sus. Descoperise ţeava, şi altele ca ea, în copilărie, cu prietenii lui. Părinţii îi certaseră pe toţi, pentru că se puteau rătăci în ele şi, pe deasupra, erau pline de şobolani. Dar Dennis ştia exact unde-l ducea ţeava prin care se târa acum.

Peste o oră, într-un coridor din aripa de răsărit a castelului, grătarul unui canal se mişcă, se opri, apoi se mişcă din nou. Fu dat puţin la o parte şi, în câteva minute, un valet foarte murdar (şi foarte urât mirositor) ieşi din gaura din podea şi se trânti pe podea, cu răsuflarea

tăiată. Ar fi vrut să se odihnească mai mult, dar dacă venea cineva, în ciuda orei târzii? Puse la loc grătarul şi privi în jur.

Nu recunoscu imediat coridorul, dar nu se sperie deloc. Porni spre răscrucea de la capătul lui. Bine că măcar nu văzuse şobolani. Era foarte uşurat. Crezuse c-o să dea peste ei nu numai din cauza poveştilor de groază auzite de la tatăl său, ci şi pentru că-i văzuse cu ochii lui de câteva ori în copilărie, când se aventurase cu prietenii lui prin ţevi, scoţând hohote voit înfricoşătoare. Pe atunci, şobolanii făceau parte din scenariul aventurii lor copilăreşti.

„Poate că nu erau decât nişte şoricei, deveniţi şobolani în mintea ta“, îşi zise Denniş. Nu era adevărat, dar nu ştia. Conductele gemeau de rozătoare uriaşe, purtătoare de boli, de nu se mai ştia când. Numai de cinci ani încoace se adunau în canale, gonite de Flagg, care aruncase o bucată de piatră şi propriul pumnal printr-un grătar asemănător cu cel prin care ieşise Dennis în dimineaţa aceea de duminică. Le aruncase pentru că pe ele se aflau grăunţe din Nisipul Dragonului, bineînţeles. Aburii otrăvitori omorâseră şobolanii. Scârboasele rozătoare arseseră de vii în mocirla din conducte, sufocându-şi rubedeniile înainte ca acestea s-o ia la goană. Trecuseră cinci ani de atunci, dar şobolanii tot nu veniseră înapoi, deşi aburii otrăvitori dispăruseră, în mare parte. Dar nu toţi. Dacă Dennis ar fi nimerit într-o conductă mai apropiată de încăperile lui Flagg, ar fi murit şi el. Poate că l-a salvat norocul, poate soarta sau zeii la care s-a rugat au fost de partea lui.

N-o să vă spun eu cine l-a ajutat. Eu vă spun o poveste, nu minciuni, iar în ce-l priveşte pe Dennis, vă las pe voi să hotărâţi cine l-a ajutat să supravieţuiască.

93

Ajuns la răscrucea din capătul coridorului, se uită după colţ şi văzu plimbându-se o santinelă somnoroasă. Se trase repede înapoi. Inima îi bătea iar să-i spargă pieptul, dar era mulţumit. Ştia exact unde se află. Când se uită iar după colţ, santinela dispăruse.

Plecă în mare grabă. Străbătu un coridor, coborî un şir de trepte, traversă o galerie. Mergea cu paşi grăbiţi, dar siguri, căci îşi petrecuse viaţa în castel. Îl ştia ca pe buzunarul lui, aşa că reuşi să iasă din aripa de est şi să ajungă în cea de vest, unde se aflau şerveţelele.

Dar, de teamă să nu fie văzut de absolut nimeni, alese cele mai ascunse coridoare. La orice zgomot de paşi (câţiva adevăraţi, dar majoritatea închipuiţi) se retrăgea în deschizături sau nişe. Îi trebui o oră să ajungă la destinaţie.

Nu fusese niciodată mai flămând ca atunci.

„Lasă naibii maţele alea goale, Dennis. Mai întâi te ocupi de stăpânul tău, apoi de burta ta“, se gândi.

Stătea în pragul unei uşi umbrite. Auzi vocea îndepărtată a

paznicului anunţând ora patru. Se pregătea să plece când auzi paşi răsunând pe coridor… zdrăngănit de teacă, scârţâit de pantaloni din piele.

Se trase cât mai la întuneric, transpirat.

Soldatul de gardă se opri exact în faţa uşii lângă care se ascundea el. Se scobi în nas cu degetul mic, apoi se aplecă să-şi sufle nasul. Dacă ar fi întins mâna, Dennis l-ar fi atins. Era sigur că se va întoarce, va face ochii mari, va scoate sabia… Şi aşa îşi va găsi sfârşitul Dennis, fiul lui Brandon.

„Te rog“, imploră băiatul divinitatea în gând. „Te rog, te rog…“

Simţea mirosul soldatului, respiraţia îmbâcsită de vin acru şi carne arsă, pielea duhnind a transpiraţie.

Soldatul făcu câţiva paşi — Dennis se relaxă —, apoi se opri ca să se scobească iar în nas. Băiatul îşi reţinu cu greu ţipătul.

— Ştiu o fătucă pe nume Marchy-Marchy-Melda… începu soldatul să cânte cu glas gros şi monoton, tot scobindu-se în nas. Scoase un muc mare şi verde, îl cercetă curios şi-l zvârli pe perete. Pleosc. Şi are o soră pe Es-a-merelda… Aş străbate şapte mări… Să-i sărut genunchii drăgălaşi! Hai, la, la, tra-la-la, uite bărdaca de vin colea…

Ceva înfiorător se petrecu atunci cu Dennis. Simţi că-l gâdilă nasul. Cunoştea bine senzaţia. Urma un strănut.

„Pleacă!“ strigă el în gând. „De ce naiba nu pleci, dobitocule?“

Soldatul însă nu dădea semne de plecare. Găsise o comoară în nara stângă şi avea de gând s-o scoată pe toată la lumină.

— Ştiu o fătucă pe nume Darchy-Darchy-Darla… Şi are o soră pe nume Carla cea Roşcată… Aş sorbi de o mie de ori… Din buzele ei ca două flori… Hai, la, la, tra-la-la, uite bărdaca de vin colea…

„Îmi vine să-ţi arunc bărdaca aia în cap, tâmpitule! Mişcă!“ De-abia mai suporta gâdilatul din nas, dar nu îndrăznea nici să-l atingă, ca să nu-i surprindă soldatul mişcarea cu colţul ochiului.

Acesta se încruntă, se aplecă în faţă, îşi suflă iar nasul şi, în cele din urmă porni mai departe, tot cântând. Nici nu dispăru bine din faţa lui Dennis, că băiatul îşi acoperi nasul şi gura şi strănută în îndoitura braţului. Crezu că soldatul o să-şi scoată sabia din teacă şi-o să se întoarcă înapoi, dar omul era pe jumătate adormit şi pe jumătate beat, cine ştie la ce chef fusese înainte să intre în post. Mai demult, asemenea creaturi dezgustătoare erau descoperite imediat şi trimise în cele mai îndepărtate colţuri ale regatului, dar vremurile nu mai erau aceleaşi. Dennis auzi cum zdrăngăne un zăvor şi un scârţâit de balamale. Uşa se trânti zdravăn şi astupă cântecul soldatului întors la camarazii lui. Dennis se ghemui în ascunzătoare, cu ochii închişi, cu obrajii şi fruntea fierbinţi, dar cu picioarele ca două blocuri de gheaţă.

„Am uitat cu totul că mi-e foame!“ se bucură el. Apoi îşi astupă gura cu ambele mâini ca să-şi înăbuşe râsul.

Se uită precaut pe coridor, nu văzu pe nimeni şi se duse la o uşă din partea dreaptă. Îi era familiară, spre deosebire de balansoarul gol şi cutia cu lucru de mână. În spatele ei se aflau grămezile de şerveţele de pe vremea Kylei cea Bună. Nu se încuia niciodată. Nimeni nu fura şerveţelele alea vechi. O deschise şi se uită înăuntru, sperând că răspunsul pe care i-l dăduse lui Peyna era cel adevărat.

În drum, sub soarele cu dinţi al dimineţii, Peyna îl întrebase:

— Ştii când i se duc lui Peter şerveţele noi, Dennis?

Era o întrebare simplă. Toate întrebările sunt simple când le ştii răspunsul. Altfel, sunt îngrozitor de complicate. Faptul că Dennis cunoştea răspunsul ei dovedea că e cinstit şi demn. Dar atât de adânc înrădăcinate erau trăsăturile acelea în caracterul lui, că i s-ar fi părut ciudat să le audă rostite de cineva la adresa lui. Primise bani de la Ben Staad — de fapt, banii lui Peyna — ca să se asigure că Peter îşi primea şerveţelele. Numai un florin, dar banii erau bani şi datoria, datorie. Onoarea îl obliga să fie sigur că prinţul avea şerveţele în permanenţă.

Îi spusese lui Peyna de cămara imensă (judecătorul se arătă foarte uimit) şi-i povesti că în fiecare sâmbătă seara, pe la şapte, o slujnică lua douăzeci şi unu de şerveţele, le scutura, le călca, le împăturea şi le aranja unul peste altul pe un cărucior. Căruciorul se afla chiar în pragul uşii. Duminica dimineaţa la şase, adică peste aproape două ore — un servitor îl împingea până în Piaţa Turnului. Bătea cu pumnii în uşa încuiată de la baza turnului. Unul dintre gardieni lua căruciorul, îl trăgea înăuntru şi muta şerveţelele pe masa de pe care erau distribuite la fiecare masă, toată săptămâna.

Peyna se arătase mulţumit de cele auzite.

Dennis începu să caute sub cămaşă scrisoarea pe care o alcătuise la fermă. Se sperie o clipă când n-o găsi, pe urmă o simţi între degete şi oftă uşurat. Alunecase puţin spre coaste.

Ridică şerveţelul pregătit pentru micul dejun de duminică dimineaţa, apoi pe cel pentru prânzul din aceeaşi zi. Vru să-l ridice şi pe următorul. Dacă l-ar fi ridicat, povestea mea ar fi avut cu totul alt sfârşit. Mai bun, mai rău, n-am de unde să ştiu, dar sigur altul. În cele din urmă, Dennis îşi zise că trei erau destule. Găsise un ac cu gămălie înfipt într-o crăpătură dintre două scânduri aflate într-una dintre camerele fermei şi-l prinsese de breteluţa cămăşii de corp (dacă s-ar fi gândit mai bine, ar fi prins acolo şi scrisoarea, şi-atunci n-ar mai fi tremurat c-a pierdut-o, dar, cum cred că v-am spus deja, pe Dennis nu-l ducea mintea întotdeauna). Scoase acul şi prinse hârtia de unul dintre pliurile interioare ale celui de-al treilea şerveţel.

— Sper să ajungă la tine, Peter, murmură el în liniştea de mormânt din cămară, printre munţii de şerveţele cusute într-o altă epocă. Sper să ajungă la tine, regele meu.

Acum trebuia neapărat să se culce. Castelul se va trezi la viaţă nu

peste mult timp. Grăjdarii se vor îndrepta spre grajduri, spălătoresele vor merge la spălătorii, ucenicii bucătari, somnoroşi şi cu ochii umflaţi, vor aprinde focul (gândul la bucătărie îi trezi maţele care se porniră să ghiorăie; până şi guliile ar fi fost un dejun excelent, dar mâncarea trebuia să mai aştepte).

Se duse în celălalt capăt al cămării uriaşe. Stivele de şerveţele erau înalte şi aşezate în zigzag. Parcă străbătea un labirint. Mirosea dulceag a bumbac stătut. Ajunse într-un colţ unde îşi zise că va fi în siguranţă. Răsturnă o stivă, împrăştie şerveţelele şi mai luă o mână din ele, ca să aibă pe ce pune capul.

Era cea mai luxoasă saltea pe care dormise vreodată. Cât de flămând era, tot de somn avea mai multă nevoie, după lunga aventură înfricoşătoare de noaptea trecută. În câteva secunde, căzu într-un somn fără vise.

O să-l lăsăm acum să doarmă, culcat pe-o dungă, cu obrazul proptit pe mâna dreaptă, pe un pat de şerveţele regeşti. Aş vrea să-ţi fac o urare, cititorule. Sper ca, la noapte, somnul tău să fie dulce şi liniştit, aşa cum a fost somnul lui Dennis în ziua care tocmai a început.

94

Sâmbătă seara, în timp ce Dennis străbătea câmpul îngrozit de urletul lupului şi de umbra gândului lui Flagg plutind deasupra lui, Ben Staad şi Naomi Reechul se adăposteau de frig la peste patruzeci de kilometri spre nord de ferma lui Peyna, sau la ceea ce fusese ferma lui Peyna înainte să apară băiatul cu povestea lui despre regele care vorbea şi se plimba în somn.

Îşi făcură o mică tabără, aşa cum fac oamenii care ştiu că se odihnesc doar câteva ore, apoi o iau iar din loc. Naomi se îngriji de câinii ei dragi, în vreme ce Ben ridică un cort mic şi făcu focul.

Naomi i se alătură destul de repede şi pregăti carne de căprioară. Mâncară în linişte, pe urmă Naomi se duse din nou la câini. Dormeau toţi, în afară de Frisky, căţeluşa ei preferată. Animalul înălţă spre ea o privire cât se poate de omenească şi-o linse pe mână.

— Ai tras bine la sanie azi, drăguţo, îi spuse Naomi. Acuma dormi. Poate prinzi un iepuraş în somn.

Ascultătoare, Frisky îşi puse botul pe labe. Naomi zâmbi şi se întoarse la foc. Ben stătea jos în faţa lui, strângându-şi genunchii la piept.

Trăsăturile aspre ale feţei îi dădeau în vileag mintea frământată de gânduri.

— O să ningă.

— Ştiu la fel de bine ca tine ce spun norii, Ben Staad. Zânele au desenat un cerc în jurul lunii.

Ben privi luna şi înclină din cap. Apoi îşi coborî ochii la foc.

— Sunt îngrijorat. Am tot soiul de vise… despre unul pe care-i mai

bine să nu-l pomeneşti.

Fata îşi aprinse o ţigară. Întinse spre Ben pachetul învelit în şifon ca să nu se usuce tutunul, dar el o refuză.

— Şi eu am visat ceva asemănător, cred. Ar fi vrut să-şi păstreze tonul obişnuit, dar vocea îi tremura uşor.

Ben o privi cu ochi mari.

— Da. Se uită într-un obiect lucios şi rosteşte numele lui Peter. Nu-s una din mironosiţele tale care zbiară când văd un şoarece sau un păianjen ţesându-şi pânza, dar când m-am trezit din coşmarul ăla îmi venea să ţip.

Naomi arăta şi ruşinată, şi demnă.

— De câte nopţi ai coşmarul ăsta?

— De două.

— Eu, de patru. Seamănă cu al tău. Nu te uita aşa la mine, n-am de gând să te iau în râs, nici să-ţi zic plângăcioasa. Şi eu m-am trezit la fel de speriat.

— Obiectul ăla lucios… la sfârşit se stinge. E o lumânare, nu?

— Nu, ştii bine că nu e.

Naomi înclină din cap.

— E mult mai periculos decât o lumânare, spuse Ben, după o scurtă pauză. Acum mi-ar prinde bine ţigara aia, dacă o mai primesc.

Fata îi oferi una, iar el o aprinse de la foc. Se scurseră câteva momente de linişte. Scânteile dansau în vântul care ridica o plasă albă, fină spre cer. Se stinseră, ca lumina din coşmarul lor. Noaptea era adâncă şi grea. Se simţea miros de zăpadă. Multă zăpadă, îşi zise Ben.

Naomi îi citi gândurile.

— Cred că vine un viscol ca acelea de care povestesc bătrânii, nu-i aşa?

— Da.

Lui Naomi nu-i stătea în fire şovăiala. Cu toate astea, trecură câteva minute până să vorbească iar:

— Ce înseamnă coşmarul ăsta, Ben?

— Nu ştiu, clătină el din cap. Peter e în pericol, asta e clar. Orice altceva mai înseamnă, noi trebuie să ne grăbim. Îi aruncă o privire atât de alarmată, că fetei îi sări inima din piept. Crezi că ajungem mâine la ferma lui Peyna?

— Aşa ar trebui. Numai zeii ştiu dacă un câine o să-şi rupă laba sau o să ne atace un urs trezit din hibernare, dar *ar trebui* să ajungem. Am schimbat toţi câinii pe care i-am folosit la venire, în afară de Frisky, care nu oboseşte niciodată. Dacă începe să ningă, zăpada o să ne încetinească. Nu cred c-o să vină aşa repede. O să mai stea. Dar şi când vine, o să cadă nămeţi din cer. Dacă mânăm sania şi fugim pe lângă ea când tu, când eu, o să reuşim. Ce-o să facem când ajungem

acolo, stăm şi aşteptăm să vină prietenul tău, valetul?

— Nu ştiu.

Ben oftă şi se frecă pe obraz. Chiar aşa, ce-o să facă? Indiferent ce întâmplare prevestea coşmarul lor, ea se va petrece la castel, nu la fermă. Peyna l-a trimis pe Dennis la castel, dar cum avea el de gând să intre? Ben nu ştia, pentru că Peyna nu-i spusese. Şi, dacă Ben reuşea să se furişeze fără a fi văzut, unde-o să se ascundă? Erau nenumărate locuri… Numai că…

— Ben!

Băiatul tresări, smuls din gândurile sale.

— Ce e?

— La ce te gândeşti?

— La nimic.

— Ba te gândeşti la ceva. Îţi lucesc ochii.

— Serios? Cred că visam plăcinte. E vremea să ne culcăm. Mâine plecăm când se crapă de ziuă.

În cort, Ben Staad rămase treaz multă vreme după ce auzi respiraţia regulată a lui Naomi, adormită. Da, Dennis se putea ascunde în nenumărate locuri. Numai două erau mai deosebite. Îl va găsi într-unul din ele.

Într-un sfârşit, adormi…

… şi-l visă pe Flagg.

95

Peter începu ziua de duminică aşa cum le începea pe toate: făcu exerciţii de gimnastică şi se rugă.

Se trezise cu mintea limpede. Aruncă o privire rapidă la cer, ca să vadă când va începe ninsoarea, apoi mâncă dejunul.

Şi, bineînţeles, se folosi de şerveţel.

96

Duminică la amiază, toţi locuitorii din Delain ieşiră din casă cel puţin o dată, ca să privească spre nord. Erau cu toţii de acord că va veni o ninsoare din acelea care se vor pomeni peste ani şi ani. Norii se adunau în grămezi de culoarea blănilor de lup. Vremea se încălzi până ce ţurţurii atârnaţi de streşini începură să se topească prima dată după săptămâni de ger, dar cei ce duceau mulţi ani în spate (şi cei care-şi aplecau urechea la spusele lor) nu se lăsau păcăliţi. Frigul o să se lase dintr-odată şi peste câteva ore — poate două, poate patru — o să se pună pe nins. Şi, ziceau bătrânii, o să-i tot ningă zile la rând.

Pe la trei după-masă, fermierii norocoşi din Baroniile Interioare care mai aveau vite de care să se îngrijească le adăpostiră în grajduri. Vacile intrară în ele, mugindu-şi nemulţumirea. Zăpada se topise destul ca ele să pască, după luni de zile, iarba uscată rămasă de toamna trecută. Yosef, mai bătrân şi mai cărunt, dar tot vioi pentru cei şaptezeci şi doi de ani, duse caii regelui în grajd. Gospodinele

profitară de vremea bună şi întinseră la uscat cearşafurile care altfel ar fi înţepenit pe sfoară, dar le mutară în casă când ziua se întunecă mai repede, a viscol. Erau dezamăgite, rufele nu erau uscate. Prea multă umezeală în aer.

Animalele umblau de colo-colo, agitate. Oamenii erau nervoşi. Cârciumarii înţelepţi traseră obloanele. Văzură mercurul coborând în barometre, iar lunga lor experienţă le spunea că presiunea scăzută îi făcea pe oameni iuţi la mânie şi aprigi la bătaie.

Delain se pregătea de viscol. Toată lumea aştepta.

97

Ben şi Naomi conduseră sania pe rând. Ajunseră la ferma lui Peyna duminică după-amiază la două, cam pe când se trezi şi Dennis pe salteaua din şerveţele regeşti şi când Peter îşi lua prânzul.

Naomi era foarte frumoasă. Goana îi colorase obrajii bronzaţi în roşul-închis al trandafirilor de toamnă. Când sania se opri în curtea fermei, câinii se porniră să latre sălbatic. Se uită râzând spre Ben.

— Aşa o goană n-am mai pomenit! exclamă ea. Am ajuns cu trei, nu, cu patru ore mai repede decât am crezut atunci când am plecat. Şi toţi câinii sunt teferi! Aici, Frisky! Aici, bravo!

Frisky, o căţea Husky anduană, cu ochi gri-verzui, trăgea prima la sanie. Acum sărea în sus, vrând să scape din hamuri. Naomi o dezlegă şi se tăvăli cu ea în zăpadă într-un dans nemaipomenit, şi graţios, şi barbar. Căţeaua şi stăpâna râdeau, manifestându-şi dragostea una faţă de cealaltă. Ceilalţi câini se culcaseră pe-o parte, trăgându-şi sufletul, extenuaţi. Nici Naomi, nici Frisky nu arătau deloc obosite.

— Bravo, Frisky, bravo, dragostea mea! Ai gonit ca glonţul!

— La ce bun? întrebă Ben ursuz.

Naomi dădu drumul câinelui şi se răsuci spre el, supărată. Dar îi trecu supărarea când îi zări chipul deprimat. Se uita la casă. Îi urmări privirea şi-l înţelese. Ajunseseră la fermă, dar ce era ferma asta? O casă goală. Atât. Pentru ce goniseră aşa? Casa ar fi fost la fel de pustie şi peste o oră, două sau patru. Peyna şi Arlen erau în nord, Dennis, undeva în subsolul castelului. Sau într-o celulă. Sau într-un sicriu, aşteptând să fie îngropat.

Naomi se duse la Ben şi-i puse pe umăr o mână ezitantă.

— Nu trebuie să te simţi vinovat. Am făcut tot ce ne-a stat în puteri.

— Oare? Mă îndoiesc.

Ben oftă din străfunduri. Își scoase căciula împletită, scoţându-şi pletele aurii în lumina posacă a după-amiezii.

— Iartă-mă, Naomi. N-am vrut să mă răstesc la tine. Ai făcut minuni cu câinii tăi. Numai că simt că n-am dat decât o fărâmă din ajutorul pe care trebuia să-l dăm. Mă simt neputincios.

Oftând la rândul ei, fata înclină din cap, plină de înţelegere.

— Hai să intrăm. Poate că găsim un semn care să ne arate ce să facem mai departe. Măcar n-o să ne prindă viscolul afară.

Nu găsiră niciun indiciu în casă. Era o fermă mare, şi goală, prin care trăgea curentul. Ben cercetă zadarnic toate încăperile. După o oră, se trânti amărât lângă Naomi, exact pe scaunul în care stătuse Peyna când ascultase povestea incredibilă a lui Dennis.

— Măcar de-ar fi o cale să dăm de el…

Ridică privirea şi-o văzu pe Naomi uitându-se fix la el, cu ochi strălucitori şi rotunzi, emoţionaţi.

— Dar este una! Dacă nu începe să ningă…

— Despre ce vorbeşti?

— *Frisky*! strigă ea. Nu înţelegi? *Frisky* îl poate găsi! Are cel mai fin nas dintre toţi câinii din lume!

— Dar cum să-l simtă după atâtea zile? întrebă el scuturând din cap. Nici cel mai bun câine n-ar putea…

— Frisky e cel mai priceput câine din lume la prins urma, protestă Naomi, zâmbind. Şi iarna e mult mai uşor ca vara, când mirosurile pier repede, Ben Staad. Pier şi se pierd printre alte urme, care le acoperă ca să nu le simtă câinele. Nu doar cele lăsate de oameni şi animale, dar şi cele lăsate de iarbă şi vântul cald, de apa curgătoare. Însă iarna, urmele rămân proaspete. Dacă ai ceva ce i-a aparţinut lui Dennis… care să miroasă ca el…

— Şi ce faci cu ceilalţi câini?

— O să deschid adăpostul de acolo — Naomi arătă cu degetul — şi-mi las aşternutul în el. Dacă le arăt unde e şi le dau drumul, o să poată să-şi găsească singuri de mâncare, poate ceva iepuri, şi-o să ştie unde să se întoarcă.

— N-o să vină după noi?

— Nu, dacă le spun să stea pe loc.

— Poţi să faci asta? o întrebă Ben uimit.

— Nu. Nu vorbesc limba câinilor, şi nici Frisky pe-a oamenilor, dar ea înţelege. O să-i spun ei şi ea le va spune celorlalţi câini. O să vâneze ca să nu moară de foame, dar n-o să se depărteze prea mult, ca să nu piardă mirosul aşternutului meu, din cauza viscolului. Când începe furtuna de zăpadă, o să se ascundă în adăpost, fie că au burta plină, fie goală.

— Şi dacă avem ceva ce i-a aparţinut lui Dennis, chiar crezi că Frisky o să-l găsească?

— Da.

Ben o privi lung, neîncrezător. Dennis plecase de la fermă marţi. Azi era duminică. Nu credea că mirosul ţine atâtea zile. Exista în fermă un obiect care avea mirosul lui Dennis. Mai bine să facă o încercare zadarnică decât să stea cu mâinile în sân. Cel mai mult îl enerva statul pe loc, orele în care ei vor sta degeaba, frecându-şi mâinile, când lucrurile serioase se petreceau în altă parte. În alte condiţii, şansa de a rămâne înzăpezit cu o frumuseţe ca Naomi l-ar fi umplut de încântare. Dar nu acum, când se putea pierde şi câştiga un regat la numai câţiva kilometri spre răsărit, când viaţa celui mai bun prieten al său era pe muchie cuţit şi nu avea alt ajutor decât valetul ăla bezmetic.

— Ei, ce spui? întrebă fata. Ce părere ai?

— Cred că e o nebunie, dar merită să încercăm.

Naomi zâmbi.

— Avem vreun obiect care să fi păstrat mirosul lui Dennis?

— Avem, spuse el, ridicându-se. Adu-ţi câinele înăuntru, Naomi, sus pe scări. În pod.

98

Oamenii nu ştiu, dar mirosurile sunt ca şi culorile pentru câini. Cele slabe seamănă cu culorile deschise, cu pastelurile spălate de vreme. Cele puternice sunt ca şi culorile aprinse. Unii câini au nas slab şi nu simt prea bine, aşa cum oamenii cu văzul slab nu disting clar culorile şi confundă albastrul-deschis cu griul sau maroul-închis cu negrul. Frisky avea un miros la fel de ascuţit ca ochii vulturului, iar mirosul din pod, unde dormise Dennis, era puternic şi distinct (de ajutor era faptul că băiatul nu făcuse o baie de câteva zile). Căţeaua adulmecă fânul, pe urmă pătura pe care o ridică FATA. Simţi mirosul lui Arlen, dar îl ignoră; era mai slab, nu semăna cu cel din fân. Arlen mirosea a lămâie şi oboseală. Îşi dădu imediat seama că era un om bătrân. Dennis mirosea a tinereţe şi forţă. Pentru nasul lui Frisky, mirosul lui era ca albastrul fulgerului care spintecă vara cerul.

Lătră, ca să le arate că-l recunoştea şi-l reţinuse în colecţia ei de mirosuri.

— Bravo, fetiţo, o lăudă BĂIATUL ÎNALT. Poţi să-l urmăreşti?

— O să-l urmărească, spuse FATA încrezătoare. Să mergem.

— Se întunecă într-o oră.

— Aşa este, zâmbi FATA. Când zâmbea FATA, inima lui Frisky se umplea de dragoste. Dar nu ochii ei ne interesează, nu-i aşa?

Zâmbi şi BĂIATUL ÎNALT.

— Nu. Ştii, probabil sunt nebun, dar cred că trebuie să împărţim cărţile şi să ne jucăm soarta.

— Sigur că da. Hai, Ben. Să profităm cât mai e lumină. În curând se va întuneca.

Frisky, cu mirosul lui Ben în nări, lătră nerăbdătoare.

99

În seara de duminică, cina lui Peter sosi fix la ora şase. Norii burduşiţi se adunaseră deasupra castelului, iar temperatura scăzuse, dar nu bătea vântul şi nici nu ningea. În capătul îndepărtat al pieţei, tremurând în veşmântul alb al unui ucenic de bucătar, Dennis aştepta nerăbdător, ascuns în cel mai adânc cotlon pe care-l găsise, şi se uita la singura luminiţă palidă din vârful turnului — lumânarea lui Peter.

Fireşte, prinţul habar n-avea că Dennis stă de veghe. Îl copleşea gândul că aceasta era cea din urmă masă pe care-o lua în blestemata de celulă. Tot aceeaşi carne tare şi sărată, aceiaşi cartofi pe jumătate putrezi şi aceeaşi bere îndoită cu apă, dar o să mănânce tot. În ultimele trei săptămâni nu mâncase decât foarte puţin. Îşi petrecuse timpul lucrând la războiul de ţesut sau făcând exerciţii. Astăzi însă mâncă tot ce primi. Trebuia să fie puternic la noapte.

„Ce-o să se întâmple cu mine? Se întrebă el din nou, aşezându-se la masa mică şi luând şerveţelul. Unde o să mă duc? Cine o să mă primească? Oricine? Toţi oamenii, se zice, trebuie să aibă încredere în zei… Tu, Peter, te încrezi atât de mult în ei, încât eşti de-a dreptul caraghios.

Opreşte-te. Ce va fi va fi. Acum mănâncă, nu te mai gândi…“

Şi chiar atunci i se întrerupse şirul gândurilor, căci scuturând şerveţelul, simţi o mică împunsătură, ca înţepătura de urzică.

Se încruntă şi văzu un strop de sânge în vârful degetului arătător. Mai întâi se gândi la Flagg. În poveşti, acul era aducătorul de otravă. Poate că fusese otrăvit de el. Nu era chiar prostesc gândul lui. La urma urmei, vrăjitorul mai folosise otravă…

Peter ridică şerveţelul şi văzu un obiect minuscul, împăturit şi pătat… îl scutură imediat pe podea. Rămase calm, fără să-şi trădeze emoţia care-l cuprinse la vederea scrisorii prinse cu acul.

Se uită precaut spre uşă, de teamă să nu vadă vreun gardian, sau chiar pe Beson spionându-l prin vizetă. Nu zări pe nimeni. Prinţul fusese o mare atracţie la sosirea lui în turn, se holbau toţi la el ca la un peşte rar din acvariul unui colecţionar (unii îşi aduseseră chiar iubitele să-l vadă şi ar fi putut intra chiar ei la închisoare pentru asta, dacă ar fi fost prinşi). Dar Peter era un deţinut model şi lumea se plictisi de el repede. Acum nimeni nu se mai uita la el.

Peter se obligă să mănânce toată mâncarea, deşi nu-i mai era foame. Nu voia să atragă bănuieli asupra sa. Habar n-avea de la cine era scrisoarea sau ce scria în ea. Dar faptul că o primea acum, cu câteva ore înainte de evadare, era un semn. Unul bun sau rău?

Când, în sfârşit, termină de mâncat, se uită din nou la uşă, se asigură că vizeta era închisă şi se duse în dormitor cu şerveţelul în mână, ca şi cum ar fi uitat de el. Scoase acul (îi tremurau mâinile atât de tare, că se mai înţepă o dată) şi desfăcu scrisoarea. Rândurile

mărunte ocupau ambele feţe, literele erau cam şchioape şi copilăreşti, dar se puteau citi. Aruncă imediat o privire la semnătură… şi făcu ochii mari. *Dennis, prietenu şi slujitoru tău pentru todeauna.*

— Dennis? murmură el atât de şocat, încât vorbi cu glas tare. *Dennis?*

Când citi formula de salut, inima începu să-i bată în ritm accelerat.

100

Regele meu,

Aşa cum şti, în ultimi cinci anii am lucrat ca valet la fratele tău Thomas. Numai acu o săptămână am aflat că nu tu l-ai ucis pe Tatăl Tău, Roland Cel Bun. Ştiu cine-a făcuto, şi ştie şi Thomas. Ai afla şi tu dacă aş avea curaju săi scriu numele blestematului de ucigaş dar nu-l am. M-am dus la Peyna. El s-o dus la Exilaţi cu valetul lui Orlon. Mi-o ordonat să viu la Castel şi să-ţi scriu scrisoarea asta. Peyna zice că Exilaţii o să fie în curând Răsculaţii şi asta nu trebe să se întâmple. Crede că Tu ai un plan, da nu ştie care. Mi-o ordonat să te servesc şi tata mi-o zis la fel înainte de-a muri săracu şi inima mea îmi zice la fel, căci familia mea todeauna o servit numa Regi şi tu eşti regele Adevărat. Dacă ai un plan o să te ajut cum pot chiar de-o fi să mor. Când citeşti asta să ştii că eu stau în piaţă ascuns printre umbre şi mă uit la turn unde eşti încuiat. Dacă ai ceva pe ce să scri atunci aruncă biletu şi io o să-l culeg la noapte. Fă de două ori la geam cu mâna dacă vrei să-l arunci.

Prietenu tău Ben e cu Exilaţii. Peyna o zis co s-ăl trimită şi pe El. Ştiu unde-o să fie. Dacă zici tu o s-ăl aduc pe Ben, pot peste o zi. Sau doo dacă ninge. Ştiu c-ăi periculos să arunci cu biletu da simt că trece timpu. Şi Peyna tot aşa simte. Aştept şi mă Rog.

Dennis, prietenu şi slujitoru tău pentru todeauna

101

Trecu multă vreme până când Peter reuşi să-şi adune gândurile. Se învârtea în jurul aceleiaşi întrebări: ce anume văzuse Dennis, că se schimbase atât de mult? În numele zeilor, ce-o fi văzut?

Treptat, îşi dădu seama că nu are importanţă decât că văzuse *ceva.* Atât era destul.

Peyna. Dennis a fost la Peyna şi Peyna a simţit… ei bine, vulpoiul ăla bătrân a simţit *ceva. Crede că Tu ai un plan, da nu ştie care.* Chiar vulpoi bătrân. N-a uitat de căsuţa de păpuşi şi de şerveţele. N-a ştiut exact ce voia Peter cu ele, dar i-a şoptit vântul la urechi.

Ce trebuia să facă el acum?

Ar fi vrut să-şi ducă planul la bun sfârşit. De atâta vreme îşi făcea curaj pentru aventura lui disperată, că era greu să renunţe la el numai ca să aştepte în continuare. Pe lângă asta, şi visele îl încurajau să-şi respecte planul.

Ai afla şi tu dacă aş avea curaju săi scriu numele blestematului de ucigaş

dar nul am. Îi ştia numele oricum. Asta îl convinse cel mai tare că Dennis dăduse peste un secret din întâmplare. Peter simţise că Flagg îşi va da seama că se întâmplă ceva şi voia să evadeze înainte.

Era prea mult să mai aştepte o zi?

Poate da, poate nu.

Nu ştia ce să facă şi se chinuia. Ben… Thomas… Flagg… Peyna… Dennis… i se învârteau toţi în minte ca într-un vis. Ce era de făcut?

Reuşi să ia o hotărâre când privi din nou scrisoarea. Nu conţinutul ei, ci felul în care a ajuns la el, prinsă cu acul de şerveţel, chiar în seara când voia să încerce funia făcută din şerveţele… Era un semn că trebuia să aştepte. Dar numai o noapte. Ben nu avea cum să-l ajute.

Dar nu l-ar putea oare ajuta *Dennis?* Ce-ar putea face el?

Ideea îi veni subit.

Stătuse pe pat, aplecat peste scrisoare, cu sprâncenele încruntate. Acum îşi îndreptă spatele şi i se luminară ochii.

Se uită din nou la scrisoare.

Dacă ai ceva pe ce să scri atunci aruncă biletu şi io o să-l culeg la noapte.

Da, sigur că avea pe ce să scrie. Nu pe şerveţel, s-ar fi observat lipsa lui. Nici pe răvaşul de la Dennis, căci pe el nu mai avea loc.

Scrisoarea lui Valera.

Peter se duse în camera de zi. Se uită la uşă. Vizeta era închisă. Auzi gardienii dedesubt, jucând cărţi. Se duse la fereastră şi făcu semn cu mâna de două ori, în speranţa că Dennis era cu adevărat afară şi-l vedea. Trebuia să spere.

Se întoarse în dormitor, ridică piatra slăbită şi scotoci după medalion şi bucata de hârtie. O răsuci pe partea nescrisă… De unde să facă rost de cerneală?

Găsi imediat răspunsul: va face ce-a făcut şi Valera.

Se duse la salteaua umplută cu paie şi reuşi să desfacă o cusătură. Luă câteva mai solide ca să scrie cu ele. Pe urmă deschise medalionul. Era în formă de inimă şi avea vârful ascuţit. Închise ochii şi rosti o rugăciune scurtă. Apoi îl deschise şi se tăie la încheietură. Sângele ţâşni imediat, mult mai mult decât atunci când se înţepase cu acul. Cufundă paiul în el şi începu să scrie.

102

În frig şi-n întuneric, Dennis văzu silueta lui Peter în spatele ferestrei micuţe din vârful turnului. Prinţul ridică braţele deasupra capului şi le încrucişă de două ori. Deci o să-i trimită un mesaj. Pericolul în care se afla creştea de două ori, nu de trei ori, dar era foarte bucuros.

Se puse pe aşteptat. Frigul îi amorţea treptat picioarele şi în curând nu le mai simţi. Aşteptarea nu se mai termina. Paznicul strigă ora zece… apoi unsprezece… apoi douăsprezece. Norii ascunseseră luna,

dar aerul era ciudat de uşor.

Încă un semn al viscolului ce va veni.

Începu să creadă că Peter uitase de el ori se răzgândise. Dar umbra lui apăru din nou la fereastră. Dennis se îndreptă de spate, strâmbându-se când îl trecu un junghi prin ceafa amorţită de atâta privit în sus, patru ceasuri la rând. I se păru că vede o siluetă aplecându-se în afară. Pe urmă umbra lui Peter dispăru şi peste câteva clipe se stinse şi lumina din camerele lui.

Dennis se uită la stânga şi la dreapta, nu văzu pe nimeni, îşi luă inima în dinţi şi fugi în piaţă. Era conştient că s-ar putea să dea peste cineva pe care *nu-l văzuse* încă, aşa cum dăduse peste soldatul ăla de serviciu cântăreţ în castel noaptea trecută. Dar nu avea ce face. Îl mai apăsa şi amintirea tuturor bărbaţilor şi femeilor decapitaţi în apropierea locului în care se afla. Dacă bântuiau stafii prin preajmă?

Nu-i folosea la nimic să se gândească la asemenea lucruri, aşa că încercă să şi le scoată din minte. Mai bine să caute obiectul aruncat de Peter. Zona de la picioarele turnului era un câmp alb, imaculat.

Simţindu-se foarte expus la pericole, Dennis începu să cerceteze locul disperat, ca un câine de vânătoare neputincios. Nu era sigur ce anume văzuse lucind prin aer, căci nu durase decât o secundă, dar părea un obiect solid. I se păru logic, Peter n-ar fi aruncat o bucată de hârtie care să zboare cine ştie unde. Dar ce anume aruncase şi, mai ales, unde?

Pe măsură ce secundele se transformau în minute, devenea tot mai agitat. Se lăsă în patru labe şi se târî pe jos, cercetând urmele de paşi care, topite în timpul zilei, ajunseseră cât ale unui dragon. Acum îngheţau la loc, tari, albastre şi lucioase. Îi curgea sudoarea pe frunte. Începu să-l bântuie un gând înspăimântător: o să simtă o mână pe umăr, o să se întoarcă şi-o să vadă rânjetul vrăjitorului pe sub gluga lui neagră.

Cam târziu să te joci de-a v-aţi ascunselea, nu crezi, Dennis? Întreba Flagg, cu rânjetul lăţit şi privirea maliţioasă, ca văpăile iadului. *Ce-ai pierdut? Vrei să te-ajut să cauţi?*

„Nu te gândi la numele lui! Pentru Dumnezeu, nu te gândi la numele lui!“, îşi spunea băiatul.

Dar nu se putea abţine. Unde era obiectul aruncat de Peter? Unde era?

Se târa înainte şi înapoi, cu mâinile la fel de amorţite ca picioarele. Înainte, înapoi, înainte, înapoi. Unde era? Era grav dacă nu-l găsea. Dar era şi mai grav dacă nu ningea până dimineaţă şi dădea altcineva peste el. Numai zeii ştiau ce s-ar întâmpla atunci.

În depărtare, paznicul nopţii strigă ora unu. Deja cerceta a doua oară anumite porţiuni. Panica îi creştea în suflet.

Opreşte-te, Dennis! Opreşte-te, băiatule!

Era glasul tatălui său, prea limpede ca să-l confunde. Se ridică puţin cu nasul de la pământ.

Nu mai vezi nimica, băiete, NIMICA. Opreşte-te o clipă şi închide ochii. Şi, când îi deschizi iar, uită-te în jur. Da' uită-te cu grijă.

Dennis închise ochii strâns, apoi îi deschise larg. De data asta, căută mai atent, examinând cărarea înzăpezită de la picioarele turnului.

Nimic. Ni…

Stai! Acolo! Uite-acolo!

O sclipire.

Un obiect metalic, de-abia ieşind din zăpadă. Lângă el, dâra pe care o lăsase un genunchi de-al lui. Trecuse foarte aproape de el, în căutarea lui agitată.

Încercă să-l scoată din zăpadă. La prima încercare, îl vârî mai adânc înăuntru. Avea degetele prea amorţite. Răscolind stratul alb, îşi dădu seama că, dacă în loc să treacă pe lângă el, l-ar fi apăsat cu genunchiul amorţit, nici nu l-ar fi simţit. Nu l-ar mai fi văzut deloc. Ar fi rămas îngropat până la primăvară.

Îl atinse, îşi forţă degetele să se închidă în jurul lui şi-l scoase la suprafaţă. Îl privi curios. Era un medalion, poate din aur, în formă de inimă, cu un lanţ fin. Era închis, dar ghearele încuietorii prindeau în ele o hârtie. O hârtie foarte veche.

Dennis o scoase afară, o strânse uşor în palmă şi-şi puse medalionul la gât. Se ridică anevoie în picioare şi o luă la goană spre adăpostul umbrelor. Parcă niciodată nu fusese mai expus ameninţării. Făcea un pas, şi tot cu atât părea că se depărtau umbrele binefăcătoare ale pieţei.

În cele din urmă ajunse cât de cât la adăpost, cu respiraţia tăiată şi tremurând ca varga. Reuşi să-şi tragă sufletul, apoi se întoarse la castel, furişându-se pe aleea a patra şi intrând apoi pe la intrarea bucătarilor. La poarta principală a castelului era un soldat de pază, dar era tot aşa de nepăsător faţă de îndatoririle sale ca tovarăşul său de noaptea trecută. Dennis aşteptă până se retrase, apoi se strecură înăuntru.

Peste zece minute, era din nou în siguranţă, în depozitul de şerveţele. Deschise biletul aruncat de Peter şi-l citi.

Pe o faţă, cineva scrisese în stil vechi, cu un soi de cerneală ruginie, şi nu înţelese nimic din el. În schimb, făcu ochii mari când văzu partea cealaltă. Recunoscu imediat „cerneala", cel puţin cea de pe partea aceea.

— O, Peter, regele meu…

Mesajul era puţin şters şi pătat — nu fusese uscat cu sugativa — dar se putea citi.

Am vrut să evadez în noaptea asta. Mai aştept o noapte. Nu îndrăznesc mai mult. Nu te duce după Ben. Nu e timp. Prea periculos.

Am o funie. Subţire. Se poate rupe. Prea scurtă.

O să sar oricum, cam 6 metri. Mâine la miezul nopţii. Ajută-mă dacă poţi. Un adăpost sigur. Poate mă rănesc. Sunt în mâinile zeilor. Te iubesc, bunul meu Dennis. Regele Peter.

Dennis citi biletul de trei ori, apoi izbucni în lacrimi. Lacrimi de bucurie. Luminiţa salvatoare din peştera imaginară a lui Peyna îi încălzi şi lui sufletul. Se întâmplase un lucru bun. Nu peste multă vreme, se vor întâmpla numai lucruri bune.

Nu-şi putea lua ochii de rândul în care Peter îi scria cu sângele lui că-l iubeşte. De vorbele alea nu era nevoie, dar el tot le scrisese.

„Peter, aş muri de zeci de ori pentru tine“, îşi zise Dennis.

Vârî biletul în surtuc şi se culcă, păstrând medalionul la gât. De data asta, adormi foarte greu şi se trezi repede. Se deschidea uşa cămării. Balamalele scârţâiră sinistru — un zgomot inuman. Înainte să se dezmeticească şi să priceapă că fusese descoperit, o umbră cu ochii aprinşi coborî asupra lui.

103

Ninsoarea începu să cadă pe la ora trei, luni dimineaţa. Ben Staad văzu primii fulgi când el şi Naomi ajunseră în apropierea domeniilor regale şi se uitară la castel. Frisky stătea pe labele din spate, dar murea de nerăbdare să plece. Simţea mirosul căutat tot mai puternic în nări.

Îi dusese fără probleme de la ferma lui Peyna la casa părăsită în care petrecuse Dennis patru zile mâncând cartofi cruzi şi napi la fel de amari ca gândurile lui. În ferma aceea abandonată din Baroniile Interioare, mirosul puternic, ca albastrul aprins al fulgerului pe cerul verii, se imprimase peste tot. Frisky lătrase agitată, alergând din cameră în cameră, amuşinând şi dând veselă din coadă.

— Uite, spuse Naomi. Dennis al nostru a ars ceva aici. Arătă cu degetul spre cămin.

Ben îl studie, dar nu găsi nimic, în afară de cenuşa care se fărâmiţă când o atinse. Erau ciornele scrisorii lui Dennis.

— Acum ce facem? întrebă Naomi. E clar că s-a dus la castel. Mergem după el sau petrecem noaptea aici?

Era şase atunci şi afară se întunecase deja.

— Cred că-i mai bine să-l căutăm în continuare, răspunse Ben. N-ai zis tu că de nasul lui Frisky avem noi nevoie, nu de ochii ei? Din partea mea, depun mărturie în faţa oricărui rege de pe pământ că Frisky are un nas nobil.

Din prag, căţeluşa lătră de confirmare.

— Bine, spuse Naomi.

Ben îi cercetă atent chipul. Fusese un drum lung de la tabăra exilaţilor şi nu se odihniseră decât foarte puţin. Ştia că ar trebui să mai rămână… Dar timpul îl împingea nebun de la spate.

— Mai poţi să mergi? o întrebă pe fată. Să nu spui da, dacă nu poţi, Naomi Reechul.

Fata îşi puse mâinile în şolduri şi-l privi trufaşă.

— Aş mai putea merge încă o sută de kilometri din locul în care tu ai cădea lat de oboseală, Ben Staad.

— S-ar putea să ai ocazia s-o dovedeşti. Dar mai întâi să mâncăm.

Îmbucară câte ceva foarte repede. La sfârşit, Naomi îngenunche lângă Frisky şi-i spuse încet că trebuie să ia din nou urma. Căţeaua nu aşteptă de două ori. Cei trei părăsiră ferma, Ben cu un rucsac mare în spate, Naomi cu unul mai mic.

Pentru Frisky, să prindă mirosul lui Dennis era atât de uşor, ca şi cum ar fi mers condusă de o dungă lucioasă. Începu să alerge şi se miră când FATA o chemă înapoi. Pe urmă veni spre ea; dacă Frisky ar fi fost om, s-ar fi lovit cu palma peste frunte şi-ar fi scos un oftat de supărare. În nerăbdarea ei, luase urma lui Dennis în sens invers. Pe la miezul nopţii, i-ar fi dus înapoi la ferma lui Peyna.

— Nu-i nimic, Frisky, spuse Naomi. Nu te grăbi.

— Sigur, comentă Ben, mai stai o săptămână-două, Frisky. Şi o lună, dacă vrei.

Naomi îi aruncă o privire supărată. El tăcu — din prudenţă. Cei doi se uitară la căţeaua care amuşina înainte şi înapoi, mai întâi în direcţia fermei, apoi spre câmp.

— A pierdut urma?

— Nu, o găseşte imediat. *Cred*, adăugă fata în gând. A dat peste o grămadă de mirosuri pe drum şi trebuie să-şi facă ordine în ele.

— Uite! exclamă Ben neîncrezător. A pornit pe câmp. Asta nu-i bine, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Crezi că Ben ar fi mers pe drumul obişnuit spre castel?

Ben Staad era om, aşa că se lovi cu palma peste frunte.

— Nu, sigur că nu. Sunt un dobitoc.

Naomi zâmbi şi nu mai spuse nimic.

Pe câmp, Frisky se opri. Se întoarse spre FATĂ şi spre BĂIATUL ÎNALT şi lătră, chemându-i să vină după ea. Câinii Husky anduani erau urmaşii domestici ai marilor lupi albi de care locuitorii din Baronia de Miazănoapte se temeau în vremuri străvechi. Domestici sau nu, înainte de toate erau buni vânători şi pricepuţi la prins urma. Frisky descoperise iar mirosul lui Dennis şi era nerăbdătoare să se ia după el.

— Hai, spuse Ben. Sper c-a prins urma bună.

— Sigur c-a prins-o. Uite!

Naomi îi arătă dungile lungi şi superficiale din zăpadă. În ciuda întunericului, tot ghiciră ce erau: urme de bocanci.

Frisky lătră din nou.

— Hai s-o luăm din loc, rosti Ben.

Pe la miezul nopţii, când se apropiau tot mai mult de capătul celălalt al domeniilor regale, Naomi începu să regrete gluma făcută în legătură cu suta de kilometri în plus faţă de Ben, pentru că nu mai avea mult şi cădea ea lată la pământ.

Dennis străbătuse distanţa mult mai repede ca ei, dar el se odihnise patru zile, avusese bocanci şi nu urmase un câine care uneori pierdea urma şi trebuia s-o caute din nou. Pe Naomi o dureau tălpile şi-o lăsau picioarele. Plămânii îi ardeau. Simţi un junghi în partea stângă. Înghiţi câţiva pumni de zăpadă, dar nu reuşi să-şi astâmpere setea.

Frisky, care nu căra un rucsac în spate, alerga neobosită pe stratul alb. Naomi străbătea distanţe mici, dar apoi se afunda în zăpadă până la genunchi, de câteva ori până la şold. O dată se afundă până la talie şi dădu furioasă din mâini până când Ben ajunse la ea şi-o trase afară.

— Aş fi… sania, spuse ea, gâfâind.

— Şi cerşetorii… ar vrea… cai… gâfâi şi el, dar zâmbi, în ciuda oboselii.

— Ha-ha-ha. Ce poantă bună. Ar trebui să te faci bufon, Ben Staad.

— Imediat ajungem la domeniile regale. Mai puţină zăpadă… mai uşor.

Ben se aplecă în faţă, cu mâinile pe genunchi şi inspiră adânc. Pe Naomi o cuprinseră remuşcările, fusese egoistă şi rea, se gândise numai la ea. Ben era mult mai greu ca ea şi, desigur, mult mai obosit, mai ales din cauza rucsacului voluminos. Se luptase cu stratul de zăpadă la fiecare pas, avansând printre nămeţi ca printr-o apă adâncă, dar nu se plânsese şi nici nu slăbise ritmul.

— Ben, te simţi bine?

— Nu, zâmbi el printre gâfâituri. Dar o să rezist, frumoasă copilă.

— Nu sunt copilă! protestă fata supărată.

— Dar eşti *frumoasă,* îi spuse el.

Îşi duse degetul mare pe vârful nasului, apoi le mişcă pe celelalte.

— Las’că ţi-arăt eu ţie…

— Mai târziu. Acuma hai să vedem cine ajunge primul la lizieră. Fuga!

Se luară la întrecere, cu Frisky alergând în faţa lor. Ben câştigă şi asta o înfurie mai tare pe Naomi… dar îl admiră.

104

Se uitau amândoi la bucata de pământ întinsă de la marginea pădurii în care regele Roland omorâse odată un dragon la castelul în care fusese omorât el însuşi. Din cer căzură câţiva fulgi, apoi alţii şi deodată se porni în aer dansul alb al ninsorii dese.

În ciuda oboselii, Ben se lăsă cuprins de pace şi veselie. Se uită la Naomi şi zâmbi. Ea încercă să se încrunte, dar nu reuşi, aşa că-i răspunse cu un surâs. Scoase limba, încercând să prindă un fulg. Ben râse uşor.

— Pe unde-a intrat Dennis în castel, dacă a intrat? întrebă fata.

— Nu ştiu. Crescut la fermă, habar n-avea de sistemul de canalizare din castel. Nu ştia nimic despre castel în general, ar zice unii, şi pe bună dreptate. Poate că ne îndrumă câinele tău campion.

— Eşti convins că a pătruns înăuntru, nu-i aşa, Ben?

— Sigur că sunt. Tu ce zici, Frisky? Auzindu-şi numele, căţeaua se ridică, se duse după miros câţiva metri, apoi se întoarse spre ei. Naomi se uită la Ben. Băiatul scutură din cap.

— Încă nu.

Naomi îşi strigă câinele. Animalul veni la ea scheunând.

— Dacă ar putea vorbi, ţi-ar spune că se teme să nu piardă urma. O s-o acopere zăpada.

— Nu mai aşteptăm mult. Dennis era încălţat cu bocanci, dar noi avem un avantaj pe care el nu l-a avut.

— Care?

— Zăpada.

105

Deşi Frisky se agita întruna, Ben o obligă să aştepte un sfert de oră. Norii cerneau straturi peste straturi de zăpadă. Nu se mai vedeau zidurile castelului. Părul şaten al fetei şi cel blond al băiatului se acoperiră de chiciură. Frisky se învelise într-un fular alb, ca de hermină.

— Bine, spuse băiatul calm, să mergem.

Traversă bucata de pământ deschis în spatele căţelei. Animalul se deplasa încet, fără să ridice nasul din zăpadă, pufnind din când în când. Mirosul lui Dennis se pierdea, acoperit de fulgii deşi, fără miros.

— Poate că am aşteptat prea mult, zise Naomi, stând lângă Ben.

El nu-i răspunse, cuprins de regrete. Fata avea dreptate.

O namilă întunecoasă se întrezărea printre fulgi — zidul castelului. Naomi o luase înainte. Ben o prinse de braţ şi-o trase înapoi.

— Şanţul, îi spuse el. Nu uita de şanţ. E undeva acolo sus. O să aluneci pe marginea lui, o să cazi pe gheaţă şi-o să-ţi rupi gâ…

Panica din ochii fetei îi îngheţă vorbele. Işi smulse braţul dintr-al lui.

— Frisky! şuieră ea. Stai, Frisky! Pericol! Stai!

O luă la fugă după câine.

Fata asta are un curaj nebun, îşi zise Ben, admirând-o. Pe urmă o luă *el* la fugă după *ea.*

Naomi n-ar fi trebuit să-şi facă griji. Frisky se oprise la marginea şanţului. Stătea cu nasul în zăpadă şi dădea veselă din coadă. Trase ceva cu dinţii afară din zăpadă. *Nu-s eu căţel deştept? Ce mai ziceţi acum?*

Naomi râse şi-o îmbrăţişă.

Ben ridică ochii spre castel.

— Linişte, şopti el. Dacă te aud gărzile, securea ne-aşteaptă! Unde te crezi? La tine în ogradă?

— La naiba! Dacă ar auzi ceva, ar crede că-s pui de spiriduşi care aleargă după mămica lor.

Dar şi Naomi coborî vocea. Își îngropă faţa în blana câinelui şi-o lăudă iar.

Ben o scărpină pe Frisky pe cap. Datorită zăpezii, nu se temeau c-ar fi văzuţi, cum se temuse Dennis când îşi scosese bocancii găsiţi de ea.

— Un nas pe cinste, bravo ţie! Dar ce-a făcut după ce s-a descălţat, Frisky? I-au crescut aripi şi-a zburat peste partea de apus a castelului? Unde s-a dus de aici?

Drept răspuns, Frisky ţâşni de lângă ei şi alunecă pe malul abrupt al lacului, pe apa îngheţată.

— Frisky! O strigă Naomi cu glas scăzut, dar alarmat.

Căţeaua stătea pe gheaţă şi se uita la ei. Dădea din coadă şi-i implora cu privirea să vină după ea. Nu lătra; ştia că nu e bine să latre, chiar dacă Naomi n-o avertizase. Lătra *în gând.* Simţea mirosul lui Dennis şi voia să meargă după el ca să nu dispară complet în minutele următoare.

Naomi îi aruncă lui Ben o privire întrebătoare.

— Da, sigur, spuse el. Trebuie. Hai să mergem. Dar ţine-o lângă tine, să n-o ia la fugă înaintea noastră. Presimt că ne paşte un pericol.

Îi întinse mâna. Fata o apucă şi se lăsară amândoi să alunece în şanţ.

Frisky îi conduse încet pe gheaţă, către zidul castelului. Acum de-a dreptul scurma zăpada după mirosul acoperit de duhoarea apei murdare, a gunoiului şi-a fecalelor.

Dennis ştiuse că gheaţa se subţia pe măsură ce se apropia de conductă. Chiar dacă n-ar fi ştiut, tot vedea apa scurgându-se pe zid.

Lui Ben, Naomi şi Frisky nu le era chiar atât de uşor. Presupuseră că gheaţa e la fel de groasă peste tot. În plus, nu vedeau nimic din cauza ninsorii abundente.

În fruntea lor, Frisky avea ochii cei mai umezi. Cu tot auzul ei ascuţit, deşi auzise gheaţa trosnind, se concentră mai departe pe miros. La un moment dat, gheaţa crăpă şi se trezi în apă.

— Frisky! Fris…

Ben îi puse mâna la gură lui Naomi. Fata se luptă să scape din strânsoare, dar băiatul, sesizând pericolul, n-o slăbi.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji nici de data asta. Toţi câinii ştiu să înoate. Cu blana ei groasă şi uleioasă, Frisky n-avea de ce să se teamă în apă, ca oamenii. Înotă până la zid, printre bucăţi mari de gheaţă spartă şi bulgări albi, pufoşi ca frişca, transformaţi iute în mocirlă. Înălţă capul şi amuşină după miros. Când îl descoperi, porni înot spre Ben şi Naomi. Gheaţa i se sparse sub labe în dreptul lor. Fata ţipă.

— Taci, Naomi, sau ne trezim amândoi în temniţă! Ţine-mă de glezne.

Ben îi dădu drumul şi se culcă pe burtă. Ea se ghemui în spatele lui şi-i apucă cizmele. Gheaţa pârâia şi trosnea. „Ar fi putut să fie unul din noi doi“, îşi zise Ben, „şi-atunci să vezi necaz.“

Îşi îndepărtă picioarele ca să-şi echilibreze greutatea, apoi o prinse pe Frisky de sub labele din faţă, de pieptul ei puternic.

— Vin acuma, fetiţo, mormăi el. Sper.

Începu s-o tragă la suprafaţă. Crezu c-o să cedeze gheaţa sub greutatea câinelui şi-o să ajungă în apă şi el, şi Naomi. În copilărie, când traversase şanţul ca să se joace cu prietenul lui, Peter, într-o zi de vară cu cer albastru şi norişori pufoşi, i se păruse o aventură minunată, ca o ilustraţie dintr-o carte. Atunci nu-i trecuse prin cap că va muri în el într-o noapte neagră, pe viscol. În plus, duhoarea era insuportabilă.

— Trage-mă! mormăi el. Câinele ăsta al tău cântăreşte o tonă.

— Să nu vorbeşti urât de câinele meu, Ben Staad!

Cu ochii mijiţi din cauza efortului şi cu buzele întredeschise peste dinţii încleştaţi, rosti:

— Mii de scuze! Dacă nu începi să mă tragi, o să fac o baie într-o clipă.

Naomi reuşi să-l tragă, deşi Ben şi câinele aveau, probabil, de trei ori greutatea ei. Trupul înclinat şi răsfirat al lui Ben săpă un canal în zăpada proaspătă, iar o piramidă albă i se înălţă între picioare.

După lungi clipe epuizante pentru Naomi şi Ben (de fapt, trecuseră numai câteva secunde), gheaţa nu mai crăpă sub pieptul lui Frisky, iar câinele reuşi să se ridice. Căută sprijin cu labele din spate. Când îl găsi, se scutură viguros şi-l stropi pe Ben pe obraz cu apă împuţită din şanţ.

— Pfui! Se strâmbă el, ştergându-se. Mulţam, câine!

Frisky nu-i dădu atenţie. Se uita din nou spre zidul castelului. Capetele blănii îi luceau, îngheţate, dar n-o interesa decât mirosul. Îl simţise clar deasupra ei, nu departe. Acolo unde era întuneric şi unde nu cădeau fulgii lipsiţi de miros.

Ben se ridică şi se curăţă de zăpadă.

— Îmi pare rău c-am strigat la tine, şopti Naomi. Dacă ar fi fost orice alt câine în afară de Frisky… crezi că m-a auzit cineva?

— Nu, altfel am fi fost întrebaţi cine suntem. Doamne, numai puţin şi eram prinşi!

Acum vedeau bine apa din faţa zidului, pentru că o căutau cu privirea.

— Ce facem?

— Nu putem merge mai departe. Dar ce-a făcut Dennis, Naomi? Unde s-a dus de aici? Poate că într-adevăr a zburat.

— Dacă…

Dar Naomi nu-şi termină gândul. Frisky acţionă de una singură. Toţi strămoşii ei fuseseră vânători renumiţi. Avea vânătoarea în sânge. Fusese pusă să prindă o urmă şi nu voia să se dea bătută. Se lăsă pe labele din spate, îşi încordă muşchii întăriţi de atâta tras la sanie şi sări în întuneric. Nu avea un văz extraordinar, aşa că sări orbeşte, fără să vadă gaura neagră a conductei de jos, de pe gheaţă.

Dar o văzuse când căzuse în apă. Şi să n-o fi văzut, nasul ei fin i-ar fi spus că e acolo.

106

„Flagg“, îşi spuse Dennis, ameţit de somn, când umbra cu ochi aprinşi se lăsă asupra lui.

„E Flagg, m-a găsit şi-acum o să-mi sfâşie beregata cu dinţii…”

Încercă să ţipe, dar nu fu în stare să scoată nici măcar un geamăt.

Umbra deschise într-adevăr gura şi Dennis văzu colţii albi şi lungi… apoi simţi o limbă caldă pe obraz.

— Ulf! strigă el, încercând să se ferească. Se pomeni cu două labe pe umeri şi căzu înapoi pe salteaua de şerveţele, ca un luptător trântit la podea. Lip, lip! Ulf! exclamă el din nou. Umbra păroasă scoase un scheunat prietenos: *Da, ştiu, şi eu sunt foarte bucuroasă că te văd.*

— Frisky! se auzi un glas în beznă. Jos, Frisky! Linişte!

Umbra nu era Flagg în niciun caz, ci un câine imens, mai degrabă un lup, se gândi Dennis. Auzind vocea fetei, se retrase şi se aşeză. Îl privi fericită şi dădea cu coada în aşternutul lui de şerveţele.

Două siluete, una mai înaltă, alta mai scundă. Niciuna nu era Flagg. Atunci gărzi. Dennis duse mâna la pumnal. Dacă zeii erau de partea lui, le venea de hac la amândoi. Dacă nu, atunci va muri slujindu-şi regele.

Cele două siluete se opriră lângă el.

— Haideţi, spuse băiatul şi ridică pumnalul (de fapt, era un briceag de buzunar, ruginit şi cam tocit) cu un gest curajos. Mai întâi voi, pe urmă dihania voastră!

— Dennis? Vocea suna cunoscut. Dennis, să nu-mi spui că te-am găsit!

Lăsă pumnalul jos, apoi îl ridică din nou. Era o păcăleală. *Trebuia* să fie. Dar vocea semăna atât de mult cu a lui…

— Ben? Ben Staad?

— Chiar el, confirmă silueta mai înaltă.

Dennis se lăsă copleşit de bucurie. Silueta veni spre el. Alarmat, ridică pumnalul a treia oară.

— Opreşte-te! Ai lumină!

— Cremene şi amnar.

— Aprinde-l.

— Bine.

Într-o clipă, scăpără o flacără gălbuie mare. Un adevărat pericol pentru cămara care gemea de şerveţele.

— Vino în faţă, Ben, spuse Dennis, vârând arma caraghioasă în teacă.

Se ridică. Tremura de fericire şi uşurare. Venise Ben.

Nu înţelegea prin ce miracol, dar stătea în faţa lui. Se împiedică de şerveţele şi căzu. Dar nu era niciun pericol, pentru că Ben îl prinse în braţe şi-l strânse la piept. Venise Ben şi totul avea să se termine cu bine. Numai la atât se putea gândi ca să nu izbucnească într-un plâns neomenesc.

107

Cei trei îşi povestiră păţaniile pe rând. Le-aţi citit şi voi, iar ce n-aţi citit vă spun eu repede acum.

Frisky sări orbeşte şi nimeri exact în conductă. Apoi se întoarse să vadă dacă Naomi şi Ben o urmau.

Dacă n-ar fi venit, ar fi sărit, cu multă părere de rău, înapoi pe gheaţă. Nu şi-ar fi abandonat stăpâna nici pentru cel mai interesant miros din lume. Frisky ştia asta, dar nu şi Naomi. Nu îndrăzni s-o strige ca să n-o audă gărzile. Aşa că se pregăti să meargă după ea. Şi dacă Ben încerca s-o oprească, îl culca la pământ cu un croşeu de dreapta.

Încă o dată, n-ar fi trebuit să-şi facă griji. În clipa în care zări conducta, Ben înţelese pe unde intrase Dennis în castel.

— Grozav nas mai ai, Frisky, o lăudă el din nou. Se răsuci spre Naomi. Poţi să te urci acolo?

— Dacă îmi iau puţin avânt şi fug, da.

— Ai grijă pe unde gheaţa e subţire, altfel îi tragi o baie zdravănă. Hainele tale grele te vor trage în jos.

— O să am grijă.

— Lasă-mă pe mine mai întâi. La nevoie, te pot prinde.

Ben se dădu înapoi câţiva paşi şi sări cât putu de sus. Se lovi cu capul de conductă. Frisky lătră o dată, bucuroasă.

— Taci, câine!

Naomi se duse la marginea şanţului, stătu puţin pe loc (ninsoarea era atât de deasă, încât Ben nici n-o vedea), apoi începu să fugă. Ben îşi ţinu respiraţia, sperând ca fata nu va cădea în apă. Dacă fugea prea mult înainte de a sări, n-ar fi prins-o nici să aibă mâini lungi de şapte poşte.

Dar Naomi îşi calculă exact mişcările. Nu se lovi la cap şi nu avu nevoie de ajutor. Ben trebui doar să se dea la o parte ca să se poată urca în conductă.

— Cel mai greu mi-a fost să suport duhoarea, îi spuse ea lui Dennis, care-i asculta cu gura căscată. Tu cum ai reuşit?

— M-am gândit întruna la ce-o să păţesc dacă sunt prins, răspunse

el. Şi aerul se făcea tot mai respirabil.

Ben râse şi înclină din cap. Dennis îl privi cu ochi luminoşi. Pe urmă se întoarse spre Naomi.

— Dar să ştii că puţea îngrozitor. Mi-am adus aminte că şi în copilărie puţea, dar nu chiar aşa. Sau poate că un copil nu ştie ce-i aia duhoare.

— Da, se poate.

Frisky se culcase pe o grămadă de şerveţele regeşti, cu botul pe labe. Îi urmărea pe fiecare cu privirea când începea să vorbească. Nu prea înţelegea ce spuneau, dar, dacă ar fi înţeles şi-ar fi putut vorbi, i-ar fi spus lui Dennis că nasul lui distingea duhoarea la fel de bine în copilărie ca şi acum. Bineînţeles, simţiseră cu toţii rămăşiţele grăunţelor de Nisipul Dragonului. Câinele îl percepuse mult mai bine decât FATA şi BĂIATUL ÎNALT. Era acolo şi mirosul lui Dennis — albastru ca fulgerul pe cerul verii —, mai ales pe suprafaţa curbată a ţevii (acolo unde băiatul o atinsese cu mâinile, căci în partea de jos apa clocită spălase orice urmă), dar cel verzui o sperie. Ştia că unele mirosuri omoară. Chiar dacă mai de mult fusese periculos, îşi pierduse puterea. Cu puţin înainte de a ajunge la grătarul ridicat de Dennis, se bucură, pentru prima oară în viaţa ei de câine, că nu-l mai simţi deloc.

— Şi nu v-aţi întâlnit cu nimeni? Chiar cu nimeni? se interesă Dennis nerăbdător.

— Nu, răspunse Ben. Am luat-o puţin în faţă, ca să fiu cu ochii în patru. Am văzut câteva gărzi, dar am avut timp destul să ne ascundem. Ca să fiu sincer, am fi putut veni aici direct, trecând pe lângă douăzeci de soldaţi. Nu cred că ne-ar fi întrebat cineva ce căutăm. Mai toţi erau beţi.

— Santinele… interveni Naomi. Bete. Şi nu la hotarul vreunei baronii amărâte de care n-a auzit nimeni, ci aici, *în castel!*

Amintindu-şi de soldatul cântăreţ care se scobise în nas, Dennis înclină din cap cu tristeţe.

— Cred că ar trebui să ne pară bine. Dacă soldaţii ar fi fost ca pe vremea lui Roland, acum i-am ţine cu toţii tovărăşie lui Peter. Dar nu-mi pare bine chiar de tot.

— Ascultă-mă pe mine, îi spuse Ben cu glas blând. Să fiu în pielea lui Thomas, aş tremura ca varga de câte ori m-aş uita spre Nord, dacă aş fi înconjurat de asemenea gărzi.

Naomi se arătă îngrijorată.

— Să ne ajute zeii să nu ajungem aşa.

Ben o aprobă cu o înclinare a capului.

Dennis întinse mâna şi-o mângâie pe Frisky.

— Ai venit după mine tot drumul de la ferma lui Peyna, nu-i aşa? Ce câine deştept eşti!

Frisky dădu veselă din coadă.

— Aş vrea să aud povestea cu regele somnambul, Dennis, dacă vrei s-o mai spui o dată.

Băiatul repetă povestea, aşa cum i-o spusese lui Peyna şi cum v-am spus-o şi eu vouă. Îl ascultară cu gurile căscate, ca nişte copii care aud pentru prima oară basmul despre lupul vorbitor, ascuns sub scufiţa bunicii.

108

Se făcu şapte când termină de istorisit. Peste castel se lăsase o lumină cenuşie. Era la fel de întuneric la prânz ca la şapte seara, căci asupra întregului regat se abătuse cea mai cumplită furtună din istoria lui, dacă nu din istoria omenirii. Vântul urla pe la streşinile caselor ca un cor de spirite malefice. Îl auzeau şi fugarii noştri, în subsol. Frisky ridică botul şi scheună neliniştită.

— Ce facem acum? întrebă Dennis.

Ben, care citise de nenumărate ori biletul de la Peter, spuse:

— Nimic, până la miezul nopţii. Oamenii din castel s-au trezit şi nu putem ieşi de aici fără să fim văzuţi. Ne culcăm. Ne refacem forţele. Apoi, înainte de miezul nopţii…

Ben se opri. Naomi zâmbi. Chipul lui Dennis se lumină de emoţie.

— Da! exclamă el. Eşti un geniu, Ben!

— Te rog, nu exagera, îl temperă Naomi, zâmbind cu gura până la urechi. Îl cuprinse pe Ben cu braţele şi-i dădu un sărut înfocat.

Băiatul se înroşi ca racul (arăta de parcă stătea „să-i explodeze creierul“, cum se zicea în Delain în vremurile bune). Dar eu vă spun că nu-şi mai încăpea în piele de fericire.

— O să ne ajute Frisky? întrebă el, când îşi recăpătă respiraţia.

Auzindu-şi numele, câinele îşi ridică iar botul.

— Sigur că da. Dar o să avem nevoie de…

Puseră la punct un plan şi-l discutară multă vreme, până când faţa lui Ben dispăru în spatele unui căscat. Şi Naomi era sleită de puteri. Nu dormiseră de douăzeci şi patru de ore, dacă vă amintiţi, şi străbătuseră un drum foarte lung.

— Gata, hotărî Ben. E vremea să ne culcăm.

— Ura! exclamă Naomi, pregătindu-şi o saltea din şerveţele, lângă Frisky. Am impresia că nu mai am picioare şi…

Dennis îşi drese glasul, politicos.

— Ce-i? întrebă Ben.

Băiatul se uită spre rucsacurile lor, cel mare, al lui Ben, şi cel mic, al lui Naomi.

— Nu cumva aveţi ceva de-ale gurii în sacii ăia?

— Sigur că avem! sări Naomi nerăbdătoare. Doar nu crezi…

Pe urmă îşi aduse aminte că Dennis plecase de la ferma lui Peyna cu şase zile în urmă şi că de atunci stătuse tot ascuns. Chipul său oval şi osos era acum şi palid de foame.

— Iartă-ne, Dennis, suntem nişte proşti. De când n-ai mai mâncat?

— Nu mai ştiu exact. Dar ultima oară am stat la masă ca oamenii şi am mâncat prânzul acum o săptămână.

— Şi de ce n-ai spus aşa de la început, tontule? îl mustră Ben.

— Cred că am fost prea bucuros să vă revăd.

Văzându-i pe cei doi scormonind prin rucsacuri şi scoţând resturile de provizii, începură să-i ghiorăie maţele şi să-i curgă saliva pe la colţul gurii. Îl străfulgeră un gând.

— N-aţi luat cu voi şi napi, nu-i aşa?

Naomi se întoarse spre el şi-l privi uimită:

— Napi? N-am aşa ceva. Tu, Ben?

— Nu.

Chipul lui Dennis se lăţi într-un zâmbet larg, fericit.

— Minunat! exclamă el.

109

A fost o furtună de zăpadă nemaipomenită, care şi azi se mai pomeneşte în Delain. Nămeţii măsurau aproape doi metri când se lăsă noaptea peste castel. Doi metri înseamnă foarte mult, dar noianele înălţate de viscol erau şi mai mari. Vântul puternic se transformase într-un adevărat uragan. Pe lângă zidurile castelului, zăpada se ridicase de şapte-opt metri. Acoperea deja primele două etaje şi se apropia amenințător de al treilea.

Poate vă gândiţi că vremea rea venea în ajutorul lui Peter. Aşa ar fi fost, dacă turnul nu s-ar fi aflat în piaţă, unde vântul bătea cel mai tare. Un bărbat puternic nu s-ar fi ţinut pe picioare, ci s-ar fi rostogolit de câteva ori la rând, până s-ar fi lipit de zidul din capătul îndepărtat al pieţei. Pe lângă asta, vântul sufla totul în calea lui, ca o mătură gigantică. Nici nu cădea bine zăpada din ceruri, că o şi lua la dans năvalnic prin piaţă. Troienele uriaşe se ridicau lângă zidurile castelului şi blocau aleile din aripa de vest, dar piaţa era curată. Numai dalele îngheţaseră, aşteptând să trosnească pe ele oasele lui Peter, dacă funia se rupea sub greutatea sa.

Şi trebuie să vă spun că funia lui Peter trebuia să se rupă. Când o încercase, îl ţinuse, dar exista un amănunt legat de lucrul acela enigmatic numit „rezistenţă la rupere“ pe care Peter nu-l cunoştea. Nici Yosef nu auzise de el. Îl ştiau doar văcarii şi, dacă Peter i-ar fi întrebat, ar fi aflat de la ei o zicală veche, cunoscută de marinari, tăietori de lemne, croitorese, de toţi cei care lucrau cu aţa sau frânghia: *Cu cât e mai lungă, cu atât se rupe mai repede.*

La început, când fusese mai scurtă, funia lui Peter rezistase.

Acum avea peste optzeci de metri, era foarte subţire, şi de ea depindea viaţa lui.

Trebuia să se rupă, ascultaţi-mă pe mine. Dalele din piaţă de-abia aşteptau să audă cum trosnesc pe ele oasele lui Peter, cum se scurge

viaţa din el.

110

Viscolul a adus multe dezastre şi necazuri în ziua aceea lungă, dar şi multe fapte de vitejie, unele urmate de reuşită, altele de nenorocire. Câteva ferme din Baroniile Interioare au fost dărâmate, precum căsuţa purceluşilor indolenţi din poveste. Cei rămaşi fără adăpost şi-au croit cu greu drum până la castel şi s-au legat cu frânghii unii de alţii, ca să fie în siguranţă. Alţii au luat drumul Delain-ului, străbătându-l printre nămeţi, şi au pierit. Trupurile lor îngheţate şi mâncate de lupi au fost găsite numai în primăvară.

Pe la ora şapte seara, ninsoarea şi vântul se mai domoliră. Agitaţia luă sfârşit şi locuitorii castelului se duseră la culcare. Nu prea mai aveau ce face. Focul se stingea, copiii erau înveliţi bine în aşternut, ceaiul fusese băut, iar rugăciunile înălţate către zei.

Una câte una, se stinseră toate luminile. Paznicul nopţii anunţa orele strigând cât îl ţinea gura, dar vântul i-o astupă şi la opt, şi la nouă; de-abia la zece se auzi mai clar vocea lui, dar atunci toată lumea dormea deja.

Şi Thomas dormea, dar un somn zbuciumat. Nu-l mai avea pe Dennis cu el, să-i aline singurătatea; era acasă, bolnav. Se gândise de câteva ori să trimită un paj după el, ba chiar să se ducă el însuşi, căci îi plăcea mult valetul lui, dar mereu apăruse câte ceva: hârtii de semnat, cereri de ascultat şi, desigur, sticle de vin de băut. Sperase că Flagg îi aduce prafuri de dormit, dar de la întoarcerea din călătoria zadarnică în Nord, se purta ciudat şi distant cu el. Ca şi cum presimţea o nenorocire. Nu avea curajul să trimită după el.

Ca întotdeauna, şuierul vântului îi aminti de noaptea în care murise tatăl său. Se temu că nu va adormi sau că va avea iarăşi coşmaruri cu Roland ţipând şi izbucnind în flăcări. Aşa că îşi petrecu ziua cu paharul de vin în mână. Dacă v-aş spune câte sticle a băut până să se culce la ora zece, nu m-aţi crede. Aşa că nu vă spun. Dar au fost foarte multe.

Zăcând nefericit pe canapea, ar fi vrut să-l ştie pe Dennis la locul lui obişnuit, în faţa focului. *Mă doare capul şi mi-e greaţă… Merită să fii rege pentru asta, mă întreb?* Vă întrebaţi şi voi, probabil. Dar Thomas adormi înainte de a-şi pune alte întrebări.

Dormi o oră, apoi se ridică şi plecă la plimbare. Ieşi pe uşă şi străbătu coridoarele, o stafie în veşmânt alb, lung. De data asta îl văzu o servitoare întârziată, cu braţul plin de cearşafuri. Semăna atât de mult cu răposatul rege Roland, că fata scăpă cearşafurile şi-o luă la fugă, urlând de groază.

În mintea lui înceţoşată, Thomas îi auzi ţipetele, dar crezu că-l aude pe tatăl său. Merse mai departe, cotind pe coridorul mai puţin cunoscut. Se opri la jumătatea lui şi apăsă piatra secretă. Intră în

pasaj, închise uşa şi merse până în capăt. Dădu la o parte panourile de lemn din spatele ochilor dragonului. În somn, îşi lipi obrazul de găuri, ca şi cum s-ar fi uitat în camera tatălui său mort. Îl lăsăm acolo pe bietul băiat o vreme, cu mintea înceţoşată de aburii vinului şi cu lacrimi de regret curgându-i din ochii somnoroşi.

Uneori era nemilos acest aşa-zis rege. Adesea cădea pradă amărăciunii. Fusese întotdeauna vlăguit de puteri. Dar eu şi acum trebuie să vă repet că nu avea un suflet rău. Dacă îl urâţi pentru faptele sale — şi pentru cele pe care le-a permis — vă înţeleg; dar tare m-aş mira să nu vă fie milă de el, cât de cât.

111

La unsprezece şi un sfert, furtuna porni la atac pentru ultima oară. O pală de vânt mătură castelul şi împrăştie norii subţiaţi, cu burţile goale de zăpadă, lăsând luna palidă să strălucească printre ei.

Pe aleea a treia de la răsărit se afla un turn de piatră numit Biserica Marilor Zei. Stătea acolo de la începuturile lumii. Mulţi oameni veneau să se roage în el, dar acum era pustiu. Un lucru bun. Nu era atât de înalt ca turnul din piaţă, dar domina clădirile învecinate. Toată ziua fusese bătut de vânt şi pedepsit de furtună. Cedă la ultima pală de vânt. Partea de sus, din piatră, fu pur şi simplu spulberată, ca pălăria unei sperietori, şi se prăbuşi cu o bubuitură. Pietrele loviră pământul sau clădirile din jur.

Majoritatea locuitorilor din castel, extenuaţi de agitaţia zilei, dormeau adânc. Nici nu se sinchisiră de bubuitura cu care se dărâmase Biserica Marilor Zei (deşi a doua zi dimineaţă aveau să privească ruinele cu gura căscată). Se răsuciră pe partea cealaltă şi-şi continuară somnul.

Bineînţeles, santinelele o auziră. Cele mai puţin ameţite de băutură fugiră să vadă ce se petrece. În afară de ele, numai câteva suflete tresăriră din cauza zgomotului puternic, dar pe ele deja le cunoaşteţi foarte bine.

Ben, Dennis şi Naomi, care se pregăteau să-l salveze pe regele cel adevărat, auziră bubuitura şi se priviră uimiţi.

— Nu contează, spuse Ben. Nu ştiu ce-a fost asta, dar nu contează. Hai să ne vedem de treabă.

Beson şi gardienii lui, beţi cu toţii, nu auziră nimic. Peter, da. Stătea pe podeaua din dormitor şi pipăia fiecare părticică a funiei, căutând punctele slabe. Ridică privirea când vântul spulberă acoperişul bisericii şi fugi la fereastră. Nu văzu nimic. Nenorocirea trebuie să se fi petrecut în capătul îndepărtat al pieţei. Stătu pe gânduri câteva clipe, apoi se întoarse la funia lui. Trase aceeaşi concluzie ca prietenul său, Ben. Se apropia miezul nopţii. Altceva nu conta. Zarurile fuseseră aruncate. Acum trebuia să meargă mai departe.

Pe coridorul secret, în beznă, Thomas auzi bufnitura şi se trezi.

Când începură să latre câinii dedesubt, îşi dădu seama cu groază unde se află.

Încă un suflet care dormea iepureşte şi avea vise neliniştite se trezi când se dărâmă turnul, deşi se afla în cele mai adânci încăperi din castel.

— *Dezastru*! strigă unul dintre capetele papagalului.

— *Foc, potop şi fugă*! ţipă celălalt.

Flagg se trezi de-a binelea.

V-am spus că răul este uneori orb, şi aşa e. Se leagănă şi adoarme.

Dar acum vrăjitorul era treaz.

112

Flagg se întorsese din călătoria din Nord răcit, cu febră şi cu mintea tulburată.

Ceva nu e bine, ceva nu e bine. Până şi pietrele castelului îi şopteau vorbele astea. Nu ştia ce anume nu mergea cum trebuie, dar era convins că acel „ceva“ avea dinţi ascuţiţi. Un dihor se furişa prin cotloanele minţii sale şi muşca de ici, de colo. Ştia precis când începuse animalul să alerge şi să-i roadă creierul: pe drumul înapoi din expediţia nereuşită în căutarea răsculaţilor. Pentru că… pentru că…

Pentru că răsculaţii ar fi trebuit să fie acolo!

Dar nu fuseseră şi Flagg nu suporta să fie indus în eroare. Mai rău, nu suporta ideea că greşise. Dacă se înşelase asupra locului unde se adăposteau răsculaţii, atunci poate că se înşelase şi altădată. Când? Nu ştia. Dar visele lui nu prevesteau nimic bun. Animăluţul ăla bezmetic din minte îl îngrijora: susţinea cu încăpăţânare că uitase anumite lucruri şi că nu avea habar ce se petrece la spatele lui. Gonea, rodea, nu-l lăsa să doarmă. Vrăjitorul avea medicamente pentru răceală, dar nu şi împotriva dihorului din mintea lui.

Ce anume nu era în regulă?

Îşi repetă întrebarea de nenumărate ori. În aparenţă, *totul mergea bine.* De secole întregi, întunericul din sufletul lui nu putea suporta dragostea, lumina şi pacea din Delain. Se străduise din toate puterile să le alunge, să distrugă regatul, aşa cum vântul trântise la pământ acoperişul Bisericii Marilor Zei. Şi întotdeauna cineva îi dăduse planurile peste cap: Kyla cea Bună, Sasha, *cineva, ceva.* Acum însă nu mai vedea cine ar putea interveni. Thomas era cu totul dependent de el; dacă-i spunea să sară de pe cel mai înalt parapet al castelului, prostul l-ar întreba la ce oră e mai bine să sară. Fermierii se cocoşau sub povara taxelor pe care regele le impusese la îndemnul vrăjitorului.

Pe bună dreptate, Yosef îi spusese lui Peter că şi oamenii aveau o „rezistenţă la rupere”, ca funiile şi lanţurile. Fermierii şi negustorii din Delain se aflau deja la limita acestei rezistenţe. Frânghia cu care cetăţenii sunt legaţi de taxele apăsătoare este devotamentul faţă de

rege, faţă de ţară, faţă de stat. Flagg ştia că, mărind taxele, frânghia se va rupe, iar boii ăia proşti — că aşa îi considera el pe locuitorii din Delain — o s-o ia la goană turbaţi, distrugând totul în cale. Primii boi scăpaseră deja şi se adăpostiseră în Nord. Își ziceau exilaţi, dar vrăjitorul era convins că în curând îşi vor zice răsculaţi. Peyna fusese alungat, iar Peter zăcea încuiat în turn.

Aşa că ce putea fi în neregulă?

Nimic! La naiba, *nimic!*

Însă dihorul ţopăia şi se zvârcolea şi rodea şi se tot răsucea. Nu o dată, în ultimele trei săptămâni, vrăjitorul se trezise lac de sudoare, dar nu din cauza febrei care nu-i mai scădea, ci din cauza unui vis. Şi ce visa el? Nu mai ţinea minte. Se trezea cu mâna pe ochiul stâng, de parcă ar fi fost rănit, şi ochiul îl ardea, deşi nu era nimic în neregulă cu el.

113

În noaptea aceasta, Flagg se trezi cu visul proaspăt în minte, pentru că nu apucase să-l viseze până la sfârşit. Bineînţeles, îl trezi bubuitura cu care se dărâmă Biserica Marilor Zei.

— Ha! strigă el, îndreptându-şi brusc spatele pe scaun. Avea ochii mari, larg deschişi, obrajii palizi şi umezi, şi lucioşi de transpiraţie.

— *Dezastru*! strigă unul dintre capetele papagalului.

— *Foc, potop şi fugă*! ţipă celălalt.

„Fugă“, repetă Flagg. „Asta îmi chinuia mintea la nesfârşit, asta mă rodea.“

Se uită în jos şi văzu că-i tremură mâinile. Se înfurie şi sări de pe scaun.

— Are de gând să fugă, mormăi el, trecându-şi mâna prin păr. Are de gând să *încerce.* Dar cum? *Cum?* Care-i planul lui? Cine l-a ajutat?

O să plătească cu viaţa toţi, jur… şi n-o să-i omor dintr-odată, ci o să-i tai bucată cu bucată. Nu, *bucăţică cu bucăţică.* O să-şi piardă minţile de durere înainte de a muri…

— *Nebunie*! strigă un cap de papagal.

— *Agonie!* Sublinie celălalt.

— Tăceţi dracului din gură şi lăsaţi-mă să mă gândesc, urlă Flagg.

Apucă un borcan plin cu un lichid maro de pe o masă din apropiere şi-l aruncă în cuşcă. Borcanul se lovi de ea şi se sparse. Urmă un lanţ de scântei scurte, reci. Papagalul ţipă îngrozit; căzu de pe stinghie şi zăcu perplex pe fundul coliviei până dimineaţa.

Flagg începu să se plimbe furios în sus şi în jos. Își dezveli dinţii. Își frecă mâinile, degetele uneia războindu-se cu degetele celeilalte. Cizmele lui loveau pietrele din podea atât de tare, că scoteau scântei cu mirosul fulgerului vara.

„Cum? Când? Cu ajutorul cui?“

Nu mai ţinea minte. Imaginile din vis se pierdeau. Dar…

— Trebuie să ştiu! Trebuie să ştiu!

Pentru că se va întâmpla curând; măcar atât îşi dădea seama. Curând, foarte curând.

Găsi inelul cu chei şi descuie sertarul de jos al biroului. Scoase o cutie din lemn frumos gravat, o deschise şi luă săculeţul de piele din ea. Trase de şireturile săculeţului şi scoase din el cu grijă o bucată de piatră care părea să aibă lumină proprie. Semăna cu steatitul, dar era un cristal. Cristalul magic al lui Flagg.

Dădu un ocol camerei, stinse lămpile şi suflă în lumânări. Se făcu beznă. Reveni la birou fără nicio ezitare, strecurându-se cu paşi siguri printre obiectele de care eu sau voi v-aţi fi julit fluierul piciorului în cădere. Pentru vrăjitor, întunericul nu era o piedică; îi plăcea şi vedea în el ca o pisică.

Se aşeză şi atinse steatitul. Îl atinse cu palmele pe lateral, pipăindu-i marginile şi colţurile aspre.

— Arată-mi, murmură el. Îţi poruncesc.

Nu văzu nimic la început. Apoi, treptat, cristalul se lumină din interior. O sclipire vagă. Flagg îl atinse din nou cu vârful degetelor. Se încălzise.

— Arată-mi-l pe Peter. Îţi poruncesc. Arată-mi puiul de năpârcă ce mi s-a pus în cale şi planurile lui.

Lumina se făcu mai mare… mai mare… mai mare. Cu ochi strălucitori, cu buzele întredeschise, dezvelindu-şi dinţii, Flagg se aplecă deasupra cristalului. Peter, Ben, Dennis şi Naomi şi-ar fi recunoscut coşmarul, lumina de pe chipul vrăjitorului. Nu era o lumânare.

Cristalul se lumină complet. Flagg vedea în mijlocul lui. Căscă ochii, apoi îi miji, uimit.

Sasha, cu burta mare, la patul unui băieţel. Băieţelul ţinea în mână o tăbliţă. Pe ea se citeau două cuvinte: GOD şi DOG.

Nerăbdător, Flagg îşi trecu mâna deasupra cristalului care emana valuri de căldură.

— Arată-mi ce vreau să ştiu! Îţi poruncesc!

Steatitul se lumină din nou.

Era Peter, jucându-se cu căsuţa de păpuşi a mamei sale, pretinzând că familia din ea era atacată de indieni… sau dragoni… sau de nişte creaturi idioate. Regele Roland stătea într-un colţ, privindu-şi fiul, vrând să i se alăture…

— Pfui! strigă Flagg, trecând iar mâna deasupra rocii. De ce-mi arăţi poveştile astea vechi, fără rost? Trebuie să ştiu cum plănuieşte să evadeze… şi când! Arată-mi! Îţi poruncesc!

Steatitul se încălzea tot mai mult. Dacă nu îl lăsa să se întunece, în curând avea să plesnească. Nu se găseau pe toate drumurile cristale magice. Pe cel din faţa lui îl găsise după treizeci de ani de căutări. Dar

ar fi preferat să-l vadă făcut bucăţi decât să renunţe.

— Îţi poruncesc! repetă el. Cristalul se lumină a treia oară.

Vrăjitorul se aplecă deasupra lui până când începu să lăcrimeze de căldură. Făcu ochii mici, dar îi deschise, şocat.

Peter cobora uşor pe zidul turnului. Sigur era la mijloc vreo vrăjitorie, pentru că, deşi îşi mişca mâinile ca pe-o sfoară, nu se vedea niciuna.

Oare?

Flagg îşi flutură degetele prin faţa ochilor, răcind puţin aerul. O funie? Nu chiar… Dar ceva tot era… subţire ca firul de borangic şi pânza de păianjen… dar rezista sub greutatea lui.

Peter, şopti vrăjitorul. La auzul vocii sale, silueta delicată se uită în jur.

Flagg suflă deasupra cristalului. Lumina din interiorul lui se stinse. Pâlpâi scurt doar în mintea lui Flagg, aşezat în întunericul camerei sale.

Peter evadează. Când? Cristalul îi arătase silueta coborând din turnul rotund noaptea, înconjurat de zăpada fluturată de vânt. Oare chiar în noaptea asta? Mâine? Săptămâna viitoare? Sau…

Flagg se împinse în spate şi se ridică de pe scaun clătinându-se. Scrută bezna din încăperile sale împuţite de la subsol cu priviri de foc.

Sau a evadat deja?

— Destul! Pe toţi zeii care-au fost şi vor fi, *destul!*

Traversă camera întunecată şi smulse o armă uriaşă care atârna de perete. Era grea, dar o mânui cu abilitate. Cu abilitate? Păi, sigur că da! O răsucise de atâtea ori când trăise în Delain ca Bill Hinch, cel mai temut călău din regat. Lama dublă, din oţel anduan forjat, tăiase sute de beregate. Deasupra ei, un glob de fier cu ţepi muiaţi în otravă — ideea călăului.

— DESTUL! strigă Flagg, turbat de furie, frustrat şi speriat.

Papagalul cu două capete, leşinat, scoase un croncănit.

Vrăjitorul îşi luă mantia de pe cuierul de lângă uşă, şi-o aruncă pe umeri şi o închise la gât cu scarabeul din argint.

Destul. De data asta, nimeni n-o să-i mai dea planurile peste cap. Cu siguranţă nu un băiat dezgustător. Roland era mort, Peyna demisionase, nobilii se autoexilaseră. Nimeni nu va plânge după un prinţ mort, mai ales după unul care şi-a ucis tatăl.

„Dacă n-ai evadat încă, prinţule, nici n-ai să mai apuci. Ceva îmi spune că eşti încă în colivie. Dar o parte din tine va pleca în seara asta, îţi jur… cea pe care vreau s-o scot afară de păr.“

Pe coridor, spre Poarta Temniţei, Flagg începu să râdă… un hohot care ar fi înspăimântat şi o statuie.

114

Flagg intuise foarte bine. Când trânti poarta temniţei şi începu să

traverseze piaţa, Peter terminase de verificat funia, dar era tot în camera lui din turn, aşteptând să anunţe paznicul miezul nopţii. Biserica Marilor Zei se dărâmase la unsprezece şi un sfert; steatitul îi arătase lui Flagg ce voia să ştie (veţi fi de acord cu mine că, la început, încercase să-i arate adevărul în două feluri) la doisprezece fără un sfert. Acum, când vrăjitorul traversa piaţa, mai erau doar zece minute până la miezul nopţii.

Poarta temniţei se afla în partea de nord-est a turnului. La sud-vest, exact în diagonală, se găsea Poarta negustorilor ambulanţi. Iar la mijlocul acelei diagonale se înălţa turnul, desigur.

Tocmai când Flagg ieşi pe Poarta Temniţei, Ben, Naomi, Dennis şi Frisky ieşiră pe cealaltă. Se apropiau unii de alţii fără să ştie. Turnul se ridica între ei, dar nu mai bătea vântul şi micul grup de prieteni ar fi trebuit să-l audă pe vrăjitor zdrăngănind cu cizmele pe dalele de piatră, aşa cum el ar fi trebuit să audă scârţâitul slab al unor roţi neunse. Dar cu toţii, inclusiv Frisky (care se apucase iar de vechea ei meserie, aceea de a trage), căzuseră pe gânduri.

Ben şi tovarăşii lui ajunseră primii la turn.

— Acum, începu Ben, să…

În aceeaşi clipă, din partea cealaltă, la nici patruzeci de paşi de locul în care se aflau, Flagg începu să lovească în poarta cu trei zăvoare a gardienilor.

— *Deschideţi*! strigă el. *Deschideţi, în numele regelui!*

— Ce…

Dennis vru să întrebe ceva, dar Naomi îi puse mâna la gură şi îi aruncă lui Ben o privire îngrozită.

115

Glasul vrăjitorului ajunse până la urechile lui Peter, spintecând aerul rece de după furtuna de zăpadă. Destul de slab, dar cât se poate de clar.

Deschideţi, în numele regelui!

„Deschideţi, în numele diavolului“, ai vrut să spui, se gândi prinţul.

Băieţelul curajos devenise un bărbat viteaz, dar, când auzi vocea hârâită şi-şi aminti chipul oval şi ochii injectaţi, întotdeauna ascunşi sub glugă, îi îngheţă sângele în vene şi simţi un nod în gât. I se uscă gura şi limba i se lipi de cerul gurii. I se făcu părul măciucă. Dacă v-a spus cineva că a fi bun şi curajos înseamnă a nu şti ce-i frica, să ştiţi că v-a minţit. Lui Peter nu-i fusese niciodată atât de frică.

„E Flagg. A venit după mine“, gândi prinţul.

Se ridică. În clipa următoare, îl lăsară genunchii şi crezu c-o să cadă cu capul înainte. Venise sfârşitul lumii şi acum bătea la poarta gardienilor.

— Deschideţi! Treziţi-vă, beţivi păduchioşi! Deschide, Beson, jigodie!

„Nu te grăbi, îşi spuse Peter. Dacă te grăbeşti, vei face greşeli şi-o să-i uşurezi munca. Încă nu i-a deschis nimeni. Beson e beat. Era ameţit la cină şi, probabil, paralizat de băutură înainte de a se culca. Flagg nu are cheie, altfel n-ar pierde vremea bătând la poartă. Aşa că ia-o uşurel. Aşa cum ai planificat. El trebuie să intre, apoi să urce scările, trei sute la număr. Încă mai poţi să-l învingi.“

Se duse în dormitor şi smulse cuiele ruginite care ţineau cadrul patului. Acesta căzu. Peter apucă una din barele laterale şi o duse în camera de zi. O măsurase cu atenţie şi ştia că era mai lată decât geamul. Deşi ruginită la suprafaţă, pe dinăuntru era destul de solidă. „Trebuie să fie“, îşi zise. „Ar fi culmea să reziste funia şi să cedeze bara de sprijin.“

Aruncă o privire scurtă pe fereastră. Nu văzu pe nimeni, dar mai devreme, cu puţin înainte ca Flagg să zdrăngăne la poartă, zărise trei siluete traversând piaţa în direcţia turnului. Aşadar Dennis venise cu prietenii lui. O fi şi Ben printre ei? Cine era al treilea? Şi de ce împingeau un cărucior? Dar nu avea timp să răspundă la întrebări.

— *Bestiilor! Deschideţi poarta! În numele regelui! Deschideţi în numele lui Flagg! Deschideţi! Des…*

În liniştea nopţii, Peter auzi cum se trag zăvoarele groase cât încheietura braţului. Bănui că se deschise poarta, dar n-o auzi scârţâind. Liniște…

… apoi un ţipăt înăbuşit.

116

Nefericitul gardian care-i deschise lui Flagg în cele din urmă mai trăi doar trei secunde după ce trase al treilea zăvor. Zări chipul palid, terifiant, şi ochii injectaţi, mantia neagră care flutura în vânt, ca aripile unui corb. Urlă. Securea spintecă aerul. Pe jumătate beat, gardianul ridică privirea exact când lama dublă îi crăpă capul în două.

— Data viitoare când bate cineva în numele regelui, mişcaţi-vă mai repede şi n-o să mai aveţi de curăţat mizeria asta dimineaţa! răcni vrăjitorul.

Apoi, râzând isteric, trase un picior cadavrului şi porni pe coridor, spre scări. Încă nu era nimic pierdut. Se trezise la timp ca să evite pericolul. Ştia.

Simţea..

Deschise o uşă pe partea dreaptă şi ajunse în pasajul principal, care pornea din încăperea în care Peyna împărţise cândva dreptatea. La capăt începeau scările. Se uită în sus, cu obişnuitul lui rânjet fioros.

— *Vin, Peter*! strigă el fericit. Ecoul vocii sale se lovi de pereţi şi urcă scările până la Peter, care se pregătea să lege funia subţire de bara patului. *Vin, dragul meu, ca să fac ce trebuia să fac cu multă, multă vreme în urmă!*

Rânjetul se lăţi şi deveni de-a dreptul monstruos. Un demon care

tocmai ieşise dintr-o groapă urât mirositoare. Ridică toporul; pe faţă îi curgeau, ca lacrimile, stropi din sângele gardianului ucis.

— *Vin, dragă Peter, să te scurtez de cap!*

Flagg răcni şi se năpusti pe scări.

Una. Trei. Şase. Zece.

117

Lui Peter îi tremurau mâinile atât de tare, că nu reuşi să facă nodul pe care-l exersase de atâtea ori. Se desfăcu şi trebui s-o ia de la început.

„Nu-l lăsa să te sperie“, se încuraja prinţul.

Ce prostie! Bineînţeles că se temea îngrozitor. Thomas ar fi fost uluit să ştie că fratelui său îi era frică de Flagg. Numai că Peter ştia să-şi ascundă frica.

„Dacă e să mori, lasă-l pe EL să te omoare! Nu face tu treaba în locul lui“, gândea Peter.

Gândul venea din mintea lui, dar îl rostea vocea mamei sale. Parcă nu-i mai tremurau mâinile aşa de tare. Se calmă şi începu să înnoade frânghia de bară încă o dată.

118

— O *să-ţi atârn capul de şaua calului şi-o să-l port acolo o mie de ani!* Striga Flagg. Sus, tot mai sus, pe scările spiralate. *Ce trofeu frumos o să fie!*

Douăzeci. Treizeci. Patruzeci.

Placheurile cizmelor scoteau scântei din piatră. Ochii îi străluceau ca la nebuni. Râjetul lui otrăvea aerul.

— *PETER, MĂ APROPII!*

Şaptezeci… încă două sute treizeci de trepte.

119

Dacă v-aţi trezit vreodată într-un loc străin în miez de noapte, ştiţi ce înseamnă să fii singur pe întuneric. Acum imaginaţi-vă că vă treziţi într-un coridor secret, privind prin două găuri în camera în care aţi văzut cum a fost omorât tatăl vostru!

Thomas ţipă. Nu-l auzi nimeni (eventual câinii de jos, dar mă îndoiesc, căci erau bătrâni, surzi şi făceau ei înşişi prea multă gălăgie).

În Delain circula o poveste care şi în lumea noastră se zice că e adevărată: dacă eşti somnambul şi te trezeşti înainte de a te întoarce în pat, înnebuneşti.

Se prea poate ca Thomas să fi auzit povestea asta. Astfel, putea dovedi că era o minciună. Trase o spaimă zdravănă şi un ţipăt pe măsură, dar nici pe departe nu-şi pierduse minţile.

De fapt, teama iniţială îi dispăru destul de repede — mai repede decât s-ar fi aşteptat unii dintre voi — şi se uită din nou prin găuri. Poate vi se pare ciudat, dar nu uitaţi că, înainte ca Flagg să vină la rege cu pocalul de vin otrăvit, Thomas petrecuse clipe amuzante în

pasajul secret. Sigur că distracţia era însoţită de un uşor sentiment de vinovăţie, pe lângă cel de apropiere faţă de tatăl său.

Camera lui Roland nu suferise nicio schimbare. Capetele împăiate erau tot acolo. Bonsey, elanul, Craker, râsul, Snapper, ursul alb din Nord. Şi, desigur, dragonul, prin ochii căruia privea acum. Arcul şi săgeata lui Roland, Moartea-duşmanului, se încrucişau deasupra lui.

Bonsey, Craker, Snapper…

„Nu le-am uitat numele, se minună Thomas. Nici pe tine nu te-am uitat, tată. Aş vrea să fii în viaţă şi să fie Peter liber, chiar dacă n-ar mai şti nimeni că trăiesc şi eu pe lume. Cel puţin aş dormi liniştit noaptea."

O parte din mobilier era acoperit cu cearşafuri albe. Şemineul era rece şi întunecat, dar cineva adusese lemne pentru foc. Până şi haina veche a lui Roland era acolo, agăţată de cuier, pe uşa de la baie. Da, şemineul era rece, dar nu era nevoie decât o scânteie ca să se aprindă lemnele şi să se pună pe trosnit şi încălzit. Camera voia ca numai tatăl lui să o locuiască.

Dintr-odată, Thomas simţi în el o dorinţă neobişnuită, bizară. Voia să meargă în cameră. Să aprindă focul. Să-şi pună haina tatălui său. Să bea din miedul lui, chiar dacă se acrise. Îşi zise că acolo ar putea să doarmă liniştit.

Pe chip i se ivi un surâs obosit. Se hotărî să-şi îndeplinească dorinţa. Nu se temea de stafia tatălui său. Chiar spera să-l viziteze. Dacă l-ar fi vizitat, i-ar fi spus ceva.

I-ar fi spus că-i pare rău.

120

— *VIN, PETER*! urla Flagg, rânjind întruna. Mirosea a sânge şi nenorocire. Ochii îi luau foc. Securea şuiera deasupra capului său. Ultimii stropi de sânge de pe lamă ajunseră pe pereţi.

— *VIN ACUM! VIN SĂ-ŢI IAU CAPUL!*

Sus, în spirală, sus, tot mai sus. Un diavol obsedat de omor.

O sută. O sută douăzeci şi cinci.

121

— Mai repede, îi îndemnă Ben Staad pe Dennis şi Naomi, gâfâind.

Temperatura scăzuse din nou, dar toţi trei erau transpiraţi. Şi de efort, dar mai ales de frică. Îl auzeau pe Flagg răcnind. Şi Frisky, căţeluşa curajoasă, se temea. Rămase în urmă şi se aşeză pe labele din spate, scheunând.

122

— *VIN, TICĂLOS MIC CE EŞTI! Mă apropii…*

Glasul, slăbit, îşi pierduse ecoul.

— *VIN SĂ FAC CE-AR FI TREBUIT SĂ FAC DE MULTĂ, FOARTE MULTĂ VREME!*

Lamele gemene spintecau aerul cu şuierături.

123

De data asta, nodul ţinu.

„Zeii să mă ajute“, se rugă Peter şi întoarse capul pentru ultima oară spre direcţia din care se auzeau răcnetele lui Flagg. „Zeii să mă ajute!“

Peter scoase un picior pe fereastră. Era călare pe pervaz ca pe iapa lui, Peony. Un picior i se proptea de podeaua camerei de zi, celălalt atârna în gol. Ţinea în poală funia făcută colac şi bara de la pat. Dădu drumul funiei şi se uită cum se desfăşoară. Se încâlci şi se opri la jumătatea distanţei. Trebui s-o scuture de mai multe ori, ca pe-o undiţă, ca s-o descâlcească.

Rostind o ultimă rugăciune, apucă bara de fier şi o propti de fereastră. Funia era legată de mijlocul ei. Peter strecură afară şi celălalt picior şi se răsuci din talie, ţinându-se zdravăn de bară cu ambele mâini. Rămase numai cu şezutul pe pervaz. Se întoarse ca să atingă pervazul rece cu burta. Picioarele îi atârnau în aer. Bara era fixată bine, transversal pe fereastră.

Luă o mână de pe bară şi prinse funia subţire, din şerveţele. O clipă, rămase pe loc, înfiorat.

Pe urmă închise ochii şi luă şi cealaltă mână de pe bară. Se lăsă pe funie cu toată greutatea. Era hotărât. Viaţa lui depindea de firele furate şi ţesute din şerveţele. Începu să coboare.

124

— *VIN…*

Două sute.

— *VIN SĂ-ŢI IAU CAPUL…*

Două sute cincizeci.

— *PRINŢUL MEU DRAG!*

Două sute şaptezeci şi cinci.

125

Ben, Dennis şi Naomi îl zăriră pe Peter — o siluetă neagră pe zidul curbat al turnului — mult deasupra capetelor lor, la o distanţă care-ar fi pus la îndoială curajul celui mai curajos acrobat.

— Mai repede, îi îndemnă Ben, gâfâind, aproape gemând. Pentru vieţile voastre… şi *a lui!*

Începură să scoată lucrurile din cărucior. Ca să fiu sincer, nu mai aveau altceva de făcut.

126

Flagg urca pe trepte ca un turbat. Gluga îi căzuse pe spate, iar pletele dezordonate îi mângâiau sprâncenele de ceară.

Mai e puţin. Mai e puţin.

127

Vântul bătea mai slab, dar foarte rece. Îi biciuia lui Peter obrajii şi mâinile neacoperite, amorţindu-le. Cobora încet, calculat. Dacă nu-şi controla fiecare mişcare, cădea. Blocurile de piatră lipite cu mortar

alunecau în sus. În curând, i se păru că stă pe loc şi se mişcă turnul. Gâfâia. Zăpada rece îl lovea peste faţă. Dacă îi amorţeau mâinile mai tare, nu mai putea prinde funia atât de subţire.

Oare ce distanţă străbătuse?

Nu-ndrăznea să se uite în jos.

Deasupra lui, câteva dintre firele ţesute cu măiestria femeii care ţese un covoraş începură să se desfacă. Spre binele lui, nu le observă. Rezistenţa la rupere se apropia de punctul maxim.

128

— Mai repede, regele meu! şopti Dennis.

Cei trei goliseră căruciorul. Nu le rămânea decât să se uite la Peter cum coboară. Ajunsese la jumătatea drumului.

— E atât de sus, mormăi Naomi. Să nu cumva să cadă…

— De va cădea, va muri, spuse Ben pe un ton sec, decisiv, care-i amuţi pe ceilalţi.

129

Flagg ajunse în capul scărilor şi începu să alerge pe coridor. Respira cu mare greutate şi-i curgea sudoare pe faţă, dar nu-şi şterse rânjetul monstruos de pe chip.

Puse jos securea şi trase primul din cele trei zăvoare de la uşa lui Peter. Îl trase şi pe al doilea, apoi se opri. N-ar fi înţelept din partea lui să dea năvală înăuntru, n-ar fi deloc înţelept. Poate că păsărica tocmai zbura din colivie, dar poate că stătea lângă uşă, gata să-l pocnească în moalele capului.

Când deschise vizeta şi văzu bara proptită transversal de fereastră, scoase un răcnet.

— Nu-i aşa simplu, păsărico! Hai să vedem dacă ştii să zbori fără funie, vrei?

Flagg trase şi al treilea zăvor şi se năpusti înăuntru, cu securea deasupra capului. Aruncă o privire scurtă pe fereastră şi-şi recăpătă rânjetul. Se hotărî să nu taie funia.

130

Jos, tot mai jos. Muşchii lui Peter tremurau de efort. Avea gura uscată. Niciodată nu-i fusese atât de sete. Coborârea nu se mai termina. Îl fulgeră un gând înfricoşător: n-o să mai apuce să bea apă. O să moară. Nu numai atât. O să moară însetat. Setea era cel mai greu de suportat acum.

Tot nu îndrăznea să privească în jos, dar simţi un impuls irezistibil — puternic, ca dorinţa fratelui său de a merge în camera tatălui lor — să privească *în sus.* Cedă şi ridică ochii. La vreo şaizeci de metri deasupra, zări rânjetul criminal al lui Flagg.

— Bună, păsărica mea! îi strigă vrăjitorul cu glas vesel. Am adus o secure, dar nu cred c-o să mă folosesc de ea. Am pus-o deoparte, vezi?

Vrăjitorul flutură din mâini.

Toată puterea lui Peter i se scurse din corp la simpla vedere a lui Flagg. Se concentră să reziste. Nu mai simţea funia, ştia că se ţine de ea doar pentru că o vedea ieşindu-i din pumni. Aerul rece îi ustura gâtul din cauza respiraţiei sacadate.

Acum se uită în jos… şi văzu trei feţe albe, îndreptate spre el. Erau trei cercuri foarte mici. Nu era la şapte metri de dalele îngheţate, nici la paisprezece, ci la *treizeci.* Atârna cam pe unde se află etajul al patrulea dintr-o clădire de-a noastră.

Încercă să se mişte, dar nu fu în stare. Ar fi însemnat să cadă. Aşa că rămase agăţat în aer, lângă zid. Fulgi mici şi reci îl biciuiau peste faţă. De sus, din închisoarea lui, auzi hohotul lui Flagg.

131

— De ce nu se mişcă? începu să plângă Naomi şi-l prinse pe Ben de umăr. Purta mănuşi cu un deget. Nu-şi putea lua ochii de la silueta răsucită a lui Peter. După cum atârna, semăna cu cadavrul unui spânzurat. Ce-a păţit?

— Nu…

Hohotul lui Flagg se întrerupse.

— Cine-i acolo? strigă el cu glas de tunet, apocaliptic. Răspunde, dacă vrei să mai ai capul pe umeri? *Cine-i acolo?*

Frisky scheună şi se lipi de Naomi.

— Vai de mine, ai făcut-o lată! spuse Dennis. Ce ne facem, Ben?

— Aşteptăm. Iar dacă vrăjitorul coboară, ne batem cu el. Aşteptăm să vedem ce se întâmplă. Ne…

Nu trebuiră să aştepte deloc, pentru că, în următoarele secunde, se încheiară nu toate grijile lor, dar cele mai multe.

132

Flagg văzu cât de subţire şi de albă era funia lui Peter şi înţelese totul imediat. Şerveţelele şi căsuţa de păpuşi… Ar fi trebuit să-şi dea seama cum avea de gând Peter să evadeze. Îi scăpaseră indiciile aflate chiar sub nasul lui. Dar… mai văzu ceva: fire răzleţe ieşind pe ici, pe colo, din funia încordată care începea să cedeze.

Ar fi putut răsuci bara de care se proptea. Peter ar fi căzut şi poate că bara i-ar fi zdrobit capul când ar fi lovit pământul. Ar fi putut ridica securea şi tăia frânghia delicată.

Dar preferă să lase lucrurile să curgă de la sine. Aşa se şi întâmplă, imediat ce le comandă celor de jos să-şi spună numele.

Rezistenţa la rupere atinse punctul maxim. Funia plesni ca o coardă de lăută întinsă prea tare.

— Adio, păsărico! strigă Flagg, în culmea fericirii, aplecându-se ca să-l vadă pe Peter cum cade. Râdea. Ad…

Se opri la mijlocul cuvântului şi făcu ochii mari, ca atunci când văzuse silueta prinţului în cristal. Scoase un răcnet de furie şi trezi toată suflarea din Delain, care nu se sinchisise când se dărâmase

Biserica Marilor Zei.

133

Peter auzi funia plesnind.

Vântul îi biciuia obrajii. Încercă să se pregătească pentru căderea iminentă. Dacă nu murea imediat, durerea va fi insuportabilă.

În secunda următoare, căzu pe stratul gros de şerveţele regeşti, cele puse de prietenii lui din căruciorul furat, tras de Frisky prin piaţă. Şerveţelele din care Ben, Dennis şi Naomi făcuseră în grabă o saltea. Semăna cu o căpiţă de fân dată cu var, dar nimeni nu ştie sigur cât de groasă era grămada aceea salvatoare, căci fiecare din cei patru avea varianta lui. Poate că Peter ştia cel mai bine, pentru că el căzu exact în mijlocul ei: cel puţin şase metri, iar eu înclin să cred că nu se înşela.

134

Aşadar ateriză în picioare, exact în mijloc, unde făcu o gaură. Pe urmă căzu pe spate şi nu se mai mişcă. Ben îl auzi pe Flagg răcnind ca un turbat. *„Nu-i nevoie să urli,* se gândi el, *n-o să mai ai nicio problemă. A murit, în ciuda străduaniilor noastre. “*

Apoi Peter se ridică în capul oaselor. Era ameţit, dar viu. În ciuda lui Flagg, a santinelelor care ar fi putut năvăli spre ei în orice clipă, Ben Staad scoase un chiuit. Un simbol al triumfului. O luă pe Naomi în braţe şi o sărută.

— *Ura! Strigă şi Dennis, zâmbind buimac. Ura pentru rege!*

Flagg începu să urle iarăşi de acolo de sus. Parcă ţipa o pasăre rămasă fără pradă. Chiuitul, uralele şi sărutările încetară imediat.

— *Osă plătiţi cu viaţa!* Flagg era nebun de furie. O *să rămâneţi cu toţii fără cap! Gărzi, la turn, imediat! La turn! A evadat ucigaşul regelui Roland! Omorâţi-l pe criminal! Omorâţi-i pe bandiţii lui! Omorâţi-i pe toţi!*

La ferestrele castelului care înconjura piaţa se aprinse pe rând lumina. Zdrăngănitul săbiilor scoase din teacă şi al paşilor de soldaţi se auzi din două părţi.

— *Omorâţi-l pe prinţ*! răcnea vrăjitorul din vârful turnului. *Omorâţi-i pe bandiţii lui! Omorâţi-i pe toţi!*

Peter încercă să se ridice, ameţi şi căzu înapoi. O voce interioară îi striga disperată că trebuie să se ridice imediat, că trebuie să fugă împreună cu prietenii lui, altfel vor fi uciși. Însă o altă voce se încăpăţâna să-i spună că e mort sau grav rănit, că totul nu era decât un vis în mintea lui muribundă. Se pare că aterizase pe un pat de şerveţele, chiar şerveţelele la care se gândise în ultimii cinci ani. Nu era asta un vis?

Degetele puternice ale lui Ben îl strânseră de braţ. Atunci înţelese că visul era, de fapt, realitate.

— Peter, te simţi bine? Te simţi bine?

— N-am absolut nimic. Trebuie să fugim de aici.

— *Regele meu,* strigă Dennis, căzând în genunchi în faţa lui Peter, cu

zâmbetul său prostesc. *Îţi jur credinţă pe viaţă! Îţi jur…*

— Lasă că juri mai târziu, râse Peter. Îl ridică în picioare, aşa cum Ben îl ridicase pe el mai devreme. Hai s-o ştergem de-aici!

— Pe care poartă? întrebă Ben. Ştia, ca şi Peter, că Flagg cobora deja scările. Vin din toate părţile, din câte aud eu.

Ca s-o spun pe-a dreaptă, lui Ben îi era totuna pe ce poartă ies, oricum se vor bate şi, la sfârşit, vor muri, credea el. Însă Peter, cât de ameţit, ştia perfect unde voia să ajungă.

— Poarta de apus! Repede! Fugiţi!

O luară toţi la goană, cu Frisky pe urmele lor.

135

La cincizeci de metri de poarta de apus, se întâlniră cu o ceată de şapte soldaţi somnoroşi şi buimaci. Cei mai mulţi se adăpostiseră de furtună la căldura bucătăriilor inferioare din castel, bând mied şi strigând unul către altul că vor avea ce povesti nepoţilor. Nu ştiau încă nici jumătate din povestea care se pregătea pentru urmaşii lor. „Şeful“ acestora era un tânăr de numai douăzeci de ani, cu grad de şoim (caporalul din lumea noastră, cred). Nu băuse nimic şi era destul de treaz. În plus, voia să-şi facă datoria.

— Opriţi-vă, în numele regelui! strigă el când văzu grupul mic fugind către ceata lor mai mare. Încercă să aibă un glas puternic, de tunet. Dar eu, ca povestitor, trebuie să vă spun adevărul: să ştiţi că era mai degrabă un chiţăit.

Peter nu era înarmat, bineînţeles, dar Ben şi Naomi aveau săbii scurte, iar Dennis pumnalul lui ruginit. Toţi făcură zid în faţa lui. Ben şi Naomi duseră mâna la plăselele săbiilor. Dennis îşi scosese deja arma.

— Staţi! strigă Peter şi ăsta da, glas de tunet. Nu scoateţi sabia!

Ben îl privi şocat.

Peter făcu un pas în faţa lor. Îi strălucea luna în ochi, iar barba îi flutura în vânt. Era îmbrăcat în haine de deţinut, dar pe chip i se citeau trăsăturile regeşti.

— Ne-ai spus să ne oprim în numele regelui. Se apropie calm de şoim până când ajunse la câţiva centimetri de el. Acesta se dădu înapoi, deşi el avea sabie, iar Peter, nu. Şoimule, *eu sunt regele.*

Tânărul soldat îşi linse buzele. Se uită în jur, la oamenii săi.

— Dar… Tu…

— Cum te cheamă?

Garda căscă gura, uluită. L-ar fi putut ucide pe Peter într-o secundă, dar nu era în stare decât să caşte gura, ca peştele pe uscat.

— Numele tău, şoimule?

— Stăpâne… Adică… prizonier… Eu… Tânărul se mai bâlbâi o dată, apoi spuse neputincios: Galen.

— Ştii cine sunt, Galen?

— Da, bolborosi un soldat. Ştim cine eşti, *ucigaşule!*

— Nu mi-am ucis tatăl, spuse Peter calm. Vrăjitorul regelui a făcut-o. E pe urmele noastre şi vă sfătuiesc, din toată inima vă sfătuiesc, să vă feriţi din calea lui. N-o să mai aducă necazuri în Delain. Vă promit, în numele tatălui meu. Dar acum trebuie să mă lăsaţi să trec.

Se aşternu o linişte grea. Galen ţinea sabia de parcă se pregătea să-l omoare pe Peter. Acesta nici nu clipi. Era dator zeilor, ca toţi bărbaţii şi femeile din lume, cu o moarte din clipa în care ieşise din pântecele mamei sale. Dacă trebuia să-şi plătească datoria acum, aşa să fie. Dar era regele cel adevărat, nu un uzurpator, şi nu avea de gând să fugă, să se dea la o parte sau să-i lase pe prietenii lui să-l rănească pe tânărul din faţa sa.

Sabia lui Galen se clătină, apoi căzu pe dalele îngheţate.

— Lăsaţi-i să treacă, le spuse el soldaţilor. Criminal sau nu, e de neam regesc şi nu mă pun în calea lui, ca să nu mă afund în nisipul mişcător ar regilor şi reginelor.

— Ai avut o mamă înţeleaptă, şoimule, spuse Ben Staad.

— Da, lasă-l să treacă, se auzi altă voce, pe neaşteptate. Pe zei, nu pot să ridic sabia la unul care… după cum se uită, mi-ar lua foc mâna când l-aş străpunge.

— N-o să te uit, promise Peter, apoi îşi privi prietenii. Acum veniţi după mine, repede! Ştiu ce am nevoie şi unde anume se află.

În clipa aceea apăru Flagg, ieşit din turn. Noaptea răsună atât de tare de răcnetul lui, încât tinerele gărzile se înfricoşară. Se dădură înapoi, se răsuciră şi-o luară la goană, împrăştiindu-se în cele patru zări.

— Spre poarta de apus! Veniţi după mine, le porunci Peter prietenilor săi.

136

Flagg fugea cum nu mai fugise niciodată până atunci. Presimţea ruinarea planurilor sale în ultima clipă. Nu trebuia să permită aşa ceva! Ştia la fel de bine ca Peter cum se va termina totul.

Trecu pe lângă soldaţii cuprinşi de panică, fără să le arunce o privire. Aceştia oftară uşuraţi, crezând că scăpaseră nevăzuţi. Dar Flagg îi văzu pe toţi; şi-i însemnă în minte pe fiecare. După moartea lui Peter, o să decoreze zidurile turnului cu capetele lor un an şi o zi. În ceea ce-l priveşte pe puştiul ăla, pe şeful lor, mai întâi o să moară de durere în temniţă.

Alergă pe sub arcada porţii de apus, traversă Galeria Principală de Apus şi pătrunse în castel. Oamenii adormiţi, ieşiţi în cămaşă de noapte să vadă ce se întâmplă, se retraseră imediat ce-i văzură chipul palid, ridicând degetul mare şi cel mic ca să alunge diavolul. Căci Flagg arăta acum exact ce era el: un diavol. Vrăjitorul sări peste balustrada primului şir de trepte care-i ieşi în cale, ateriză în picioare

(scotea scântei din călcâiele cizmelor, roşii ca ochii râsului) şi fugi în continuare.

Spre camerele lui Roland.

137

— Medalionul. Mai ai medalionul pe care ţi l-am aruncat? îl întrebă Peter pe Dennis gâfâind, în timp ce alergau.

Dennis duse mâna la gât, simţi inima de aur — cu vârful înroşit de sângele lui Peter — şi-i făcu semn din cap.

— Dă-mi-l.

Dennis îl ascultă. Peter nu şi-l puse la gât, ci îl prinse în pumn. Inima tresărea şi se răsucea în timp ce el alerga, reflectându-se în sclipiri roşietice pe sfeşnicele din pereţi.

— Mai e puţin, prieteni, îi încurajă el, cu respiraţia tăiată.

După ce trecură de un colţ, Peter zări uşa care ducea în camerele tatălui său. Acolo îl văzuse pe Roland ultima oară. Fusese un rege răspunzător de viaţa şi bunăstarea a mii de supuşi; dar fusese şi un om bătrân, recunoscător pentru un pahar de vin şi câteva minute petrecute cu fiul său. Acolo se va sfârşi totul.

Odată ca niciodată, Roland omorâse un dragon cu o săgeată numită Moartea-duşmanului.

„Acum, îşi zise Peter, simţind cum îi pulsează sângele în tâmple şi cum inima îi bate să-i spargă pieptul, trebuie să încerc să omor un alt dragon, mult mai periculos, cu aceeaşi săgeată."

138

Thomas aprinse focul, se îmbrăcă cu haina tatălui său răposat şi trase scaunul acestuia lângă foc. Simţea că nu peste mult timp va cădea într-un somn adânc şi se bucura. Dar, cum stătea acolo şi dădea din cap ca o bufniţă, privind flăcările reflectate în ochii de sticlă ai trofeelor, îşi zise că mai voia două lucruri. Două lucruri sfinte, pe care n-ar fi îndrăznit să pună mâna cât trăia tatăl său. Dar Roland era mort, aşa că Thomas mai luă un scaun, se urcă pe el şi luă de pe perete, de deasupra dragonului, arcul şi săgeata. Se uită direct în ochii de chihlimbar ai animalului. Văzuse atâtea prin ei, dar acum că se uita *la* ei, nu-şi zări decât faţa palidă, ca a unui prizonier care priveşte afară din celula sa.

Toate obiectele din cameră erau reci (focul o să mai încălzească atmosfera, dar trebuia să treacă ceva vreme), numai săgeata era caldă. Îşi aminti o poveste auzită în copilărie: arma care a omorât un dragon îi va păstra mereu căldura. „Se pare că e adevărat", îşi spuse Thomas adormit. Nu era nimic înspăimântător în căldura săgeţii, dimpotrivă, îi aducea alinare. Se aşeză, într-o mână cu arcul, în cealaltă cu Moartea-duşmanului. Nici prin cap nu-i trecea că fratele său venea după ele şi că Flagg — cel care a hotărât cândva venirea sa pe lume, gardianul vieţii sale — venea după el, suflându-i foc în ceafă.

139

Thomas nu se întrebă ce-ar fi făcut dacă ar fi găsit închisă uşa camerei lui Roland. Nici Peter, pentru că înainte nu se încuia niciodată.

Peter nu avu decât să tragă zăvorul. Năvăli înăuntru, cu ceilalţi pe urme. Frisky lătra, agitată; i se ridicase blana pe trup. Sunt convins că înţelegea foarte bine ce se întâmplă. Se apropia ceva ce semăna cu aburii otrăvitori care-i omorau pe minerii din Baronia de Răsărit, dacă se afundau prea mult în tuneluri. S-ar fi luptat cu stăpânul acelui miros, ar fi murit chiar în luptă. Dacă ar fi putut vorbi, le-ar fi spus că acela nu era miros de om, ci de monstru, creatura oribilă care venea după ei.

— Peter, ce…

Ben nu-şi termină întrebarea, căci Peter nu-l luă în seamă. Ştia ce-i trebuia. Traversă repede camera, deşi îl dureau picioarele şi-i tremurau, se uită deasupra capului de dragon şi întinse mâna după arc şi săgeată. Se opri cu ea în aer.

Obiectele dispăruseră.

Dennis, ultimul intrat, închise uşa şi trase zăvorul. Un pumn zdravăn bătea în ea. Lemnul solid, întărit cu fier, bubuia.

Peter se uită peste umăr cu ochi speriaţi. Dennis şi Naomi se dădură înapoi, crispaţi. Frisky stătea în faţa stăpânei şi mârâia.

— *Lăsaţi-mă să intru*! răcni Flagg. *Lăsaţi-mă să trec de uşa asta!*

— Peter! strigă Ben şi-şi scoase sabia.

— *Stai deoparte! Dacă ţineţi la viaţa voastră, staţi deoparte!*

Se dădură înapoi exact când Flagg, cu pumnul acum devenit o flamă albastră, lovi iar în uşă. Zăvorul, balamalele şi barele de fier susţinătoare cedară cu o bubuitură ca de tun. Printre crăpături se zăreau scântei albastre. Apoi lemnul se rupse. Săriră aşchii în toate părţile. Uşa rezistă încă o secundă, apoi căzu în cameră.

Flagg stătea pe coridor. Gluga îi alunecase pe spate, scoţându-i la lumină chipul palid ca moartea. Buzele îi dezveliră dinţii. Ochii îi luceau ca doi tăciuni.

Ţinea în mână securea grea, de călău.

Păşi în cameră după un minut. Se uită la stânga şi-l văzu pe Dennis. Se uită la dreapta şi-i văzu pe Ben, Naomi şi pe Frisky, mârâind la picioarele fetei. Şi-i însemnă pe toţi în minte… pentru viitor, apoi îi neglijă. Nu se mai uită decât la Peter.

— Ai căzut, dar n-ai murit, îi spuse el. Îţi închipui că te-a ajutat vreun zeu. Dar îţi spun că ei, zeii mei, te-au salvat, ca să te prind. Roagă-te la zeul tău, acum că inima o să-ţi crape în două în piept. Cazi în genunchi şi roagă-te, căci, să ştii, moartea de mâna mea e mult mai grea decât îţi poţi închipui.

Peter rămase pe loc, între Flagg şi scaunul tatălui său, pe care stătea

Thomas, încă neobservat de nimeni. Îi înfruntă privirea infernală fără nicio tresărire. Vrăjitorul păru să tresară el, dar în cele din urmă scoase rânjetul lui neomenesc.

— Tu şi prietenii tăi mi-aţi făcut mari necazuri, prinţule, şopti vrăjitorul. Mari de tot. De mult ar fi trebuit să pun capăt vieţii tale mizerabile. Dar acum se vor sfârşi toate necazurile.

— Te cunosc, replică Peter. Deşi nu avea nicio armă, vorbea ferm şi îndrăzneţ. Cred că şi tata te-a cunoscut, deşi era slăbit. Acum îmi preiau calitatea de rege şi *te comand eu pe tine, diavole!*

Peter se înfăţişa în toată splendoarea lui de bărbat viteaz. Flăcările din cămin îi jucau în priviri. Era cu adevărat rege.

— *Dispari din acest regat! Pleacă de-aici o dată pentru totdeauna! Te gonesc. DISPARI!*

Ultimele cuvinte le rosti cu un glas de tunet, care nu era numai al lui, ci al tuturor regilor şi reginelor care domniseră odată în Delain, începând din vremea când castelul fusese doar o mână de colibe de pământ, când oamenii se adunau în jurul focului, îngroziţi de urletele lupilor, când monştrii îi devorau lacomi şi răcneau în Pădurile Vremilor Apuse.

Flagg tresări din nou… gata să se facă mic. Dar făcu un pas în faţă, şi încă unul, cu securea ridicată în mâna stângă.

— O să comanzi cât vrei pe lumea cealaltă, şopti el. Evadând, mi-ai făcut jocul. Dacă m-aş fi gândit eu la asta, ţi-aş fi înscenat chiar eu evadarea! O, Peter, capul tău se va rostogoli în foc şi eu o să simt mirosul părului tău ars înainte să-ţi dai seama că eşti mort. O să arzi cum a ars şi tatăl tău… Iar eu o să primesc o medalie în piaţă! Nu ţi-ai omorât tu propriul tată, ca să-i iei coroana?

— Tu l-ai omorât.

— Eu? Eu?

Flagg râse, apoi redeveni serios.

— Ţi-ai pierdut minţile în turn, copile. Dar să zicem — *să zicem* — că eu l-am omorât. Cine o să te creadă când spui asta?

Peter încă avea în pumnul drept lanţul medalionului. Întinse mâna şi-l lăsă să atârne, să se reflecte, roşiatic, pe pereţi, ca un ceasornic folosit de magicieni pentru hipnoză. La vederea lui, Flagg făcu ochi mari. *L-a recunoscut! Pe toţi zeii, l-a recunoscut,* îşi zise Peter.

— L-ai omorât pe tata. N-a fost prima oară când ai întors lucrurile în favoarea ta. Ai uitat, nu-i aşa? O citesc în ochii tăi. Când Leven Valera s-a ridicat împotriva ta pe vremea lui Alan al II-lea, soţia lui a fost găsită moartă în pat. Otrăvită.

Toate dovezile l-au acuzat pe Valera… aşa cum, în cazul meu, m-au acuzat *pe mine.*

— Unde-ai găsit medalionul, ticălos mic ce eşti? întrebă Flagg, mut de uimire.

Naomi rămase cu gura căscată.

— Da, ai uitat, repetă Peter. Cred că, mai devreme sau mai târziu, creaturile oribile ca tine încep să se repete, pentru că nu ştiu decât foarte puţine trucuri. După o vreme, cineva tot le descoperă adevărata faţă. Şi tocmai acest lucru ne salvează pe noi, oamenii, întotdeauna.

Medalionul se clătina în lumina focului.

— Cine-o să mă creadă, întrebi? Mulţi. Şi dacă n-o să creadă altceva, tot o să-şi dea seama că eşti atât de bătrân cum te bănuiesc ei demult în sufletul lor, monstrule.

— Dă-mi medalionul!

— Ai ucis-o pe Eleanor Valera şi l-ai ucis pe tatăl meu.

— Da, eu i-am dus vinul, recunoscu Flagg. Privirile îi ardeau. Şi am râs când i s-au aprins măruntaiele. Am râs şi mai tare când ai fost dus pe scări sus, în turn. Dar toţi cei de-aici care mi-au auzit vorbele o să moară în curând. Nu m-a văzut nimeni aducând vin în camera asta. Numai pe tine te-au văzut!

Atunci, din spatele lui Peter, se auzi o voce firavă, atât de slabă, că de-abia se auzea. Tremura. Dar îi lăsă pe toţi, şi pe Flagg, muţi de uimire.

— Te-a mai văzut cineva, rosti Thomas, fratele lui Peter, din scaunul adânc al tatălui său. Eu te-am văzut, vrăjitorule.

140

Peter se trase la o parte şi se întoarse pe jumătate, cu mâna în care ţinea medalionul întinsă.

Thomas! Ar fi vrut el să spună, dar nu fu în stare să vorbească, atât de şocat era de schimbările prin care trecuse fratele său. Se îngrăşase şi îmbătrânise. Dintre ei, el semănase întotdeauna mai bine cu Roland, iar acum asemănarea era şi mai stranie.

Thomas! Încercă el să rostească a doua oară, când văzu de ce arcul şi săgeata nu erau la locul lor, deasupra dragonului. Fratele său fixase deja săgeata în arc.

Atunci se năpusti Flagg spre Peter, cu securea deasupra capului.

141

Nu scoase un răcnet de furie, ci de groază.

Se schimbă la faţă. I se făcu părul măciucă. Îi tremura gura. Peter fusese uimit de asemănarea cu Roland, dar îşi cunoştea fratele; pe Flagg îl înşelaseră dansul flăcărilor şi umbrele aruncate de braţele scaunului în care stătea Thomas.

Uită de Peter. El se năpusti cu toporul spre silueta din scaun. Îl omorâse o dată pe bătrân cu otravă, şi uite că acum îl avea în faţa ochilor, cu haina lui puturoasă, îmbibată de mied, cu arcul şi săgeata în mână, privindu-l pe el, pe Flagg, cu ochi sălbatici, acuzatori.

— Stafie! urlă el. Stafie sau demon din iad, nu-mi pasă! Te-am omorât o dată! Pot să te omor şi a doua oară! Aaa…

Thomas fusese dintotdeauna un arcaş excelent. Rareori vâna, dar mersese de multe ori pe terenul de trageri în anii de închisoare ai lui Peter. Beat sau treaz, avea ochii buni ai tatălui său. Şi arcul lui era bun, dar nu trăgea cu el ca şi cu cel pe care-l ţinea acum în mână — uşor şi flexibil, dar puternic. O armă mare, de doi metri de la un capăt la celălalt, dar desăvârşită. Nu avusese destul spaţiu să se desfăşoare pe scaun, dar trase săgeată grea fără niciun fel de efort.

Moartea-duşmanului era cea mai mare săgeată din lume, din lemn tare, cu pene din aripă de vultur anduan, cu vârf de oţel. Se încălzise în strânsoarea arcului. Îi simţea căldura pe faţă. Parcă era în faţa unui cuptor încins.

— Mi-ai spus numai minciuni, vrăjitorule, rosti Thomas calm şi trase.

Săgeata ţâşni din arc, Traversă camera şi trecu exact prin mijlocul medalionului lui Leven Valera, care atârna în mâna întinsă a lui Peter. Lanţul se rupse şi căzu cu un sunet delicat.

Aşa cum v-am spus, din noaptea petrecută în pădurea nordică, unde soldaţii pe care îi comanda îşi ridicaseră tabăra în urma expediţiei zadarnice în căutarea exilaţilor, Flagg era bântuit de un coşmar pe care nu şi-l amintea. Se trezea întotdeauna cu mâna acoperindu-i ochiul stâng, de parcă ar fi fost rănit. Ochiul îl ardea câteva minute după trezire, deşi nu era nimic în neregulă cu el.

Săgeata lui Roland, cu medalionul lui Valera în vârf, străbătu camera lui Roland şi se opri direct în ochiul stâng al vrăjitorului.

Flagg urlă. Scăpă din mâini securea cu lamă dublă. Mânerul armei pătate de sânge se sparse când căzu pe podea. Vrăjitorul se clătină, fixându-l pe Thomas cu ochiul drept. În locul celuilalt apăru o inimă din aur din vârful căreia se scurgea sângele lui Peter. Iar din marginile ei picura un lichid negru — sigur nu sânge.

Flagg urlă încă o dată, căzu în genunchi…

… şi se făcu dintr-odată nevăzut.

Peter se holbă de mirare. Ben Staad chicoti. O secundă, hainele vrăjitorului îi păstrară forma; o secundă, săgeata atârnă în aer, cu inima spartă agăţată de ea. Apoi hainele se boţiră şi Moartea-duşmanului căzu cu zgomot la podea.

Vârful de oţel fumega aşa cum fumegase cu ani în urmă, când o smulsese Roland din gâtul dragonului. Medalionul luci scurt. Forma lui se întipărise pentru totdeauna în pietrele pe care căzu după dispariţia vrăjitorului.

Peter se întoarse spre fratele său.

Thomas nu se mai putu stăpâni. Nu mai semăna cu Roland, ci cu un copilaş speriat şi foarte obosit.

— Peter, îmi pare rău, spuse el şi începu să plângă. Mai rău decât îţi închipui. Cred că o să mă omori acum, căci o merit, ştiu. Dar înainte

de a mă omorî, vreau să-ţi spun ceva: am plătit. Da, am plătit. Am plătit cu vârf şi îndesat. Acum poţi să-mi iei viaţa, dacă vrei.

Thomas ridică gâtul şi închise ochii. Peter se apropie de el. Ceilalţi nici nu îndrăzneau să respire. Se uitau la ei cu ochi mari şi rotunzi.

Peter îl ridică încet pe fratele său de pe scaun şi-l îmbrăţişă.

Îl ţinu la pieptul lui până se încheie furtuna de lacrimi. Apoi îi spuse că-l iubeşte şi-l va iubi întotdeauna. Plânseră amândoi sub capul dragonului, cu arcul tatălui lor la picioare. La un moment dat, ceilalţi ieşiră pe furiş din cameră şi-i lăsară singuri.

142

Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi?

Nu. Nimeni nu trăieşte aşa, în ciuda poveştilor. Au avut şi zile bune, ca voi, şi zile rele, tot ca voi. Au triumfat, ca voi, şi au fost înfrânţi, tot ca voi. Uneori li se făcea ruşine de ei înşişi, ştiind că nu făcuseră tot ce le stătea în puteri. Alteori stăteau acolo unde îi aşeza Zeul lor. Vreau să spun că au trăit cât de bine au putut, unii mai mult decât alţii. Dar au trăit fericiţi şi curajoşi. Îi iubesc pe toţi şi nu mi-e ruşine de dragostea mea.

Thomas şi Peter s-au dus împreună la marele judecător al regatului, iar Peter a fost dus înapoi în turn. A doua perioadă ca prizonier a ţinut foarte puţin, numai două ore. Thomas n-a avut nevoie decât de cincisprezece minute să-şi spună povestea, dar judecătorului i-a trebuit o oră şi un sfert să se convingă că Flagg a dispărut.

Pe urmă au fost retrase toate acuzaţiile.

În seara următoare, Peter i-a adunat pe toţi — Thomas, Ben, Naomi, chiar şi pe Frisky — în vechea lui cameră. Le-a turnat vin tuturor, cu excepţia lui Thomas, care l-a refuzat.

Peter ar fi vrut ca fratele lui să rămână cu el, dar Thomas a insistat — pe bună dreptate — că, dacă rămânea, oamenii l-ar linşa pentru că a permis să se întâmple atâtea rele.

— Nu erai decât un copil, îl consolă Peter, controlat de o creatură înfiorătoare, care te îngrozea.

— E-adevărat, în parte, răspunse Thomas, dar oamenii n-o să-şi aducă aminte de aşa ceva, ci de Thomas, Aducătorul de Taxe. O să dărâme ziduri ca să ajungă la mine. Flagg a dispărut. Eu, nu. Capul meu nu prea mi-a folosit la nimic, dar m-am hotărât să-l mai păstrez pe umeri o vreme. Se opri, cugetă, apoi continuă: Mi-e mai bine departe. Ura şi gelozia m-au ros ca o boală. M-am vindecat, dar dacă stau doi ani în umbra ta, poate recidivez. Am ajuns să mă cunosc puţin. Da, puţin. Nu, Peter. Trebuie să plec la noapte. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Dar unde te vei duce?

— Să caut ceva. În Sud, cred. Poate că ne vom revedea, poate că nu. Plec în Sud, să caut ceva… Am conştiinţa încărcată şi multe de ispăşit.

— Ce anume cauţi? întrebă Ben.

— Pe Flagg, răspunse Thomas. E acolo, undeva, în lumea asta sau cealaltă, sunt convins. Îi simt otrava în adierea vântului. Ne-a scăpat în ultima clipă. O ştim cu toţii, mai ales eu. O să-l găsesc şi-o să-l omor. O să-l răzbun pe tata şi-o să-mi ispăşesc păcatul. Mă duc în Sud mai întâi, pentru că acolo simt că s-a adăpostit.

— Dar cine o să meargă cu tine? Eu, nu pot, sunt multe de făcut aici. Dar nu-ţi dau voie să pleci singur!

Peter arăta foarte îngrijorat. Dacă aţi vedea o hartă de pe vremea aceea, l-aţi înţelege, căci Sudul nu însemna decât o întindere albă, nesfârşită.

— Mă duc eu cu el, stăpâne, rosti Dennis, uimindu-i pe toţi.

Cei doi fraţi se uitară la el miraţi. Ben şi Naomi, la fel. Frisky ridică botul din farfuria ei cu vin din care sorbea cu entuziasm (îi plăcea mirosul, un roşu calm, de catifea, aproape la fel de mult ca gustul).

Dennis se înroşi, dar nu se aşeză.

— Ai fost întotdeauna un stăpân bun, Thomas, şi — îmi cer iertare, regele meu — ceva în sufletul meu îmi spune că tot tu mi-ai rămas stăpân. Şi, cum eu sunt cel care-a găsit şoarecele şi te-a trimis în turn…

— Prostii! Am uitat de mult.

— Dar eu nu, se încăpăţână Dennis. Ai putea zice că eram tânăr şi nu ştiam prea multe, dar poate că am şi eu păcatul meu de ispăşit.

Se uită timid spre Thomas.

— Aş vrea să vin cu tine, stăpâne, dacă mă primeşti. Ti-aş sta alături în căutarea ta.

Având un nod în gât, Thomas îi spuse:

— Sigur că te primesc şi mă bucur. Sper că te pricepi mai bine la gătit decât mine.

Cei doi plecară chiar în noaptea aceea, la adăpostul întunericului — doi călători pedeştri, cu rucsacul plin de provizii, croindu-şi drum în noapte. Se întoarseră o dată înapoi şi-i salutară pe cei rămaşi.

Peter, Ben şi Naomi le făcură semne de rămas-bun cu mâna. Peter plângea şi mai că i se rupea inima de durere.

„N-am să-l mai văd niciodată”, se gândi el.

Poate că l-a mai văzut, poate că nu. Dar să ştiţi că eu cred că s-au mai întâlnit. Şi vă mai spun ceva: Ben şi Naomi s-au căsătorit, Peter a domnit mult şi bine, Thomas şi Dennis au trecut prin nenumărate aventuri, l-au găsit pe Flagg şi s-au luptat cu el.

Dar orele sunt târzii, iar despre ce s-a mai petrecut cu ei o să vă povestesc altă dată.

[1] Dumnezeu

[2] Câine (n.t.).

[3] Peony (engl.), „bujor“ (n. red.).

Table of Contents

[1]
[2]
[3]